

Vlagyimir Megre

Minden embernek
szükséges maga körül létrehoznia
saját Szeretetterét.

Ezt kell gyermekének ajándékoznia.

Nem lehet és nem szabad
bimós módon gyerekeket szülni anélkül,
hogy ne készítenénk elő számukra
a Szeretet Tereit.

Minden embernek
kötelessége maga körül egy kis
Szeretetteret létrehoznia.

És ha majd ezt mindenki megteszi, akkor
a Föld a Szeretet világító pontjává válik a Világegyetemben.

Így óhajtotta ezt O, az Isten,
és ebben rejlik az ember rendeltetése.

Mert csupán az ember
egyedül tud ilyet létrehozni.

A Szeretet Tere

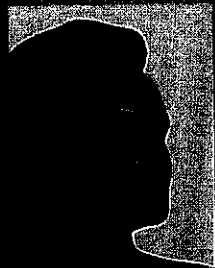
Vlagyimir Megre

ISBN 978-80-969539-2-9

9 788096 953929

A Szeretet Tere

Harmadik könyv

Anasztázia

szerint

a könyv szövegébe
olyan betűkapcsolatok és szókombinációk
vannak beleszóve,

melyek az emberre jótékonyan hatnak.

E hatást akkor érezhetjük,
amikor a könyvet úgy olvassuk,
hogy hallásunkat és érzésünket
nem gátolják

azok a mesterséges hangok,
melyeket tárgyak és gépek hoznak létre.

Am a Természet hangjai

– a madarak éneke, az eső lágy hangja, kopogása,
a levelek suttogása a fákön –
e jótékony hatást segítik és erősítik.

Anasztázia ezen állítását
a könyv megjelenésének pillanatáig
több mint ötezer olvasó erősítette meg.

Vlagyimir Megre

A Szeretet Tere

Harmadik könyv

Ez a könyv folytatja az elbeszélést arról a csodálatos nőről, aki magáénak mondhatja az ősszülők ajándékát és az Igazság Ősforrásainak Tudását.

Copyright: © V. N. Megre, 2006
A fordítás a Dilja kiadóban megjelent eredeti orosz kiadás alapján készült.
Fordította © Bartkó Edith, 2007

ISBN 978-80-969539-2-9

EGY ÚJ ZARÁNDOK

Íme itt van! Ismét itt van előttem a hatalmas szi-bériai folyó, az Ob. Megérkeztem ebbe az északi faluba, ahol a rendszeres forgalmi összekötés végződik és a parton állok. Ahhoz, hogy tovább tudjak haladni, el tudjak kerülni arra a helyre, ahonnan majd gyalog eljutok egészen Anasztázia tisztásáig, elkerülhetetlen volt egy evezős csónakot vagy egy motorcsónakot bérelnem. A parthoz kikötött temérdek csónak egyikénél három férfi bíbelődött halászati eszközeivel. Köszöntem nekik és elmondtam, hogy jól megfizetem azt, aki elvisz engem a megmutatott helyre.

- Ezzel nálunk Jegorics foglalkozik. Félmilliót kér az útért - válaszolta a férfiak egyike.

Az információ, hogy van itt valaki, aki emberek szállításával foglalkozik abba a parányi tajgai faluba, amely alig huszonöt kilométerre található Anasztázia tisztásától, hirtelen felborzolta idegeimet. Ráadásul még ilyen magas árat is kér érte. Ez akkor azt jelenti, hogy érdeklődőkből akad bőven. A kereslet szüli a kínálatot. Az alkudozás az északi emberek között nem szokás, ezért hát megkérdeztem:

- Hol tudnám megtalálni ezt a Jegoricsot? - kérdeztem.

- A faluban. Leghamarább a boltban. Amott, e, az ő csónakjánál bolondoznak a kölykök, köztük van az unokája is, Vaszjatka. Mondja meg neki, hogy szaladjon el érte.

Vaszjatka fúrge, olyan tizenkét éves fiú lehetett. Alighogy köszöntem neki, azonnal villámgyorsan elhadarta:

- El tetszik akarni jutni? Anasztáziához? Persze, persze, rögtön elrohanok nagyapóért!

Vaszjatka válasza sem várva azonnal el is rohant a faluba. Rögtön megvilágosodott előttem: válasza nincs is szüksége. Az ide érkezőknek – Vaszjatka szerint – egyetlen céljuk van.

Leültem a folyó partjára és vártam. Nem volt egyéb dolgom, hát bámultam a hömpölygő árt és gondolkodtam.

A folyó itt egyik partjától a másikig egy kilométer is megvan. Tényleg hatalmas víztömeg. A folyó árja már évszázadokon át méltóságtelesen vonul tova a tajga közepén, melynek széleit még a repülőből sem látni. Mi mindent vitt már el a múltba anélkül, hogy nyomott hagyott volna utána. Ugyan mi mindenre emlékszik máig az Ob vize? Lehet, hogy emlékszik arra, hogyan verte vissza a támadásokat Jermak, Szibéria leigázója, amikor gyilkosai egészen az Ob partjához szorították? Emlékszik arra, hogy Jermak egy szál maga állt partján, karddal a kezében és halálos sebeiből vére vízébe folyt, majd vize az erejét vesztett testét ki tudja, hova ragadtatta el... Mit igazított le Jermak? Lehet, hogy tettei hasonlatosak voltak a jelenlegi zsoldos akciókhoz? Erre feleletet ma már talán csak a folyó tudna adni.

Lehet, hogy a folyó számára jelentősebbek Dzsingisz kán seregeinek támadásai? Hordáit a múltban hatalmasnak tekintették. A Novoszibirszki Területen belül található egy járás, s ezt – a hordából elvonatkoztatva – Hordinszkojének nevezik. Sőt, e járásban található egy község, melyet Csingiznek hívnak. Lehet, hogy a víz emlékezik rá, hogyan vonultak vissza Dzsingisz kán hordái a zsákmányolt kincsekkel, hogyan ejtettek rabul egy szépséges fiatal szibériai nőt? Hogyan könyörgött neki a hatalmas vezér szenvedélyes szavakat suttogva, szerelmes pillantásokat lövellve felé, hogy önszántából menjen el vele? A szibériai nő szemlesütve hallgatott. Az egész hadsereg – a vezérnek engedelmessé – útra kelt már, de a vezér még mindig beszélt a nőnek, szerelmesen kérlelte. Majd egy kosár arannyal felültette a lóra, nyeregbe pattant maga is, és az Ob folyó felé vette az irányt, hogy ellenségeitől megszabaduljon. Ellenségei már

már beérték. A vezér aranyat szórt eléjük, s amikor a kosár üres lett, az országok leigázásakor szerzett drága díszeket kezdte tépni magáról és maga elé a fűbe, az őt elfogni akaró ellenség lábai elé szórni, de a szibériai lányt maga mellől el nem engedte. A ló tajtékozott a habtól, amikor az Ob partján kikötött csónakhoz ért. A vezér gyorsan leemelte a szorosán összekötözött lányt a ló hátáról, és csónakba ültette. Majd ő maga is a csónakba ugrott. De amíg egy rúddal a csónakot a parttól ellökni igyekezett, az utánuk vágató üldözők nyila eltalálta őt.

Az ár magával ragadta a csónakot. A vezér, nyíllal megsebesítve, a csónak farában feküdt, mit sem törődve azzal, hogy három csónak tele katonákkal egyre jobban közeleg. Szemében szeretettel egyre csak nézte, nézte a szótlanul és nyugodtan ülő lányt, és maga is hallgatott. Nem volt ereje, hogy bármit is mondani tudjon. A lány is csak nézte őt, majd amikor megpillantotta a közelgő katonákat, a vezérre mosolyodott vagy még valamire – ki tudja mire –, letépte a kezeit tartó köteleket és a vízbe dobta azokat. Majd a szépséges fiatal szibériai nő azonnal megragadta a csónak evezőit, nekiveselkedett, evezett, egyre gyorsabban evezett... s így bizony az üldözők képtelenek voltak beérni a csónakot, melyben ott feküdt a sebesült vezér.

Vajon hová, merre, miféle időbe vitte őket a víz árja? S most, éppen ebben a pillanatban, ugyan mit visz rólunk, mit raktároz el rólunk a zavarossá vált folyó vize?

Lehet, hogy te, folyó, a legfontosabbnak a nagy városokat tartod? Most az Ob partjain, nem messze a forrásaiddtól, Novoszibirszk, egy hatalmas város áll. Vajon te, folyó, érzed-e méreteit, milyen roppant nagy? Persze, értem én, hogyne érteném, hogy mit is mondhatsz, annyi bűzös csatorna hozza neked, önti beléd szennyét, piszkát és vized, a korábban iható víz mára már ihatatlanná vált. De hát mit tegyünk, mitévők legyünk, hová öntözzük a gyárakban keletkezett szennyet? Hiszen fejlődünk, már nem vagyunk olyanok, mint elődeink. Mára sok tudósunk van, sok tudományos kutatóközpont létesült Novoszibirszk kö-

rül. S ha a sok szennyet nem folytatjuk beléd, akkor bizony mi fulladunk bele, hiszen a városban a bűztől már így is nehéz lélegezni, sőt vannak területek, ahol ki tudja, mi bűzölög. Ezért hát, te, folyó, próbáld ezt megérteni. Tudod, te egyáltalán, micsoda műszaki vívmányaink vannak? Vizeidet ma már nem hangtalan csónakok szelik, hanem dízelmotorú gőzösök járnak rajta. Az én gőzösöm is szelte vizeidet!

Kíváncsi lennék, hogy vajon emlékszik-e rám a folyó. Arra, hogyan mentem a gőzösömmön, gőzhajózásunk személyszállító gőzösének legnagyobbikán. Igaz, nem volt már új, és a motorok – természetesen, mint a gőzösök, a dízelmotorosok mind – teljes gőznél olyan zajt csaptak, hogy a bárban még a zeneszót sem lehetett hallani.

Vajon a folyó mit tart emlékezetében a legfontosabbnak, mit őriz? Korábban gőzösöm felső fedélzetéről, az ételbár ablakaiból nézegettem a partot és közben Malinyin dalait és románcait hallgattam:

*A városba szép fehér lovon indulám,
Am a szép korcsmárosné mosolygott rám.
Mer' a hídon rá a molnár csúnyán nézett tán,
Így egész éjjel ott vele maradám.*

Akkor ott úgy tűnt, hogy a parton lévő emberek kisszerűek, érdektelen dolgokkal foglalkoznak. Most pedig én magam is közéjük tartozom.

Még az is egyre ott járt a fejemben, hogy hogyan tudom majd rávenni Anasztáziát, hogy ne gátolja kapcsolatomat a fiammal. A helyzet, úgy általában, különös módon alakult. Egész életemben egy fiúgyermekről ábrándoztam. Elképzeltem, hogyan fogok vele, pici gyerekkel játszani. Aztán hogy fogom majd nevelni. Ha pedig majd felnőtt, jó segítőtársam lesz. Együtt fogunk dolgozni, vállalkozni. S tessék, most van már fiam is. S bár nincs velem, mégis olyan jó érzés tudni, hogy van, létezik

egy lény a Földön, amely hozzám a legközelebb áll, számomra a legkedvesebb. Az elutazásom előtt hatalmas meglepéssel vásárolgattam kicsiny fiam számára mindenféle nélkülözhetetlen gyermekholmit. Igaz, vásárolni ugyan vásároltam, de hogy sikerül-e átadnom, az még nyitott kérdés. Ha a fiam egy egyszerű nőtől született volna – mindegy, hogy falusi vagy városi nőtől –, minden olyan egyszerű és világos lenne. Bármelyik nőben kellemes érzést vált ki az, ha az apa a gyermekért aggódik, igyekszik biztosítani számára minden nélkülözhetetlent, részt vállalni a nevelésben. Ha ezt nem teszi szépszerivel, sok asszony a bíróságához fordul, gyermektartási keresetet nyújt be. De Anasztáziának, a tajgai remeténőnek megvan a maga egyedi szemlélete, életfelfogása, értékrendszere. Ő még a fiunk születése előtt kikötötte: „Semmilyen, a te elképzeléseid szerinti javakra neki szüksége nincs. Rögtön a kezdetektől fogva meg lesz mindene. Felmerül benned, hogy a gyermeknek valamilyen értelmetlen, buta csörgőt hozz, de neki semmi ilyenre szüksége nincs. Ilyenekre csak neked van szükséged, hogy saját magad megnyugtasd: Ó, milyen jó, törődő apa vagyok!”

Persze, ezt el lehet intézni csak így: „Semmilyen anyagi javakra neki szüksége nincs.” De hát akkor mit adhat a szülő az újszülöttnak? Különösképpen az apa? Amikor úgy apásan az anyatejen növő gyermeket még korai nevelni. Hogyan fejezze ki ilyenkor a hozzá fűződő kapcsolatát, érzelmét? Hogy fejezze ki gondoskodását? Az anyának könnyebb, melléből szopik a gyermek, ott van mellette, de az apa? Mit csináljon az apa? A létezés civilizált formájában az apa segíthet a háztartásban, elvégezheti a ház körül adódó teendőket, foglalkozhat a család anyagi biztosításával. De hát Anasztáziának milderre nincs szüksége. A tajgai tisztán kívül semmije nincs. Az ő háztartása mégis önműködően ellátja, elvégzi a dolgokat, és teljes mértékben kiszolgálja őt magát is. S ez azt jelenti, hogy ki fogja szolgálni a kicsit is, amikor észreveszi, hogy Anasztáziának gyermeke van. Érdekes lenne tudni, vajon mennyi pénzért lehetne mindezt

megszerezni, megvásárolni? Egy öthektárnyi területet megvásárolni, vagy hosszú lejáratú bérletbe venni ma már nem is olyan nehéz, de hogyan és mennyi pénzért lehetne megvásárolni a farkas, a medve, a bogarak vagy a sas szeretetét, odaadását? Jó, rendben, ne legyen Anasztáziának szüksége civilizációnk vívmányaiból semmire, de miért kell a gyermeknek nélkülöznie az anyja világnézete miatt? Még a normális játékoktól is meg van fosztva. Anasztázia még ezt is saját módján ítéli meg. „A gyermeknek nincs szüksége értelmetlen, zajos szerkezetekre, ártanak neki, elvezetik őt az Igazságtól...” – mondja Anasztázia.

Kijelentéseiben, persze, jókora túlzások vannak, vagy ki-mondottan babonák is. Hiszen az emberiség nem akármiért talált fel oly sok mindenféle játékot, ugye? De hogy ne akadékoskodjak, nem vettem semmilyen herkentyűt, de vettem gyermekek számára készült építőjátékot, melynek a dobozán ez áll: „A gyermekek szellemi képességeit fejlesztő játék”. Ezen túl vettem még egyszerű használatra készült pelenkákat is, melyeket az egész világ használ. Gyermekeledelt is vettem, mely az elkészítési mód egyszerűségével teljesen lenyűgözött. Elég kinyitni a dobozt, s a dobozban, vízhatlan zacskóban légmentesen lezárva van az eledel. A zacskó tetejét az ember ollóval lenyisszantja és a zacskóban található port meleg vízbe szórja, megkevergeti és kész. A porkeverékek különbözőek: készülhetnek hajdinából, rizsből vagy más gabonafélékből.

A dobozon fel van tüntetve, hogy különböző vitaminkészítményeket is tartalmaz. Emlékszem, hogy régebben, amikor lányom, Polinka, még egészen kicsi volt, ételért az úgynevezett „házi konyhára” kellett nap mint nap járnunk, most meg, lám, a fiam számára milyen egyszerűen jutottam gyermekeledelhez. Sőt, még főzni sem kell! Beleszórtam a vízbe, és kész. Tudtam, hogy Anasztázia nem forralja a vizet, így hát mielőtt többet vásároltam volna belőle, egyetlen csomagot vettem. Megpróbáltam a zacskóba zárt port szobahőmérsékletű vízben feloldani, és fel is oldódott. Megkóstoltam, hogy milyen íze van. Az íze ugyan

normálisnak tűnt, csak nem volt ízletes, mert semleges, sótlan volt... de hiszen gyermekek számára készítik, így hát sótlannak is kell lennie. Úgy találtam, hogy Anasztáziának az égardta világon semmilyen kifogása nem lehet ez ellen a por ellen. Micsoda abszurd dolog feladni az ilyen kényelmet. Sőt, ez azért is jó, mert ráviszi arra, hogy tisztelje még a mi technokrata világunkat is. Hiszen nem csupán fegyvereket gyárt, de a gyermekekre is gondol. De mindabból, amit Anasztázia mondott – mert érthetetlennek tűnt a számomra –, a legjobban az aggasztott, hogy annak érdekében, hogy kapcsolatba léphessek a fiammal, nélkülözhetetlen elérnem a szándékaim bizonyos fokú tisztaságát, belsőleg meg kell tisztulnom. Számomra érthetetlen, hogy a bensőmben pontosan mit is kell megtisztítanom.

Érthetőbb lenne, persze, ha azt mondaná, hogy meg kell borotválkoznom, nem szabad dohányoznom, amikor a gyermekhez akarok lépni, a ruhámat meg kell tisztítanom. De ő nem! Ilyesmiről szó sincs! Ehelyett tudatosságról, belső tisztaságról, igen! De hát hol árulnak olyan kefét, amivel az ember meg tudna belsejében valamit tisztogatni? Másfelől meg, ugyan mi bennem az, ami annyira piszkos? Jó, még ha nem is vagyok jobb, mint a többi, de bizony a legutolsó se vagyok. Ha minden nő hasonló követelmények elé állítaná a férfit, akkor biz' egy egész purgatóriumot kellene az emberiségnek létrehoznunk. Nem törvényes dolog ez! Ezért raktam be háztizsákomba a polgári törvénykönyvből való kivonatokat is, ahol az áll, hogy egyik szülőnek sem áll jogában indokolatlanul gátolni a másik lehetőségét abban, hogy lássa gyermekét, még ha el vannak válva, akkor is. Persze, a mi törvényeink Anasztázia számára mit sem jelentenek, ám ez ennek ellenére mégiscsak egy komoly érv. Hisz' az emberek zöme betartja a törvényeket. Lehet, hogy Anasztáziával is egy picit erélyesebben kellene beszélnem. Nekünk a gyermekre mindkettőnknek egyforma jogunk kell hogy legyen. Korábban még úgy is terveztem, hogy szigorúbban beszélek vele. Most azonban

kételyek támadtak bennem, mégpedig azért, mert hátizsákomban – egyéb holmi mellett – ott lapultak az olvasók levelei is. Nem raktam be mindet, mert rengeteg levél érkezik. A hátizsákomba bizony be sem fért volna mind. Sok olvasó megértéssel viszonyul levelében Anasztáziához. Messiásnak nevezik őt, tajgai tündérnek, istennőnek, verseket, dalokat írnak hozzá. Némelyek viszont úgy beszélnek, társalognak vele, mint közeli barátjukkal. A levelek ilyen áradata engem is rákényszerített arra, hogy megpróbáljam megérteni saját cselekvéseimet és kijelentéseimet.

Így üldögéltem Jegorics csónakjánál a parton vagy három óráig. Már esteledett, amikor két férfit pillantottam meg felém közeledni, velük együtt jött ugrándoza Jegorics unokája is. Az egyikük éltebbnek, olyan hatvanéves körülnek látszott, katonakabát volt rajta, lábán gumicsizma, arca az italtól kivörösölt, s látszott is rajta, hogy most is ivott, mert járása ingadozó, bizonytalan volt. A másik, a fiatalabbik, harminc év körüli, jól megtermett, derék ember volt. Amikor közelebb értek, észrevettem, hogy a fiatal szibériai férfi sötétvörös hajába imitt-amott ősz hajszálak vegyültek. Az idősebb férfi, amikor közelebb érkezett hozzám, hirtelen így szólt:

– Üdv, vándor! Anasztáziához igyekszel? Elviszünk. Az útért ide leperkálsz a markomba ötszázszert, ráadásnak meg két üveget.

Megértettem azonnal, nem vagyok az egyedüli, aki Anasztáziához igyekszik eljutni, ezért szökött ily magasra az út ára.

Számukra én egy újabb kíváncsiskodó vagyok, aki Anasztázia lakhelyére igyekszik eljutni. De azért mégis megkérdeztem:

– Miért gondolták, hogy valamilyen Anasztáziához akarok menni, és nem csak úgy egyszerűen a faluba?

– Jó, ha a faluba, akkor legyen a faluba. Édes mindegy, de akkor is ide ötszázszert. Ha nincs ötszázszert, akkor falu sincs.

Jegorics bizony nem beszélt velem túl kedvesen.

„Ennyi pénzt elkérnek az elvitelért, ráadásul ily utálatosan beszélnek – gondoltam. Vajon mi lehet az oka?”

De más választási lehetőségem nem volt, ezért bele kellett egyeznem. Ám Jegorics ahelyett, hogy megörült volna a pénznek, és ami a fő, a két üveg vodkának – amiért azonnal el is küldte fiatalabb társát –, még ellenségesebben viselkedett velem. Egy kőre ült mellém és dohogott magában.

– Faluba... Ugyan milyen faluba? Alig hat ház az egész falu. Kinek kell az ilyen falu?

– Gyakran akadnak vendégek, akiket Anasztáziához kell vinniük? Jól lehet az átvittel keresni? – kérdeztem Jegoricsot, hogy beszédbe elegyedhessek vele és oldjam egy picit ellenszenvét irántam. De Jegorics ingerülten válaszolt:

– Ugyan ki hívja az ilyen vendégeket? Csak tolokodnak bután, hívatlanul. Semmi sem tartja őket vissza. Ő hívta őket? Hívta? Ő biz' nem! Egynek, egyetlennek mesélte el az életét. Az meg könyvet írt róla. Persze, rendben. Írd csak! De minek kellett felfedni a helyet? Mi nem fedtük fel. De ez, ez az ember egyetlenegyszer találkozott vele – és leírta egész életét és a helyet is, ahol él. Kiszolgáltatta. Még a vénasszonyok is megértették a faluban: Anasztáziának nem lesz nyugta, ha kiadja.

– Ez azt jelenti, hogy maguk olvasták Anasztáziáról a könyvet?

– Könyvet? Olvasni? Én? Soha! Bezzeg a Szaska, a társam, az igen. Ő a könyvmoly! Téged meg egy szuszra a faluba, csak úgy, el nem viszünk. Messze van az. A csónak motorja meggyengült. Elérünk a halászkunyhóig, majd ott éjszakázunk. Reggel meg majd, amíg én halászok, Szaska továbbvisz téged.

– Jó, rendben, legyen – helyeselttem, magamban pedig ezt gondoltam: „Még jó, hogy Jegorics nem tudja, hogy én vagyok az Anasztáziáról szóló könyvek írója.”

Szaska, Jegorics társa, vodkát hozott. Ezután berakták a csónakba a halászati eszközöket, de Jegorics unokája, Vaszjatka,

majdnem meghiúsította az utat. Egy új táskarádióra kezdett Jegoricstól pénzt kunyerálni.

- Már hoztam is egy póznát az antenna alá. Ki is gondoltam, hogy állítsam fel - mondta Vaszjatka -, még csatlakozóm is van az antennára. Ha az antennát és a vevőt összekapcsolom, ó, annyi állomást lehet majd fogni, hogy csak.

PÉNZ BUTASÁGRA?

Látod, milyen ügyes unokám van - dicsekedett gyengédséggel a hangjában Jegorics. - Kíváncsi a gyerek. Ezermester. Jó fej ez a Vaszjatka. Pénzt kell neki adni.

Az utalás világos volt, így hát elővettem a pénzt, míg Vaszjatka fellelkesülten a dicsérettől, így folytatta:

- Mindent, de mindent hallanom kell az úrhajók miatt. A mieink miatt, persze meg az amerikaiak miatt is. Ha majd megnövök, én is úrhajós leszek.

- Mi leszel te? Mit mondtál? - figyelte fel Jegorics.

- Ha majd megnövök, én is úrhajós leszek.

- Na, hát akkor te ezt jól jegyezd meg, Vaszjatka: bizony, te tőlem ilyen butaságra egy fillért sem kapsz. Megértetted?

- Úrhajósnak lenni egyáltalán nem butaság. Az úrhajósokat mindenki szereti. Az úrhajósok - hősök, a tv-ben is mutatják őket. Hatalmas úrhajókban egész idő alatt a Föld körül utaznak. Mindenféle tudósokkal beszélnek, egyenesen az úrból.

- Ugyan mi haszna van annak, amit beszélnek? Csak röpködnék ott fenn, itt meg lenn, az Obban egyre kevesebb a hal.

- Az úrhajósok mindenkinek elmondják, hogy milyen időjárás várható. Előre tudják, hogy milyen idő lesz holnap az egész Földön - folytatta a tudomány védelmében Vaszjatka.

- Nagy dolog! Csak eredj el Marfa nénéhez, kérdezd meg Marfa nénét, ő majd megmondja neked, hogy milyen lesz az időjárás holnap, holnapután, de még jövőre is. És pénzt sem kér érte! De a te úrhajósaid? Petyka pénzét költik a te úrhajósaid. Az apád pénzét.

- Az úrhajósoknak sok pénzt ad az állam.

- És az állam? Az államod ugyan hol veszi rá a pénzt? Na hol? Petykától, a te apádtól, onnan veszi az államod a pénzt. Halásztam, halat fogtam, Petyka meg a városban eladta őket, majd kedve támadt okos üzletemberré válni, de az állam azt mondta neki: „Fizess adót, add nekünk a pénzed mind, mert - sajna - kiadásaink vannak!” A Dumában meg csak dumálnak, dumálnak, többet, mint az asszonyok a kútnál. Kigondoltak, kifundáltak annyi mindent, azt hiszik, hogy ők találták fel a spanyolviaszt. Annyi mindenük van ott, szép vécékre járnak, ők az intelligensek mind, de a folyóban a víz egyre rosszabb. Hát, nem is kapsz te Vaszjatka, pénzt, amíg ki nem vered ezt a butaságot a fejedből. Nem is megyek én többé soha sehová, nem fogok én hülyeségekre pénzt keresni.

Valószínűleg az italozás miatt Jegorics annyira feltűzelte magát, hogy majdnem lemondta az egész utat. Majd amikor jól meghúzta a vodkát, egyenesen az üvegből, amit Szaska hozott neki, rágyújtott, egy picit lecsillapodott, mi pedig bemásztunk a motorcsónakba. Vaszjatkának pénzt mégsem adott, ráadásul az egész úton az orra alatt egyre csak tovább dohogott, morgott.

A csónak öregecske motorja hangosan zúgott. Még beszélni is alig tudtunk mellette. Elhallgattunk hát, és így csendben értünk a régi vadászkunyhóhoz, amelyen egyetlen parányi ablakocska volt. Az éjszakai égre kiültek az első csillagok. Jegorics, miután a motorcsónakban kiürítette még a parton megkezdett üveg vodkát, Szaskája felé dörögte:

- Aludni me-me-gyek. Ti meg vessetek magatoknak vackot itt a tűznél vagy benn a kunyhóban! Majd ha megvirrad, vidd el a helyünkre!

Jegorics már le is hajolt, hogy belépjen a kunyhóba, de azért mégis megfordult és szigorúan megismételte:

- A mi helyünkre! Me-megértteted, Szaska?

- Meg - válaszolta Szaska.

Ahogy a tűznél ültünk, a parázon sült halat elfogyasztottuk, megkérdeztem Szaskát Jegorics számomra feltűnő megjegyzéséről.

- Alekszandr, elmondanád nekem, hogy miféle hely az a „ti helyetek”, ahová Jegorics szerint el kell engem szállítanod?

- Hát, a mi helyünk... a mi helyünk a faluval szemközti parton található, ahonnan el lehet jutni Anasztázia tisztására - válaszolta nyugodtan Alekszandr.

- Hát, tessék! Ilyen pénzeket szedtek össze, és az embereket voltaképpen nem oda szállítjátok, ahová kell, igaz?

- Igaz, nem oda. Ez az egyedüli, amit Anasztáziáért tudunk tenni, hogy ellene elkövetett bűnünket levezekeljük.

- Miféle bűnünket? Ezt az egészet nekem miért mondod el? Hogy raksz ki majd engem azon a „ti helyeteken”?

- A motorcsónakot oda viszem, ahová mondod. Ami pedig a pénzt illeti, a részemet visszaadom.

- Mi végett jár nekem ilyen kiváltság?

- Felismertelek. Hirtelen felismertelek, Vlagyimir Megre. Olvastam a könyvedet, a fényképedet meg a könyv borítóján láttam. Oda viszlek, ahová akarod. De azért el kell mondanom... Fogadd nyugodtan, amit mondok. Megfontoltan. Főlöské a tajgába menned. Nem jutsz te el oda... Anasztázia elment. Gondolom, hogy bement beljebb a tajgába. Vagy valahová más-hová, ki tudja, hová. Most már te oda el nem jutsz. Elpusztulsz egyedül. Vagy majd lelőnek a vadászok. Nem tűrik a betolakodókat a területükön. Velük távolból intézik el a dolgokat, hogy személyesen ne veszélyeztessék magukat.

Alekszandr külsőleg ugyan nyugodtnak nézett ki, a pálcával mégis idegesen kavarta szét a tűz parázsát, amelyből tűzijáték-ként lobbantak fel a szikrák a sötét éjszakába.

- Mi történt itt? Mi? Megismertél engem. Akkor hát beszélj, ki velem! Mi történt? Miért ment el Anasztázia?

- Magamtól is elmeséltem volna - válaszolta visszafogott hangon Alekszandr - valakinek, aki meg tudja érteni. Magam

sem tudom, honnan kezdjem, hogy érthető legyen, hogy én magam is végre fel tudjam az egészet fogni...

- Meséld el úgy, ahogy történt, egyszerűen!

- Egyszerűen? Persze, voltaképpen minden olyan egyszerű. Mégis éppen ez az egyszerűség az, ami annyira megrázó. Csak hallgasd végig az egészet, nyugodtan, ha tudod - ne szakíts félbe!

- Hisz' most sem szakítottalak félbe. Gyerünk, tovább, térj már a lényegre! Ne csigázz!

HÍVATLAN VENDÉGEK

Alekszandr elkezdett beszélni, amúgy jó komótosan, szibériaiak módjára, mégis e fiatal, ám már őszbe hajló hajú ember lelkében felindultságot éreztem.

- Amikor az „Anasztázia” könyvedet olvastam, aspirantúrát végeztem a Moszkvai Egyetemen. Filozófiával és pszichológiával foglalkoztam. A Kelet vallásait tanulmányoztam. Méghozzá nagy érdeklődéssel, de egyszerre csak hirtelen, mint a villámcsapás, Anasztázia... Nem hetedhetországon túl, ahol a madár sem jár, hanem itt rögtön, úgymond „egy kőhajításra” onnan, ahol én születtem. Hatalmas erőt, logikát és értelmet éreztem ki a szavaiból! Valami közelit, hazait, valami nagyon jelentőset! E különleges, csodálatos érzés előtt, amely felébredt bennem, a tengerentúli tanok mind elhalványultak. Otthagytam csapot-papot és visszatértem, hazajöttem, mint amikor a sötétségből világosságba lép az ember. Hirtelen vágy ébredt bennem, hogy találkozzam Anasztáziával. Beszélgessek vele. Hazatértem, és Jegoriccsal motorcsónakban arra a helyre kezdtem járni, amit te a könyvben leírtál. Ezt Jegoriccsal nyomoztuk ki. Időről időre mások is kezdtek kérdezősködni Anasztázia felől, találkozni akartak vele. A hely felől érdeklődtek. De mi senkit sem vittünk el oda. A helybélieknek volt elég sütnivalójuk, hogy megértsék, mire megy itt ki a játék, és nem is segédkeztek a kíváncsiskodóknak. De egyszer, az igazat megvallva, Jegorics nélkül, egy egész csoportot hoztam erre a helyre.

- Miért tetted?

- Akkor úgy tűnt nekem, hogy helyesen cselekszem, a „Jónak” az érdekében. Hatan voltak. Két komoly tudós, akiről - úgy nagy általánosságban - úgy tűnt, hogy nagy lehetőségeik vannak. Legalábbis annak, aki mögöttük állt, voltak. A maradék négy testőr. Ezek pisztolyokkal voltak felfegyverkezve. De a pisztolyokon túl, felszerelésükben volt még más fegyvernem is. Adó-vevő készülékük is volt. Megkértek, hogy vállaljam a kísérő szerepét. Elfogadtam az ajánlatot. Nem a pénz miatt. Eleinte sokat beszélgettünk. Nem is titkolták, hogy expedíciójuk célja Anasztáziával találkozni. Vezetőjük, az ősz fejű, méltóságteles megjelenésű Borisz Mojszejevics megértette, hogy Anasztázia egymaga többet tehet a tudományért, mint a sok tudományos intézet együttvéve.

Az volt a céljuk, hogy elvigyék Anasztáziát a tajgából, majd egy védett területen belül alakítsanak ki számára megfelelő feltételeket. Védelmet biztosítsanak számára. Borisz Mojszejevics azt mondta:

- Ha nem mi tesszük meg, valaki más teszi majd meg. Sőt, bármi megtörténhet. Anasztázia egy rendkívüli jelenség, s nekünk kötelességünk tanulmányoznunk és kutatni ezt a jelenséget.

Borisz Mojszejevics segédje, Sztanyiszlav, egy intelligens fiatalember, bár plátói szerelemmel, szerelmes volt Anasztáziába. Elfogadtam okfejtéseiket. A szövetkezeti munkásoktól kölcsönvettek egy kisebb gőzhajót. A gőzösre gépkocsikkal hordókban - a helikopterek számára - hajtóanyagot hordtak.

Amikor a helyszínre érkeztünk, a magasított parton sátrat állítottak fel és rádión helikoptert hívtak.

A helikopter légi felvételek készítésére alkalmas berendezéssel, videokamerával volt felszerelve, de volt rajta még valamilyen különleges felszerelés is. A helikopter nap mint nap alacsonyan a tajga fölött körözött és felvételeket készített minden négyzetméteréről.

A felvett anyagot a két tudós mindennap átnézte és elemezte. Olykor-olykor maguk is gépre ültek, hogy az érdekesebbnek

tűnő helyeket maguk is megszemléljék. Anasztázia tisztását keresték, amelyre le akartak szállni. Elképzeltem, milyen iszonyú zajjal-robajjal fog Anasztázia tisztására leereszkedni a helikopter, és hogy riaszt majd el mindent, ami élő. Eszembe jutott Anasztázia pici gyermeke, és azt gondoltam, hogy a zajos helikopter meg is ijesztheti. Felajánlottam a tudósoknak, hogy - majd, amikor megtalálják a tisztást - ne ereszkedjenek le rá helikopterrel. Azt javasoltam a tudósoknak, hogy miután a helikopterből felderítették a tisztás helyét, inkább térképet készítsenek, és gyalogszerrel induljanak útnak a tisztásra. De Sztanyiszlav elmagyarázta, hogy Borisz Mojszejevicsnek nehéz lesz ilyen hosszú utat megtennie a tajgában. Sztanyiszlav szintén eloszlatta kételyeimet a tajga lakosai békéjének háborgatását illetőleg, és arról igyekezett engem meggyőzni, hogy Borisz Mojszejevics képes lesz Anasztáziát és a picit is fokozatosan megnyugtatni. Minden a negyedik nap történt.

- Mi? Mi történt?

- Amikor a helikopter felszállt, hogy elvégezze a következő videofelvételeket, közülünk pedig mindenki azzal foglalatzkodott éppen, amivel tudott, az örök egyike arra lett figyelmes, hogy a tajga felőli oldalról valaki, egy női alak közeledik táborunkhoz. Az eseményről értesítette Borisz Mojszejevicset. Rövidesen az egész tábor a közeledő nőre figyelt. Könnyű szvettort viselt, hosszú szoknyát, fejét - takarva homlokát, nyakát - kendő fedte. Együtt álltunk mindannyian egy csoportban. Előttünk Borisz Mojszejevics és Sztanyiszlav állt. A nő odajött egészen hozzánk. Arcán nem volt sem félelem, sem pedig zavar. Szemei... Különleges, rendkívüli szemei jóságosan, szeretetteljesen néztek az emberekre. Az embernek szinte melege lett ettől a tekintettől. Úgy tűnt, mintha nem mindenkire egyszerre nézett volna, hanem minden egyes jelenlévőre külön-külön. Valamiféle érthetetlen izgalom lett rajtunk úrrá. Mintha mindenki megfedkezett volna mindenről, megmámorosodott volna, s kedvére élvezte volna a lágy, meleg fényt, amely a kü-

lönleges szempárból áradt. Mégsem fogadta senki sem kedves szóval, nem kínálta helyel a hosszú út után...

Ő szólalt meg elsőként. Nyugodt, rendkívül jóságos hangon mondta:

- Jó napot kívánok, emberek!

Mi pedig csak álltunk és hallgattunk. Borisz Mojszejevics szólalt meg elsőként.

- Legyen üdvözölve - válaszolta Borisz Mojszejevics mindenki nevében. - Kérem, mutatkozzon be, kicsoda ön?

- A nevem Anasztázia. Kéréssel jöttem önökhöz. Kérem, hívják vissza a helikoptert. Nincs jó hatása az itteni helyekre. Önök engem keresnek. Tessék, itt vagyok. Válaszolok azokra a kérdéseikre, amelyekre válaszolni tudok.

- Igen, természetesen, kerestük önt. Köszönöm, hogy eljött. Oly sok gondunkat oldott így meg - kezdte beszédét Borisz Mojszejevics. Közben azonban nem kínálta helyel, holott a sátor mellett asztal állt, körülötte pedig összecsucskható székek, és nem is hívta Anasztáziát félre, hogy nélkülünk beszéljen vele. Anasztázia hirtelen felbukkanása valószínűleg őt is zavarba ejtette. Hirtelen, minden köntörfalazás nélkül az otlétünk céljáról kezdett beszélni:

- Ó, igen, ez remek... Ön egyedül, önszántából jött hozzánk, mi pedig voltaképpen ön miatt jöttünk ide. Ne aggódjék, kérem, a helikoptert most rögtön visszarendelem.

Borisz Mojszejevics parancsot adott az örök parancsnokának, hogy lépjen kapcsolatba a helikopter pilótájával és utasítsa, hogy azonnal térjen vissza a táborba. A parancsot az örök azonnal teljesítette. Majd Borisz Mojszejevics Anasztáziához fordult, és immár nyugodtabban, visszanyert biztonsággal és meggyőződéssel így szólt hozzá:

- Anasztázia, most visszatér a helikopter. Ön a munkatársaimmal együtt gépre száll. Megmutatja nekik a tisztását, ahol fiával él. A helikopter majd ott száll le, ahol erre ön utasítást ad, és a fiával együtt a gépre száll. Mi pedig önt és fiát elszállítjuk

egy Moszkva melletti védett területre. Ezen a védett területen majd mindent úgy intézünk, rendezünk, ahogy ön óhajtja. Így lesz, biztosíthatom. Senki sem fogja ott zaklatni. Ez a terület állandó őrzés alatt áll. Az ön áttelepülése után a védelem meg lesz szigorítva. Csak néha, majd amikor ez az időpont az ön számára megfelelő lesz, tudósok veszik fel önnel a kapcsolatot. A megfelelő felkészültséggel rendelkeznek. Minden bizonnal érdekes lesz az ön számára is kommunikálni velük. Számunkra viszont érdekes lesz hallani az ön magyarázatát bizonyos természeti és szociális jelenségekről, az ön filozófiájáról. Adunk ön mellé, ha ön is így óhajtja majd, egy ügyes, tiszteletreméltóbb segítő. Ez az ember, aki állandóan az ön szolgálatára lesz kirendelve, ott lesz ön mellett, fél szóból is meg tudja majd önt érteni. Ez az ember, ifjú kora ellenére, máris jelentős, tehetséges tudós hírében áll. Sőt, fülig szerelmes önbe. Így önök ketten, egymáshoz méltó emberek, jó, boldog párt alkothatnak majd. Ez az ember nem csupán tudásával lesz méltó önhez, hanem életfelfogásával is. Íme itt van.

Borisz Mojszejevics Sztanyiszlav felé fordult, rámutatott, és felszólította:

- Gyere csak, Sztanyiszlav, gyere közelebb, na mi van, gyere! Mutatkozz be!

Sztanyiszlav Anasztázia elé lépett és egy picit izgatottan így szólt:

- Borisz Mojszejevics engem egyenesen férjül ajánlott önnek. Lehet, hogy ez váratlanul érte, Anasztázia, de én ténylegesen is készen állok megkérni az ön kezét. Készen állok örökbe fogadni a kisfiát, és úgy tekinteni őt, mint saját gyermekemet. Készen állok továbbá arra is, hogy segítek sok probléma megoldásában is, kérem, rendelkezék ezért velem úgy, mint társával.

Sztanyiszlav elegánsan meghajtotta Anasztázia előtt fejét, majd megfogta kezét és kezét csókolt neki. Elegáns volt, és mint férfi kimondottan szép. Ha pedig ráadásul még Anasztáziát is

más ruhába öltöztetnék... Ők ketten ténylegesen is egy szép és figyelemre méltó párt alkotnának.

Anasztázia szeretettel, ugyanakkor komolyan így válaszolt Sztanyiszlavnak:

- Köszönöm, hogy ily kedves hozzám... Köszönöm, hogy így törődik velem. - Majd még hozzátette: - Ha ön valóban elég erősnek érzi magát arra, hogy szeretetét egy másik ember felé irányítsa, arra, hogy egy másik ember életét boldogabbá, teljesebbé tegye, akkor jusson eszébe, hogy az ön saját környezetében valószínűleg él egy nő, akit ön ismer, aki nincs saját életével megelégedve, és valami miatt boldogtalan. Fordítsa figyelmét e nőre, őt szeresse, őt tegye boldoggá!

- De én önt akarom szeretni, Anastázia.

- Én mással vagyok boldog. Ne vesztesse rám az idejét, erejét! Van, létezik egy olyan nő, akinek önre van szüksége.

Borisz Mojszejevics Sztanyiszlav segítségére sietett és így szólt:

- Az a másik, Anastázia, az az ember, akivel ön találkozott? Ön, természetesen, Vlagyimirra gondol, aki távolról sem társadalmunk legjobb példánya.

- Az ön szájából elhangzó hasonló értékelések nem tudják megváltoztatni érzéseimet. Nem áll módomban irányítani érzéseimet.

- De hát miért éppen Vlagyimirral találkozott ön? Egy olyan emberrel, aki távol áll a szellemiségtől, a tudománytól, sőt még a normális életviteltől is. Ő egyszerűen egy közönséges vállalkozó. Miért szeretett ön éppen belé?...

S én akkor ott, hirtelen kezdtem érteni - folytatta Alekszandr -, Borisz Mojszejevicsnek, Sztanyiszlavnak és az egész velük érkezett csoportnak megvan a már előre felállított célja - felkutatni, elfogni Anastáziát bármilyen módon, és az ő akaratától függetlenül valamilyen saját önös célra felhasználni őt. Közben egyáltalán nem számít, hogy kitől ered az elképzelés, az ő sajátjuk-e, vagy valaki felettesük parancsát teljesítik-e, mindent meg

fognak tenni annak érdekében, hogy elérjék kitűzött céljukat. Sőt, semmilyen, még a legsúlyosabb nehézségek sem tántoríthatják őket vissza eltökélt szándékuk megvalósításától. Lehet, hogy ezt Anastázia is megértette. Sőt, kizárt dolog, hogy ne ismerte, ne érezte volna szándékaikat. Mindazonáltal továbbra is úgy viszonyult az előtte álló férfiakhoz, mint jó, hozzá közel álló emberekhez. Anastázia őszintén és nyíltan beszélt velük a legrejtettebb, legmélyebb érzéseiről, és ez a magatartás, ez az őszinteség visszatartotta, vagy pontosabban mondva, időben elodázta az erőszak alkalmazását. Borisz Mojszejevics és Sztanyiszlav arra irányuló próbálkozásait, hogy lehűtsék irán-
tad táplált érzéseit, oly súlyos érvekkel háritotta el, hogy igyekezetüket értelmetlenné tette.

Úgy tartják, hogy a szerelmes asszony csak a jót látja meg abban, akit szeret, azt látja, amit a valóságban a férfi meg sem tenne, amilyenek nem is tünne. De Anastázia érvei másmi-
lyenek voltak. Amikor az izgalom megérkezése után alábbhagyott, csendben sikerült bekapcsolnom a diktafont.

Utána be sokszor, megannyiszor hallgattam vissza és elemeztem mindazt, amit Anastázia mondott! Mindenre emlékszem... És ez a „minden” felforgatta tudatomat.

- Mi forgatta fel tudatodat? - kérdeztem, mert érdekelt, miként vélekedik Anastázia rólam. Alekszandr pedig így folytatta:

- Arra a kérdésre, amit Borisz Mojszejevics tett fel Anastáziának: „Miért éppen bele lett ön szerelmes?” - Anastázia először egyszerűen így válaszolt:

- Ilyen kérdést értelmetlen nekem feltennie. Senki a szerelmes emberek közül nem tudja megindokolni, hogy miért szereti éppen azt, akibe beleszerelmesedett. Minden egyes szerelmes nő számára a legjobb, legjelentősebb és legfontosabb a világon csupán az lesz, akit ő maga választott. És számomra is az én kedvesem - a legjobb.

- De hát ez képtelenség, hogy ön, Anastázia, nem érti választása abszurditását. Annak véletlenszerű, de ugyanakkor abszurd

mivoltát. Az ön akarata, képességei, elméje, analitikai tehetsége le kell hogy hűtsék eredeti fellángolását, rá kell hogy világítsanak arra, hogy ez az ember másokkal összehasonlítva teljesen értéktelen. Gondolkodjon el ezen!

- A gondolkodás viszont éppen az ellenkezőjéről tanúskodik. Az adott esetben felesleges rá időt pazarolni. Csak még inkább növeli a megtörténtek titokzatos elkerülhetetlenségét. Mindent úgy kell elfogadnunk, ahogy van.

- Elfogadnunk az abszurditást? A paradoxot?

- Igen. Mert csupán első pillantásra néz így ki. Önök hosszú utat tettek meg Moszkvából. Sok nehézség árán sikerült eljutniuk ide, a partra. Ön szerelemről, szerelmemről kérdezősködik. Miközben nem is sejti, hogy éppen az a paradox, hogy szeretetemre éppen a Moszkvában történtek vetnek nagyobb fényt és világosságot. Önök jobban tennék, ha ott gondolkodnának el rajta. Főlöszleges volt ilyen távolságot megtenniük.

- Mik történtek Moszkvában?

- Kívülről nézve a dolgokat egyszerű események. De csak kívülről megítélve. Vlagyimir - ahogy azt ön állítja, egy egyszerű, semmiben nem kimagasló ember - otthagytott mindent, csapat-papot, Szibériából Moszkvába utazott rögtön találkozásunk után. Azért tette ezt, hogy betartsa nekem adott szavát - hogy megszervezze a tisztább szándékú vállalkozók közösségét. Jóllehet már nem volt pénze, mégis cselekedett.

Moszkvában a Tokmakov utca tizennégy alatt áll egy kétemeletes épület. Itt dolgoztak korábban azok az emberek, akik létrehozták a vállalkozók első egyesületét. Majd vezetői ott hagyták az egyesületet. Az egyesület halódott.

Vlagyimir belépett ebbe az épületbe, és a pusztulásnak indult kisebb-nagyobb termekben beindult az élet. Számtalan levelet írt, vállalkozókhoz fordult. Kora hajnaltól késő estéig dolgozott az irodájában, és még aludni is ott aludt. Emberek jöttek hozzá, s akadtak, akik segítségére siettek, hittek benne és abban, amit végzett. Én kértem erre, amikor nálam volt, a

tisztásomon. Én beszéltem neki arról, hogy mennyire fontos és komoly ez.

A cselekvésre tervet szőttem és azt elmagyaráztam neki. A célt úgy lehetett elérnie, hogy a tervet olyan sorrendben hajtja végre, ahogy azt az én álmom megalkotta. Első lépésként azonban könyvet kellett írnia. A könyv segítségével kellett sok mindent megvilágítania és információt terjesztenie. A könyvnek kellett volna megtalálnia és tömörítenie a tiszta szándékú vállalkozókat. Eszközöket létrehoznia, hogy a tervet valóra tudja váltani.

De Vlagyimir mindent úgy tett, ahogy azt ő maga meg tudta érteni, és ahogy azt ő helyesnek találta. Alig emlékezett rám vissza. Megértette az elgondoltak jelentőségét, és ez éltette. Ment a maga útján, megbontva a folyamat sorrendjét.

Ilyen módon azonban lehetetlen volt célba jutnia. Ezt ő persze nem tudta, és hihetetlen kitartással és találékonysággal tovább tette a magáét. Más emberek, akik elhitték az eszmét, segíteni kezdtek neki. Lassacskán azonban mégis sarjadásnak indultak a vállalkozók új egyesülete eszméinek a csírái. Ez hihetetlen volt, de úgy-ahogy, ennek ellenére ez valóban sikerült is neki. Az emberek gyülekezni kezdtek. És ezek az emberek valóban olyan vállalkozók voltak, akiknek tisztább szándékaik voltak. Névsor is van erről. Erről önök saját maguk is megbizonyosodhatnak.

- Láttuk a névsort. A könyv első kiadásában közzé is lett téve. Sajnálom, Anasztázia, de ki kell ábrándítanom. Ki kell ábrándítanom! A névsorban ugyanis olyan vállalatok is szerepeltek, mint például a Krisztall üzem, mely szeszes italokat készít és terjeszt. A termékeinek semmi köze sincs a szellemiség lényegéhez.

- A világban minden viszonylagos. Még a Krisztall is! Jóllehet ilyen terméke van, más vállalatokkal összevetve azonban mégsem feltétlenül a legrosszabb. Ezen túl, a lényeg itt a szándékok tisztasága, mely képes megváltoztatni mindent. Hiszen az

anyagi világ jelenlegi, mai állapota a tegnapi szándékok gyümölcse.

- Ilyen okfejtéssel egyet tudok érteni. Mindezek ellenére az ön Vlagyimirje képtelen volt megszervezni a tiszta szándékú vállalkozók egyesületét. Biztosíthatom, Anasztázia, hogy ön rossz lóra tett.

- Mivel megszegte az események előrevetített folyamatának a sorrendjét, természetesen nem tudott célba jutni. Hiszen nem voltak meg a legalapvetőbb lehetőségei és képességei, hogy az információkat Moszkva határain túlra juttassa. Kedvezőtlen körülmények alakultak ki, megfosztották az irodahelyiségtől, hogy folytatni tudja munkáját, telefonösszeköttetés nélkül, szállás nélkül maradt. Elhagyta ezt az épületet a Tokmakov utcában egy kisebb csoporttal, moszkvaiakkal, akik segítettek neki. Elment anélkül, hogy a létezéshez szükséges eszközök birtokában lettek volna. Nem volt képes megfizetni segítőknek munkáját, nem volt fedél a feje fölött, sőt, még téli holmija sem volt. Otthagyta a családját, és a családja is elhagyta őt. Tudják önök miről beszélt Vlagyimir a moszkvaiak maroknyi csoportjának, amint a téli utcán a metró felé indultak? Azt latolgatta, hogyan kellene mindent újra, előlről kezdeni. Ő még ilyen állapotban is terveket szőtt, vállalkozni próbált! A lehetetlenre! Ő igazi vállalkozó. Az emberek pedig mentek utána, hallgatták őt és hittek neki. Szerették őt.

- Miért? Engedje meg, hogy megkérdezzem, miért?

- Tessék, azokat az embereket kérdezzék meg, csak kérdezzék meg őket, a moszkvaiakat, hogy miért tették, mit találtak benne. Menjenek el abba az épületbe, amely a Tokmakov utcában található, és kérdezzék meg az épület őreit, miért hordoztak neki - amikor szolgálatba lépéskor egymást cserélték - ételt befőttésüvegekben, szalvétába csomagolva, és miért igyekeztek őt minden szolgálatba lépés alkalmával vacsorával megvendégszolgálni. Mindezt azonban úgy igyekeztek tenni, hogy adományaikkal ne sértsék őt meg. Ők pedig, ezek az emberek, ezek az örök,

akik egyáltalán nem voltak nála alkalmazásban, mindenféle leveket, borscsot főztek neki és hozták, hogy egyen egy kis házi kosztot. Szerették Vlagyimirt. Miért?

Amikor majd megérkeznek ebbe az épületbe, beszéljenek azzal a szép nővel is, aki titkárnóként dolgozott ott, és aki egykor, színésznóként, a Tövises út a csillagok felé című filmben játszotta a főszerepet. Egy jószágos földöntúli lányt játszott. Remekül. A film nagyon jó. Arra szólítja fel az embereket, hogy védelmezzék és szeressék a Földet. Ezt a nőt kérdezzék meg, miért segített Vlagyimirnek, mi vitte rá, hogy észrevétlenül segítsen neki, mikor - igaz ugyan, hogy abban az épületben, de - mégis egy másik cégnek dolgozott. Nem Vlagyimir titkárnője volt, mégis segített neki. Miért igyekezett az én kedvesemnek az ebédhez kávé vagy teát hozni? Úgy állította be, mintha a cég látná őt el cukorral, süteménnyel, teával. Valójában mégis mindent otthonából hozott, hazulról, pedig nem lehet mondani, hogy gazdag lett volna. Szerette Vlagyimirt. Miért?

És ő, Vlagyimir, ennek ellenére erejét egyre jobban vesztette és haldoklott. Testi ereje elapadt. De még a halál előtti állapotában is megpróbált eljutni a célba. Igen, ő a vállalkozó. És az ő szelleme erős.

- Anasztázia, ön allegóriákban beszél, mit jelent az, hogy „ennek ellenére haldoklott”? Átvitt értelemben?

- A szó szoros értelmében. Néhány napig, amikor Moszkvában volt, teste voltaképpen már halott volt. Az emberek ilyen állapotban általában már mozdulatlanul fekszenek. Ő mégis járt és cselekedett.

- Lehet, hogy önnek köszönhetően, Anasztázia?

- Ez alatt a negyvenkét nap alatt sugarammal még egy másodpercnyi időre sem hagytam abba teste melengetését. Mindez azonban nem volt elegendő. Sugaram képtelen lenne visszatartani az életet egy olyan a testben, ahol a szellem gyengül, de Vlagyimir szelleme harcolt. Szelleme, mivel étellel volt telve, nem ismerte fel a közelgő halált. Vlagyimir szelleme segített

sugaramnak. Majd mások, más emberek sugaracskái is segítségemre siettek. Nagyon, nagyon gyenge sugaracskák voltak ezek, és nem tudatosítottan irányítottak, de voltak és segítettek. Ezek a sugarak olyan emberektől érkeztek, akik Moszkvában vették őt körül, és akik szerették őt.

A már voltaképpen holt test hirtelen élettel kezdett tölteni. Az őszinte szeretet előtt, ha elégséges erőben van jelen, a halál meghátrál. A szeretetben van az ember halhatatlansága, a képességben szeretetet ébreszteni maga iránt.

- A holt test nem tud járni. Ön mégis képletesen beszél, tudománytalanul.

- Az emberi tudományok kritériumainak mindig időleges jellege van. Vannak olyan igazságok, melyek nem csupán a mai napra érvényesek.

- Akkor viszont a jelenkori tudósok hogy tudnak minderről megbizonyosodni? Szükségünk van a pártatlan és tárgyilagos műszerek adataira.

- Jó. Rendben. A Kurszki metróállomás. Van itt egy fénykép-automata. Vlagyimir ezekben a napokban járt itt, hogy egy engedélyhez fényképet készítsen magáról. A fénykép valószínűleg még meg is van ezen a címen: Leninszkij prospekt negyvenkettő. Vlagyimirnál is lehet még belőle egy példány. Vizsgálják meg figyelmesen, és látni fogják a holt test tüneteit, sőt az automata fényképezőgép megörökítette még az arcán fellelhető hullafoltokat, sötét elszíneződéseket is. De a szemében életet fognak látni. A harc szellemét.

- Hiszen csak ön, Anasztázia, egyes-egyedül ön tudta őt megmenteni. Mondja meg kérem, miért vesztegette idejét, annyi erőfeszítést éppen erre az emberre? Miért?

- Nem csupán én egyedül vettem részt Vlagyimir megmentésében. Kérdezze meg azt a három moszkvai diákot, akik segítettek, hogy miért béreltek számára saját pénzükön lakást. Miért vitték be neki éjjel a számítógépbe a szöveget, amikor végre-valahára megértette a sikertelenség okát, és elkezdte írni

a könyvet, holott vizsgáik voltak, de ott igyekeztek, próbáltak pénzt keresni, ahol lehetett. Miért? Ezt a kérdést sok-sok moszkvainak is feltehetik, akik a nehéz pillanatokban ott voltak mellette. A talány megfejtését bennük és nem bennem kell keresniük. Miért védelmezte őt Moszkva, a moszkvaiak, miért segítettek, hittek neki?

De a város maga, Moszkva is írta a könyvet. El vagyok ettől a várostól ragadotva. Beleszerettem! Soha semmilyen sikoltozó-rikácsoló vas gépezetek, értelem nélküli kataklizmák - melyeket a technokrata társadalom hoz létre - sem lesznek képesek kitörölni itt, e városban élő emberek lelkéből a „Jó” és a „Szeretet” érzékelését. Sok-sok ember igyekszik ebben a városban a „Jó” és a „Fényes” felé - a „Szeretet” felé. A rikácsoló, zajos mechanizmusok és a hiábavalóságok ellenére az emberek érzik a Szeretet hatalmas erejét és áldásos hatását.

- Nos, Anasztázia, az, amit ön mond, valóban hihetetlen és elképesztő. De csak úgy magától mindez nem történhetett meg. Ez ismét az ön hihetetlen képességeit, sugara hallatlan lehetőségeit bizonyítja, mellyel ön rendelkezik. Ön nyilvánvalóan megvilágította vele a moszkvaiakat, akik Vlagyimirral kapcsolatba kerültek. Hiszen ön ezt nem is fogja letagadni, ugye? És voltaképpen minden csodát ön idézett elő.

- A Szeretet idézte elő a csodákat. Én a sugarammal ténylegesen csak finoman és óvatosan érintettem meg mindenkit, aki Vlagyimirral kapcsolatba került. Én csak egy icipicit erősítettem a bennük már eleve amúgy is ott lakozó Jóság, Szeretet, a Fény felé való törekvés érzését. Csupán megerősítettem azt, ami bennük volt. Még a könyvet is Moszkva adta ki. Az első példányszám kicsi volt, a könyvecske is vékonykára sikerült. De az emberek mégis vásárolták. El is kelt gyorsan. Vlagyimir nem ferdítette el a tajgában lejátszódott eseményeket, tisztességesen és híven írta le a megtapasztalt érzéseket. Sok olvasó szemében éppen ezért én okosnak és jóságosnak tűnök, míg Vlagyimir butának és korlátoltnak.

Az emberek odahaza, saját otthonaikban olvasták az események leírását, és közben figyelmen kívül hagyták, hogy Vlagyimir teljesen egyedül volt velem a mélységes szibériai tajgában. Számára akkor minden egy picit különleges volt. És ki tudja, akadt-e volna valaki más, aki minden felszereltség nélkül ily messzire el tudott volna jutni a tajgában. Sőt, hogy viselkedett volna, ha látja mindazt, amit Vlagyimir látott? Vlagyimir pedig tisztességesen, hűen leírta az eseményeket. Ezért sokak szemében ostobának kezdett tűnni. Nos, ön is ezt a kérdést teszi föl: miért éppen ő? És miért szeretem én őt ennyire?

Amikor a könyv íródott, Vlagyimir már sok mindent másképpen értelmezett. Ő nagyon gyorsan ért meg mindent. Azok, akiknek sikerült vele beszélniük, ezt nem vehették nem észre. Vlagyimir mégsem igyekezett az ő saját volt énjét szépítgetni.

A VILÁGEGYETEM HANGJAI

Anasztázia oly melegséggel a hangjában beszélt rólad – folytatta Alekszandr. – Mindent tudott az emberekről és az eseményekről. Anastázia azt mondta: „Az első, kis példányszámú könyvecske, amelyet Vlagyimir írt, Moszkvában jött ki – és áradatként érkeztek az elragadtatott visszhangok, versek, képek, dalok.

A könyvben, hála tiszta szívű mesélésének, megmaradtak az általam a szövegbe helyezett szókapcsolatok és szimbólumok, melyek a Világegyetemben fellelhetőek. Ezek ébresztettek az emberekben különleges, áldást hozó, mindent gyógyító érzéseket.”

Amikor Anastázia ezeket a szavakat mondta, Borisz Mojszejevics hirtelen sürgőldödni kezdett, a sátor előtt álló asztalhoz ment s leült. Láttam, ahogy igyekezett észrevétlenül beindítani a diktafont. Valószínűleg a komoly információk utáni hajszájában teljesen megfeledkezett a körülötte állókról. Anastáziát még helytel sem kínálta, csak arra gondolt, hogy tudna a leggyorsabban és legtöbb információt szerezni tőle. Az izgatott ősz hajú tudós kérdéseket kezdett Anastáziának feltenni:

– A tudósok a világ különböző országaiban nagyon drága speciális műszerekkel próbálják fogni a Világegyetem különleges hangjait. Ilyen hangok léteznek. A tudomány előtt ez ismeretes. Lehet, hogy ez idáig nem mindegyik, csupán néhány közülük. Lehet, hogy egymilliárdnyi része. Milyen műszerrel fogja ön, Anastázia, ezeket a hangokat? Milyen műszerrel lehet végezni az ilyen hangok vételét, melyek célirányosan képesek hatni az emberi lélekre?

Erre Anastázia így válaszolt:

- Ilyen műszer már réges-régóta létezik. A neve – emberi lélek. A hangokat az ember lelkének a ráhangolódása és tisztasága fogadja vagy utasítja vissza...

- Jó, rendben. Jó. Tegyük fel, így van. Önnek sikerült. Önnek sikerült a Világegyetemben fellelhető milliárdnyi hangból megtalálnia a legjobbakat és ezek összekapcsolását is. De a hangot csak valamilyen készülék segítségével lehet hallhatóvá tenni, vagy valamilyen konkrét hangszerrel. Hogy jön ide a könyv? Hiszen a könyv nem tud hangzani.

- Igen, a könyv nem tud hangzani. De ugyanazt a célt szolgálja, mint a kottapapír. Az olvasó a bensőjében az olvasott hangokat akaratlanul is kiejti. Ilyen módon a szövegbe elrejtett hangkapcsolatok tisztán, elferdületlen, eredeti értelmükben és módjukban hangzanak. Magukban hordozzák az Igazságot is, a gyógyítást is. A lelket pedig feltöltik lelkesültséggel is. Azt, ami a lélekben zeng, semmilyen mesterséges hangszer nem képes megszólaltatni.

- Milyen módon tudta az ön hangját Vlagyimir megmenteni, ha ő maga ezekről mit sem tud?

- Ismertem Vlagyimir szóhasználatait. Előre tudtam, hogy nem fogja elferdíteni az eseményeket, a hallottak lényegét, sőt, még saját magát is olyannak fogja ábrázolni, amilyen. De a jelek nem minden egyes összekapcsolását továbbította. Tovább kellett írnia. Hiszen csupán keveset adott tovább abból, amit megismert, megértett, amikor írni kezdett. Tovább kellett írnia, folytarnia kellett az írást. A hírnév is megkörményezte már, hallatlan hírnév! Egy kis erőfeszítés hiányzott még – és meg tudta volna szervezni a vállalkozók szövetségét is. És ekkor Vlagyimir hirtelen egy újabb lépést tett, melyet álmom nem tételezett fel. Otthagyta a kifizetett moszkvai lakást, az őt körülvevő moszkvaiakat, meghagyta nekik a lehetőséget, hogy fogadják az olvasók bókjait, vonatra ült és elutazott Moszkvából.

- Miért tette?

- Egész idő alatt ugyanis bizonyítékokat szeretett volna találni mindarra, amit én mondtam neki. Bizonyítékokat a tudományban, mert hiteles módon akart megbizonyosodni a különböző dolgok létezéséről, melyekről én meséltem neki. Meg akarta ezeket tapintani, érinteni. Ezért úgy döntött, hogy nem folytatja az írást. A Kaukázusba utazott. Vlagyimir elutazott Moszkvából, hogy a kaukázusi hegyekben saját szemével győződhessen meg a dolmenekről – az ősi építményekről, amelyekbe tízezer évvel ezelőtt élő emberek léptek, hogy meghaljanak. Én meséltem neki róluk. Arról is beszéltem neki, hogy milyen fontos funkcionális jelentőségük van e dolmeneknek a ma élő emberek számára.

Vlagyimir egy városba igyekezett. A neve Gelendzsik. A krasznodari, novorosszijszki, gelendzsiki múzeumokban a dolmenekről anyagot gyűjtött. Majd különböző tudósokkal találkozott, archeológusokkal, turistavezetőkkel, akik a dolmenekkel foglalkoztak. Kiderült, hogy neki több információja van a dolmenekről, mint ami az egyes múzeumokban található. Persze, észrevétlenül igyekeztem neki ebben segíteni. Sok információt helyeztem más emberek szájába, akik Vlagyimirhoz érkeztek, hogy lehetősége legyen saját következtetéseket levonnia. De ő maga is okosan és elszántan cselekedett. Amikor összehasonlította az összes összegyűjtött információt mindazzal, amit én mondtam neki, s amikor a régészek megmutatták neki az úthoz közel található dolment, elismerte, hogy még léteznek. De a helybéliek rombolták őket szét, mert nem tulajdonítottak nekik megfelelő jelentőséget. Az ittenieket a dolmenek általában nem is nagyon érdekelték. Vlagyimir megtette azt, ami voltaképpen hihetetlennek tűnt volna. Három hónap alatt megváltoztatta a helybéliek viszonyát a dolmenekhez. A helybéliek ugyanis hirtelen virágcsokrokkal kezdtek a dolmenekhez járni. A gelendzsiki női idegenvezetők kezdeményezésére egy társadalmi egyesület jött létre. Az én tiszteletemre ezt „Anasztáziának” nevezték el. Ez az egyesület egy iskolát nyitott az idegenvezetők számára,

hogy az idelátogatóknak a dolmenekről tudjanak beszélni, hogy óvni tudják azokat, védelmezzék és ne engedjék tönkretenni. Sőt, új típusú kirándulásokat kezdtek szervezni, melyeknek a „Tudáskereső kirándulások” nevet adták.

Gelendzsikben az idegenvezetők egyszerre az ősforrások jelentőségéről kezdtek beszélni, a Teremtő hatalmas alkotásáról – a Természetről.

– Anasztázia, ön azt gondolja, hogy mindez Vlagyimirnak köszönhetően történt? Önnek ebben nincs semmilyen szerepe?

– Ha én nélküle mindezt a sok mindent meg tudtam volna tenni korábban, rég megtettem volna, pedig nagyon szerettem volna megtenni. Az egyik távoli dolmenben, e hegyek között halt meg az én ősanám teste...

– De hát hogyan? Hogyan lehetséges az, hogy egyetlenegy ember, még hozzá egy nevesincs, ismeretlen ember, ilyen rövid idő alatt meg tudja változtatni az emberek hozzáállását? És tudjon cselekvőképes egyesületet létrehozni? Ön azt mondja, hogy a helybeliek ismerték a dolmeneket, tudtak a különböző tudományos anyagokról, különböző megjelent cikkekről, hiszen tudtak róluk a múzeumokból. De az embereket ezek nem érintették meg.

– Igen, a helybeliek tudtak róluk, de létezésük nem érintette meg őket.

– De miért éppen Vlagyimirra hallgattak? Hogy sikerült ez neki? Az emberek tudatát lehetetlen ily gyorsan megváltoztatni.

– Vlagyimir ezt nem tudta. Nem tudta, hogy gyorsan nem lehet megváltoztatni a tudatot, éppen ezért cselekedett és változtatott. Utazzanak el ebbe a városba, kérdezzék meg a különböző embereket, akik ebbe az egyesületbe beléptek, hogy Vlagyimirnak mindez hogyan és miért sikerült.

Örvendeztem annak, ami e városban történt. „Anasztázia” egyesület. Amikor megkérdezték, beleegyezett, hogy ez legyen

a neve. Úgy gondoltam, hogy miattam. Azt hittem, hogy kezd érteni és szeretni engem. Vlagyimir ugyan ténylegesen is sokat megértett, de nem szeretett belém. Nem szeretett belém éppen azért, mert sok hibát követtem el, és sokat vétkeztem.

Hamarosan rá kellett ébrednem... Meg kellett értenem, hogy vágyam megvalósíthatatlan ábránddá változik... Az emberek keresztüljutnak a Sötét Erők időszakán. És boldogok lesznek! Megvalósul, amit megálmodtam, kivéve az irántam viszonzott szerelmet. Ez pedig fizetség, a hibák ára, amelyeket elkövettem, az én tökéletlenségemnek, a szándékaim hiányos tisztaságának az ára.

– Mi történt? Miből gondolta ezt?

De hiszen amúgy is mindenki számára nyilvánvaló, hogy Vlagyimir durva és faragatlan. Higgyen nekem, Anasztázia, úgy is, mint rangidős, de úgy is, mint családos apa, megmondom az igazat úgy, ahogy van: az ön szülei sem hagynák jóvá az ilyen kapcsolatot.

– Kérem, ne beszéljen így arról az emberről, aki kedves a szívemnek. Vannak, akiknek Vlagyimir valószínűleg durvának tűnik, de én tudok valami mást is.

– Tessék, mondja, vajon mit lehet még tudni róla? Mindenki számára világos, hogyan nyilvánulnak meg a vállalkozók, és Vlagyimir napjaink tipikus vállalkozója, ez mindenki számára világos. Anasztázia, az ön viszonya Vlagyimirhoz elfogult.

– Hát hogy ne lenne elfogult, amikor ez az én személyes viszonyom. Ráadásul ön a szüleim véleményét is helytelenül felteletezi.

AZ ŐSÉDESANYA SZELLEME

Egyszer, egy reggel megértettem... - mondta csendesen Anasztázia, és tekintete mintha a múltba révedt volna. Azon a reggelen Vlagyimir nem volt otthon a lakásban, amelyet akkor ideiglenesen bérelt. Sugarammal még én sem tudtam megtalálni. Megkezdődött, felvirradt a nap, amelyen sok-sok évvel ezelőtt az én Ősédessanyám a dolmenben haldoklott. Ezen a napon mindig reá emlékezem. Ilyenkor igyekszem elbeszélgetni vele egy kicsit. És ő beszél hozzám. Önök is járnak a temetőbe a hozzátartozóikhoz bizonyos fontos, nevezetes napokon, hogy elgondolkodjanak életük fölött, elbeszélgessenek velük. Ezt én is megteszem, csak ehhez én nem hagyom el a tisztasomat. A sugaram segít nekem távolra beszélni és látni, és hozzátartozóim érzik a sugaramat. Nos, azon a napon az Ősédessanyámra emlékeztem, és mint mindig, beszélgetni próbáltam vele, de nem éreztem a válaszait. Egyáltalán nem éreztem. Nem reagált rám. Ilyen soha korábban még nem történt meg. Ekkor sugarammal elkezdtem keresni a dolmenjét. Megtaláltam. Teljes erőmből világitottam rá. Ősédessanyám nem válaszolt. Valami történt, valami tudtomon kívül történhetett. Az Ősédessanyám szelleme nem volt a dolmenben.

- Anasztázia, magyarázza el, kérem, mi az ember szelleme. Miből áll?

- Mindabból, ami az emberben láthatatlanul van jelen, beleértve szenvedélyeit, függőségét, érzéseit, melyeket az adott testben töltött létezése során szerzett.

- Van a szellem birtokában olyan energia, mely hasonlatos valamely ismert energiához?

- Igen. A szellem egy energetikai komplexum, mely temérdek energiából áll. Az önálló emberi lény testi létezésének megszakadása után ezen energiakomplexumokban található bizonyos energiáknak önálló energiákra kell széthullaniuk, s ezek az energiák felhasználásra kerülnek a növények, állatok létrejöttében, a szükségszerűen megjelenő természeti jelenségekben.

- Milyen ez az erő? Milyen az energetikai potenciál a szét nem hulló energiakomplexumban?

- Minden emberben eltérő. A leggyengébb még a gravitációs erőt sem tudja legyőzni. Ezért amúgy is széthullik.

- A gravitációs erőt? A leggyengébb... Lehet valamiben látni megnyilvánulásait? Megtapintani? Megérezni?

- Természetesen. Például a forgószélben.

- A forgószélben? A forgószélben, mely gyökerestől tép ki, dönt ki fákat... Akkor a legerősebb milyen energiával bír?

- A legerősebb? A legerősebbel Ő bír. Az Ő energiájának erejét nem tudom teljesen felfogni.

- Akkor mondjuk, valamilyen közepes nagyságú?

- Sok középszerű ember szelleme energetikai komplexumában már jelen van a felszabadított gondolati energia.

- Milyen az ilyen középszerű komplexum energetikai ereje, potenciálja?

- Erre már válaszoltam: a felszabadított gondolati energia van benne.

- Mit jelent ez? Mihez lehetne hasonlítani? Hogy lehetne meghatározni?

- Mihez hasonlítani? Meghatározni? Az ön esze, gondolkodása, tudata mit tud elképzelni, mint a leghatalmasabb energiát?

- Az atommag robbanásának energiáját. Nem, a Napban lejátszódó folyamatokét.

- Mindaz, amit ön megnevezett, a felszabadult gondolati energia csupán parányi részecskéjével egyenlő. Ami pedig a meghatározást illeti, azt önök maguk gondolják ki és használják azt egymás közti szóbeli társalgásuk során. Ide az önök által ki-gondoltak közül nem passzol egyetlenegy sem. Használhatják azt, amit ismernek, a végtelennel beszorozva.

- Az ön ósédésanyja szelleme energiájának milyen az ereje?

- A felszabadult gondolati erő lakozik benne.

- Honnan tudott az Ósédésanyja létezéséről? Hogyan és hol halt meg? Hiszen ez tízezer évvel ezelőtt történt!

- Az őseim nemzedékei egymásnak adták át róla az információ-t - az én Ósédésanyámról, aki elvonult a dolmenbe, hogy ott haljon meg.

- Az ön édesanyja beszélt erről önnek?

- Amikor az én édesanyám meghalt, én még pici gyermek voltam, ezért még képtelen ilyen információt befogadni és fel-fogni. Az én édesanyáimról a nagypapám és a dédpapám meséltek nekem.

- Miért ment éppen egy dolmenbe? Mi a különbség a dolmen és az egyszerű, közönséges kősírbolt között? És miért döntött úgy, hogy meghal a dolmenben, mielőtt még megöregedett volna? Mi indította őt erre - a cél megértése, avagy a babona?

- Már akkor egyre kevesebb jelentőséget tulajdonítottak a kisdedek anyai emlőből való táplálásának, és az asszonyoknak, nőknek nem emeltek óhajuk szerint dolmeneket. Az öreg vezér tisztelte az Ósédésanyámat, és tudta, hogy ha ő maga nem teljesíti az óhaját, az új vezér hallani sem akar majd az Ósédésanyám óhajáról, és minden igyekezetét csupán hóbortnak fogja tekinteni. Az öreg vezér azonban mégsem tudta rábírní a férfiakat, hogy építsenek egy dolment az Ósédésanyámnak. És ekkor az öreg vezér átengedte neki az ő saját dolmenjét. A férfiak nem hagyták jóvá a vezér döntését és visszautasították a dolmen te-tejének a felnyitását, hogy az Ósédésanyám a dolmenbe léphessen. Ám az összesereglett asszonyok egész éjjel maguk igyekez-

tek felemelni a nehéz kőlapot. A több tonna súlyú lap azonban nem engedett. Ám pirkadatkor megérkezett az öreg vezér. Bár alig bírt már járni, egy botra támaszkodott, mégis eljött. Az asszonyokra mosolygott, buzdító szavakat mondott nekik, mire az asszonyok felemelték a nehéz lapot, és az Ósédésanyám be tudott lépni a dolmenbe...

- Miben különbözik a dolmen a hagyományos kősírtól?

- Külsőleg alig. De a dolmenekbe vagy a kő sírba, ahogy azt önök nevezik, élő emberek léptek, hogy ott haljanak meg. A dolmen nem csupán egyszerű kőből épített kultikus építmény, ahogy azt manapság gondolják. A dolmen a bölcsességnek és a szellemnek a jövő nemzedékekért való önfeláldozásának az emlékműve. Funkcionális jelentőségével még ma is fontos. A halál sem volt az ilyen dolmenben teljesen mindennapi. A „halál” szó itt egyáltalán nem helytálló.

- El tudom képzelni. Élő ember, aki be van falazva egy kő-helyiségbe... Hát ez egy ténylegesen is különleges szenvedéssel járó halál fajta.

- A dolmenbe költöző emberek egyáltalán nem szenvedtek. Haláluk különleges volta abban rejlett, hogy meditáltak. Az örökkévalóságba meditálták magukat át, míg szellemük örökre a Földön maradt, megőrizve bizonyos földi érzéseket. De azok szelleme, akik a dolmenbe mentek meghalni, örökre meg lett fosztva az anyagi újjászületéstől a Földön.

- Hogyan meditáltak?

- Önök előtt ismeretes, mi a meditáció. Mindenekelőtt az ókori keleti bölcséletek révén. Jelenleg is vannak olyan tanok, melyek segítenek a meditáció jelenségeinek kicsiny részét meg-ismerni, de annak rendeltetését sajnálatosan nem. Ma is léteznek emberek, akik tudnak meditálni: szellemük egy részét egy bizonyos időre le tudják testükről választani, majd vissza tudják azt hozni. A dolmenben a meditáció segítségével a szel-lem teljesen le-levált a testről és sokszor vissza-visszatért addig, amíg a test élt, majd a szellem örökre a dolmenben maradt.

Egyedül, ott benn mindörökre várni fogja a dolmenhez látogatókat, hogy átadja nekik az ősforrások bölcsességét. A test, még ha bizonyos ideig tudott is élni, úgyszólván be volt börtönözve. Amíg azonban élt, a szellemnek lehetősége volt különböző dimenziókban, szinteken tartózkodni és vissza-visszatérni. Ez pedig lehetőséget teremtett arra, hogy elemezzem, az önök elképzelései szerint elképzelhetetlen gyorsasággal, úgyszólván pontosítani a már meglévő, az ő birtokában lévő igazságot. A haldokló, illetve a dolmen segítségével az örök meditációba lépő ember tudta, hogy az ő lelke, szelleme már sosem ölthet anyagi testet. Sosem tud majd semmilyen földi testbe, anyagba lépni. Sosem tud majd hosszú időre és teljesen eltávolodni a dolmentől, de olyan képességgel bír majd, hogy kapcsolatba lépjen a dolmenhez járuló emberben élő szellem részecskéjével. Ha pedig a gyötrelmekről és szenvedésekről beszélünk általában, akkor ez az adott esetben abban nyilvánul meg, hogy évezredek múltnak el anélkül, hogy bárki is úgy jönne a dolmenhez, hogy ezt a tudást, ismeretet átvegye. A dolmenekbe zárt szellemek nagy tragédiája felhasználhatatlanságukban rejlik. Felhasználhatatlanságukban, amely miatt...

- Anasztázia, ön azt gondolja, hogy a szoptató édesanya, a nő számára ezek az ismeretek, képességek nagyon fontosak?

- Nagyon.

- De miért? Hiszen az anya teje csupán a kisded testét táplálja.

- Nem csak a testét. Hatalmas információtömeget és érzéseket tud vinni magával. Hiszen önnek tudnia kell, hogy minden anyagnak megvan a maga információja, kisugárzása, rezgése...

- Igen, megvan. De hogyan tudja az anyatej átadni az érzés képességét?

- Tudja - az anyatej nagyon érzékeny. Megbontthatatlanul össze van kapcsolva az édesanya érzéseivel. Az érzésektől függetlenül még a tej íze is megváltozik. A stressz hatására, ha a szop-

tató kismamát ilyen hatás éri, az anyatej még el is apadhat, összemehet.

- Igen, tényleg elapadhat... összemehet... Az ön Ősédessanyájához tehát senki sem jár? Nem jár úgyszólván már évezredek óta?

- Eleinte jártak. Általában a család nemzedékeihez tartozók és az ott élő emberek. Aztán a Földön különböző kataklizmák, áttelepülések kezdtek zajlani. A dolmenek pedig maradtak. De az utóbbi évezredekben az Ősédessanyám dolmenjéhez senki sem jár, hogy megtudja... Manapság a dolmeneket még rongálják is... Mert az emberek nem tudják...

Amikor a tajgában Vlagyimirnak a dolmenekről, az Ősédessanyámról meséltem, azt mondta, hogy lehet, hogy egyszer majd ellátogat a dolmenéhez. Akkor elmagyaráztam neki, hogy ő nem tudja megérteni, megérezni az Ősédessanyám szellemét, lelkét, és nem tud információt fogadni tőle. A férfi számára ismeretlenek a szoptató édesanya - a nő érzései, érzetei. És az én Ősédessanyám nem férfiakat vár évezredek óta már, hanem nőket, asszonyokat. De a dolmenhez nem járnak asszonyok. Az én Ősédessanyámmal csak én, egyedül, évente egyszer beszélgetek. Azon a napon is szerettem volna beszélgetni vele, valami jót, szépet mondani neki. De nem tudtam. Ősédessanyám szelleme nem volt a dolmenben. Ekkor, magam sem értem miért, sugarammal gyorsan pásztázni kezdtem a terepet a dolmen körül, egyre növelve a körök átmérőjét. És egyszer csak... Megpillantottam! Egy kisebb szakadékban, köveken... A köveken, eszméletét veszítve Vlagyimir feküdt. Az én Ősédessanyám pedig, az ő szelleme Vlagyimir fölött láthatatlan energiák gomolyagjaként. Megértettem. Már korábban is tudtam, hogy Vlagyimir kísérőket keresett, hogy a hegyekbe menjen az úttól távolabb eső dolmenekhez. De nem talált egyet sem. Senki sem akart vele fizetség nélkül a hegyekbe indulni. Ezért hát Vlagyimir egymaga indult útnak. Megcsúszott és az ösvényről a szakadékba zuhant. Lábán egyszerű lábbeli volt. Alkalmatlan

hegyi tűrákra. A hegymászásra pedig egyáltalán nem volt semmilyen felszerelése. Meg akart győződni a dolmenek létezéséről, meg akarta őket érinteni. Elment hát a hegyekbe egyedül. Az Ősédesanyám halálának napján éppen az ő dolmenjéhez igyekezett, messze a járható úttól. Az Ősédesanyám nem értette, miért megy a hegyekbe egy olyan ember, aki egyáltalán nincs felkészülve a hegyi ösvényeken való járáshoz. Figyelte ezt az embert. Amikor pedig Vlagyimir megcsúszott, leesett és gurult lefelé a szakadékba, hirtelen... az Ősédesanyám szelleme, mint egy rugalmas levegőgomolyag, Vlagyimir után vetette magát a szakadékba.

Az Ősédesanyám megmentette Vlagyimirt. Vlagyimir ugyan nem ütötte be fejét a kövekbe, de eszméletét veszítette, amikor gurult lefelé.

Az Ősédesanyám Vlagyimir fejét rugalmas levegőgomolyagként, mintha kezében tartotta volna, és várta, hogy visszanyerje tudatát. Ezért nem beszélt velem.

Miután Vlagyimir visszanyerte tudatát, az Ősédesanyám nem tért vissza a dolmenéhez. Lent maradt a szakadékban. Lent maradt és nézte, hogyan mászik Vlagyimir fel, vissza az ösvényre.

Amikor pedig Vlagyimir kimászott a szakadékból, az ösvényre ült, s a rajzot nézegette, amit a Novorosszjjszki Múzeum archeológusa készített neki. Majd felállt és sántítva, bicegve útnak indult. De nem ám lefelé a száraz és kövektől mentes ösvényen, hanem az ellenkező irányba – felfelé. Megdermedtem a meglepetéstől. Sőt, gondolom, hogy még az Ősédesanyám sem fogta fel azonnal Vlagyimir szándékát. Majd egyszer csak letért az ösvényről és tüskés, szúrós bozótokon keresztül kezdett mászni. Megértettem: az Ősédesanyám dolmenéhez ment. Amikor odaért, a dolmen portáljára ült a kőlap szélére. Hozzáfogott, hogy kigombolja a kabátját. Fájt a keze, így hát sokáig tartott, míg sikerült neki. Amikor ezzel elkészült, hát látom, hogy kabátja alól virágokat húz elő. Három kis rózsá-

szálat. A kettő szára eltörött. A kicsi rózsák akkor törtek össze, amikor legurult a szakadékba és a köveken összeverte magát. A rózsák tüskéinek néhány véres volt. Az összetört rózsaszálakat a dolmen portáljára helyezte. Rágyújtott és azt mondta: „Sajnálom, hogy összetörtek a rózsák. A virágot neked hoztam, szépségem. Biztos olyan szépséges lehettél egykor te is, mint most Anasztázia. Okos, jóságos. El akartad mesélni az asszonyainknak, hogy hogyan kell szoptatni a gyermekeket. De hát nem is tudnak rólad. Ráadásul még a dolmened is oly messze van az úttól, nehéz ide az asszonyoknak eljutniuk, hidd el.”

Ezután Vlagyimir egy kis lapos konyakosüveget húzott elő a kabátzsebből, mellé két kis fém pohárkát, végül pedig előhalászott még egy marék összenyomódott bonbont is. Vlagyimir konyakot töltött a poharakba. Az egyik pohárból kiitta a konyakot, de a másikat a dolmen portáljára állította, s ide helyezte a bonbonokat is, majd így szólt: „Ez a tiéd, szépségem!”

Vlagyimir mindent úgy tett, ahogy azt a ma élő emberek a temetőben teszik, amikor közeli hozzátartozóhoz vagy barátához mennek. És az Ősédesanyám... Szelleme láthatatlan energiák galacsinjaként kavargott Vlagyimir körül. Zavarban volt, nem tudta, mitévő legyen. És mivel annyira szeretett volna Vlagyimir szavaira válaszolni, a levegőnek igyekezett saját teste formáját adni, de áttetszőnek és alig észrevehetőnek bizonyultak igyekezetének eredményei. Vlagyimir nem látta, nem vette észre. És az Ősédesanya hánytavetette magát nagy igyekezetében, hogy a tisztánlátással és tisztánhallással nem bíró Vlagyimirnak valami sajátosat, sajátját megmagyarázzon. Így a poharat a levegőgalacsin meglökte. A pohár legurult. Vlagyimir azt gondolta, hogy valamilyen arra suhanó szellő fuvallata lelökte a konyakkal megtöltött poharat, és viccesen megjegyezte:

– Ejnye no, te kis ügyefogyott, hát szabad ilyen drága konyakot felborítani?

Erre az Ősédesanya szelleme a dolmen sarkában egy pillanatra egészen megdermedt. Majd megint, inkább csak saját ma-

gával vezetve párbeszédet, így folytatta: „Egy ösvényt kell majd a dolmenedhez csinálni. Várj még egy picit! Majd meglátod, lesz egy ösvényke is a dolmenedhez. Az ösvénykén meg majd járnak hozzád az asszonyok. Te pedig elmondod nekik, miről kell gondolkodniuk, amikor a kisbabát szoptatják. Neked biztosan nagyon szép melleid voltak...”

Eztán Vlagyimir felállt és elindult, hogy leereszkedjen a hegyről. Késő éjszaka ért haza, kis lakásába. Egyedül üldögélt a kereveten a fűtetlen szobában, sebeit kötözgette és a videokazettát nézte. Ideadták neki, hogy nézze meg azt a videokazettát, amelyet a különböző városokban élő emberek másoltak és kézről kézre járt.

A tévé képernyőjén sokaság – zömmel asszonyok – a felszólalót hallgatta. A felszólaló Istenről beszélt, az ősidőkben élő ember szellemének erejéről. Majd rólam kezdett beszélni. Arról, hogy én vagyok a női eszménykép, amely felé igyekezni kell. Elmém és szellemem ereje hatalmas, és a Fény Erője segítenek nekem, és most, amikor már jobban ismerem a köznapi világ embereinek életét, segíthetek nekik.

Sok szép dolog hangzott el rólam. És hirtelen... azt mondták, hogy még nem találkoztam életem párjával, aki méltó lenne hozzám. Az pedig, amellyel kapcsolatot létesítettem, nem az én életem párja... Sőt, korábban még az is elhangzott – mások mondták –, hogy Ausztráliában van egy fiatalember, aki méltó hozzám, hogy majd találkozom vele, mert ő az én életem párja...

És ő, Vlagyimir... ő pedig... Érti, ugye? Ott ült magában egyedül. Hallotta ezeket a szavakat... Egy kézzel egyre csak próbálta bekötözni sebeit a lábán. A másik keze erősen fáj az ütésektől. Sugarammal Vlagyimirhoz vetettem magam. Szerettem volna sebeit melengeti, eltávolítani testéből a fájdalmakat. És elmondani, valahogy elmondani... Bár ő sosem hall meg engem, amikor távolra beszélek vele, ezúttal mégis sikerült volna... Minden bizonnyal sikerült volna, mert nagyon erősen akartam,

hogy halljon engem. Hogy meghallja, mennyire szeretem. Csak őt. És ő, csakis ő az én szerelmem, ő az én életem párja.

De valami megperzselt és a fűbe dobott. Valami nem engedte sugaramat Vlagyimirhoz. Gyorsan újra a szobába irányítottam sugaramat, ahol a televízió előtt ült és megpillantottam, mi a gond: Vlagyimir előtt láthatatlan energiák galacsinjaként térdel Ősédessanyám szelleme. Vlagyimir nem láthatta, sem nem hallhatta őt. A videokazettát nézte és hallgatta. Ősédessanyám lélegzetével hűtötte a sebeket Vlagyimir lábán, amikor ő azt az iszonyatosan égető kölnvizet öntözgette sebeire. Ősédessanyám megpróbált Vlagyimirnak valamit mondani, neki, aki nem hallotta őt.

Ősédessanyámnak oly erős szelleme van, hogy semmi láthatatlan nem tud áthatolni rajta. A pszichotronikus fegyverek is széthullnak, ha reá irányítják azokat. Az ilyenekre oda sem figyel. Ennek ellenére mindent visszaver. Én pedig már sehogy sem tudtam beavatkozni. Csak kívülállóként nézni. Néztem és gyorsan, amennyire bírtam, gondolkodni próbáltam. Mi is történt voltaképpen? Miért keletkezett ilyen helyzet? Miért mondta mindazt a felszólaló, amit hallottam? Nekem akart segíteni? Valamit megmagyarázni? De mit? Miért igyekezett sugaram ily nagyon Vlagyimir felé? Természetesen megijedtem, hogy Vlagyimirnak rosszulesett hallania, amit mondtak: „nem élete párja”, és hogy féltékeny lesz a másik férfira. És ekkor, hirtelen... óh, mily fájdalmas volt, sértő... Vlagyimir mindent végighallgatott, felsóhajtott és így szólt: „Hát van ilyen? Megfelelő férfi! Ausztráliában, vagy hol a fenében. Találkozni fognak. Hm, akkor pedig még az is megeshet, hogy nekem adják a fiamat.”

Sugaram beleremegett a hallottakba. Mintha egyszerre csak minden zavarossá vált volna. Érti ugye... Vlagyimir nem volt féltékeny. Bár, persze, a féltékenység nem jó érzés. De akkor azt szerettem volna, hogy legalább egy picit, egy icipicit az legyen. Hogy egy picit féltékenykedjen. De Vlagyimir mintha min-

den teketória nélkül átadott volna engem valaki másnak. Nem tudtam tovább uralkodni magamon és felkiáltottam. Kérlelni kezdtem Ősédessanyámat, könyörögtem neki, hogy magyarázza el nekem, mit tettem rosszul. Miben hibáztam? Miben vétkeztem? Nem válaszolt, amíg Vlagyimir be nem kötözte magának utolsó sebét is. Majd szigorúan így szólt: „Csak szeretned kellett, egyszerűen szeretned, leányom. A szeretett férfi számára valami jót, szépet kigondolni, nem saját magadat kellett az egekig dicsőítened.”

Megpróbáltam neki elmagyarázni, hogy én igenis csak jót óhajtottam. De Ősédessanyám csendesen újra ezt mondta: „Te, leányom, saját magad számára óhajtottál képeket, zeneszámokat, verseket és dalokat. Meglásd, minden meg is valósul majd, vágyad erős, tudom, mindenki számára és az általad szeretett ember számára is, de a földi szerelmet elnyerned immár éppen ezért lesz számodra egyre nehezebb. Sztár leszel, leányom. A sztárra lelkesedéssel lehet nézni, de a sztárt csak úgy lehet szeretni, mint egy sztárt, nem úgy, mint egy nőt.”

Ősédessanyám semmi többet nem is mondott már. Elvesztettem önuralmam, felkiáltottam, mert meg akartam magyarázni vagy bebizonyítani, hogy én nem akarok sztár lenni, hogy egyszerűen nő akarok lenni, és azt akarom, hogy szeressenek, de senki sem hallott engem.

Kérem, segítsen nekem! Mostanra már sok mindent megértettem. Nem magamat félttem, magammal megbirkózom. Vlagyimirnak kell a dolgokat megértenie. Őt az ilyen információ elvezeti az Igazságtól.

Ne terjesszék ezt a kazettát! Azt sugallja az embereknek és Vlagyimirnak is, hogy én eszménykép vagyok, csillag, hogy nem neki, hanem másnak kell mellettem állnia.

Én nem sztár vagyok. Én egy egyszerű nő vagyok. Én azt akarom szeretni, akit én magam akarok szeretni.

Az én utamat nem csak én magam határozom meg.

Hibáztam. Arról álmodoztam, hogy az emberek beszéljenek rólam, verseket és dalokat írjanak hozzám, művészek fessenek meg engem.... És mindez meg is történt.

Mindig minden megvalósul, amit megálmodok. Az egész meg is valósult. Köszönöm a verseket, a dalokat. Köszönök mindent a költőknek. De én hibáztam. Ilyen álmot szőttem. A versek szükségesek, de nem szükséges, nem kell sztárnak lennem.

Az egészet csak azért akartam, hogy Vlagyimir mindezt lássa és hallja. Hogy emlékezzen. Rám emlékezzen. De amikor álmodtam szőttem, ezeket a dolgokat nem tudtam. Most megértettem. Sztárrá kezdek változni. A sztárookra felnéznek az emberek. Mindenki. De szeretni csak nőket szeretnek.

- Ugyan már, Anasztázia, kérem, mit képzelsz! Egy olyan kazettának a terjesztését megállítani, amit ráadásul az emberek maguk másolnak, teljesen lehetetlen. Ezt a folyamatot nem irányíthatjuk. Ezt már senkinek sem áll módjában megtenni.

- Látja, ön nem tudja. De Vlagyimir, ő vállalkozó. És még ha nem is irányíthatjuk a folyamatot, ő akkor is, ennek ellenére tenne valamit. Vállalkozna arra, hogy tesz valamit. De semmit sem akar tenni, mert beletörődött abba, hogy én nem az ő párja vagyok.

A FÉNYES ERŐK

Az ősz tudós mintha mindenről megfeledkezett volna, továbbra is elhalmozta Anasztáziát kérdésekkel.

- Anasztázia, kedves, mik a Fényes Erők?
- A fényes gondolatok, amelyeket az emberek valaha, bármikor alkottak. Betöltik az egész teret.
- Ön szabadon tud velük kapcsolatot létesíteni, látni azokat?
- Igen, tudok.
- Tud ön a tudomány előtt álló bármely kérdésre válaszolni?
- Talán sokra igen. De minden tudós, minden ember képes válaszokat fogadni. Minden a szándékok tisztaságától, a kérdező céljától függ.
- Meg tudna ön bizonyos jelenséget a tudomány számára magyarázni?
- Ha a válasz önben nem születik meg, akkor ez azt jelenti, hogy az ön szándékai nem elég tiszták. Ez a Teremtő törvénye, én pedig, ha viszolygást érzek, ezt nem szegem meg.
- Van valami, ami magasabb, mint a fényes gondolatok, amelyeket emberek alkottak?
- Igen, vannak. De jelentőségükben ugyanazok.
- Mik ezek? Hogyan tudja ezeket megnevezni?
- Úgy, ahogy ön ezeket képes megérteni.
- Tud ön Istennel beszélni?
- Igen. Néha. Gondolom, hogy Vele beszélgetek személyesen.
- Van valamilyen olyan energia a Világegyetemben, amely nincs jelen a Földön?

- A Világegyetem leghatalmasabb ereje a Földön található. Csak meg kell azt érteni.

- Ön, Anasztázia, tudná ezt az energiát legalább hozzávetőlegesen jellemezni? Hasonlós az atommag-reakcióhoz? Vákuumjelenségekhez?

- A Világegyetemben a legerősebb energia a Tiszta Szeretet Energiája.

- Én a látható, tapintható energiáról beszélek, mely képes a technikai haladásra hatást kifejteni, képes melegíteni, világítani. Vagy ha úgy tetszik, robbanni.

- Én is ugyanarról beszélek. A létező emberi kéz alkotta berendezések együttesen nem tudják a Földet sokáig bevilágítani. De a Szeretet Energiája igen.

- Mindaz, amit mond, átvitt értelemben érthető. Másmilyen, közvetett értelemben.

- Én közvetett értelemben, az ön által felfogható „értelmeben” mondom.

- De hát a szeretet – az érzés. Láthatatlan, nem lehet felhasználni, látni.

- A Szeretet igenis energia. Visszaverődik, lehet látni.

- Hol verődik vissza? Hol lehet látni?

- A Nap, a csillagok, a látható bolygók mind csupán visszaverik ezt az energiát. A Nap fényét, amely mindennek, ami a Földön található, életet ad, az emberi szeretet hozza létre. Az egész Világegyetemben csupán az emberi szellemben keletkezik a Szeretet Energiája, a magasba emelkedik, és közben szűrődik, a világegyetemi égitestek visszaverik azt, s áldásos fényként ömlik a Földre.

- De hát a Napon nem önálló égési, vegyi folyamatok zajlanak?

- Elég csak egy icipicit elgondolkodni, hogy megértjük az ilyen következtetés helytelen voltát. Ez olyan egyszerű, mint ahogy „egy meg egy az kettő”, ahogy ezt önöknél mondani szokás.

- Tudja az ember irányítani ezt az energiát?
- Ez idáig jelentős mértékben még nem.
- Ön tudja, hogy kell ezt tenni?
- Nem. Ha tudnám, az én kedvesem már régen engem szeretne.
- Tud ön kommunikálni Vele, tehát azzal, aki a Fényes Erők fölött van? Mindig válaszol önnek? Szívesen teszi ezt?
- Mindig. Mindig nagyon nagy szeretettel válaszol. Mert hisz' nem is tud másképpen.
- Meg tudja Tőle kérdezni, hogyan kell irányítani a Szeretet Energiáját?
- Már megkérdeztem.
- Na és?
- Ahhoz, hogy némely válaszát megérthessük, egy meghatározott szintű tudatossággal, tisztasággal kell bírunk, ezek bennem nincsenek meg elégséges módon. Én nem minden választ értek.
- Ennek ellenére azonban ön még megpróbál majd cselekedni, nemde? Hogy elnyerje a viszonzott szeretetet.
- Természetesen. Cselekedni fogok.
- Hogyan?
- Gondolkodni fogok. Segítsen nekem ön is. Meg kell kérdezni minden asszonyt, nőt, akik szerettek, elnyerték, vagy nem nyerték el a viszonzott Szeretetet. Gondolkodjanak el, elemezzék és hozzanak létre gondolatokat. Ezek majd megmutatkoznak a Fényes Erők dimenziójában. Én ezeket látni fogom. Megértem őket és mindenkinek segíték majd. A Fényes Szint gondolatai mindig érthetőek a számomra.
- Anasztázia, nem lehet egyszerre mindenkinek feltenni a kérdést. Ezt senki sem tudja megtenni.
- Akkor pedig kérjék meg Vlagyimirt, ő majd kigondol valamit, hogy lehetne ezt megvalósítani, valamit biztosan tesz. Csak miattam nem fog gondolkodni. Ön képes megmagyarázni neki, hogy mennyire fontos ez minden összes ember számára és

neki magának is, és ha megérzi a dolog fontosságát, minden bizonnal tesz is érte valamit. Talál egy olyan módot, hogyan lehetne az összes asszonyt, nőt e felől megkérdezni.

- Ön ily rendíthetetlenül hisz benne. Akkor miért nem tudta önt vizsontszeretni?

- Ő ebben nem hibás. Én vagyok a hibás. Sok hibát követtem el. Lehet, hogy elsziettem a dogot, és ezért képességeimmel irrálisnak tűntem a számára. Lehet, hogy egészen mostanáig nem tudja felfogni, miért kell a fiának - az erdőben - egy olyan helyen felnőnie, amelyről azt gondolja, hogy ott az ember számára nem normális körülmények léteznek. Lehet, hogy nem lett volna szabad oly határozottan és mélyrehatóan beleavatkoznom tudatosodásába. Most már tudom, hogy ezt a férfiak nagyon nem szeretik. Ezért még asszonyaikat is verik. Valószínűleg várnom kellett volna, és ő maga is megértett volna mindent. Legalábbis valamiben erősebbnek kellett volna éreznie magát nálam. Én ezt azonban nem értettem meg időben. Azt mondtam neki, hogy a fiát nem láthatja, amíg meg nem tisztul. Akkor, abban a pillanatban csak a gyerekre gondoltam, arra, mi lesz számára a legjobb, és nem szántszándékkal, de azt mondtam: „Nem lesz jó, ha a gyermek saját apját akármilyen „Együgyű Jánosnak” ismeri meg. És az történt meg, ami megtörténhetett - én vagyok a bölcs, okos, a szerelmem - a buta. Milyen viszonzott szeretetről lehet mindezek után ábrándozni?

- Minek kell ilyeneket más nőktől kérdezni, ha ön saját maga képes a dolgokat ily részleteiben látni?

- Fontos megtudnom, van-e lehetőség a baj orvoslására. Egyedül erre képtelen vagyok, mert nagyon erősen felzaklat, ha rá gondolok. Elemezni csak nyugodtan lehet, emlékezve, összehasonlítva a dolgokat. De én nem tudok másra gondolni, csak rá.

- Vele tudna erről beszélni?

- Gondolom, a közönséges szavak feleslegesek. A valódi, igaz szeretet nem a szavakból keletkezik. Szükségesek bizonyos

cselekedetek. De milyenek? Lehet, hogy az asszonyok némelyikének van ilyen tapasztalata és a belőle adódó megoldása is.

- Sugarával sehogy sem tud hatni?

- Most sugarammal nem tudok eljutni hozzá. Az Ősédessanyám szelleme gyakran tartózkodik mellette. És ő, az Ősédessanyám, ezt nem engedi meg. Meg is értettem, miért...

ANASZTÁZIA ELFOGÁSA

A táborhoz helikopter közeledett. Csendben néztük, ahogy a földre ereszkedett. A pilóták kiszálltak a helikopterből és csoportunkhoz jöttek. Ők szintén Anasztáziát figyelték. A jökötesű, izmos, felfegyverkezett férfiak szótlanul néztek az előttük álló egyetlen nőre, akin egy ósdi szvetter és hosszú szoknya volt, és rögtön megértette mindenki - ezt a nőt nekik el kell fogniuk. A kérdés csak az volt, hogyan lehetne ezt a lehető legelfogadhatóbban véghezvinni. Borisz Mojszejevics hosszú szünet után az egész tervet úgy, ahogy volt, egyenesen el is mondta:

- Anasztázia, ön rendkívüli értéket képvisel a tudomány számára. Döntés született az ön áttelepítéséről. Ez nélkülözhetetlen és az ön javát szolgálja. Ha ön az adott helyzetet nem érti meg és visszautasítja azt önszántából, kénytelenek leszünk azt erőszakkal végrehajtani. Persze, természetesen, azt akarhatja, hogy gyermeke az új lakhelyén is önnel legyen. Mutassa meg, kérem, a térképen a tisztását, és a helikopter majd elhozza onnan a gyermekét. Később néhány állatot is összefoghatunk, hogy majd azokat is áttelepítsük az ön új tartózkodási helyére. Ismétlem, ez az ön javát szolgálja, az ön gyermeke és más emberek javát is. Hiszen ön hasznos akar lenni az emberek számára, nemde?

- Igen - válaszolta nyugodtan Anasztázia, és hozzátette: Mindazt, amit tudok, mindenkivel készen állok megosztani, ha az érdekesnek bizonyul, de mindenkivel. A tudomány nem válik ugyanabban az időben mindenki tulajdonává. Eleinte eredményeit bizonyos csoportosulások gyakran profitbeállítottágú

személyes érdekek miatt használják ki. A többségnek csak az jut, amit az adott csoportosulások számára megéri közzétenni. Önök kit képviselnek? Biztosan nem valamilyen önálló helybéli csoportosulást? Nem mehetek önökkel. Embert kell nevelnem, a fiamat. Ezt teljes mértékben ott lehet megtenni, ahol ki lett alakítva a Szeretet Tere. Ezt a teret a távoli és közelebbi szüleim hozták létre és tökéletesítették. Ez a tér jelenleg még kicsi, de általa kötődöm mindenhez, ami a Világegyetemben létezik. Minden embernek szükséges maga körül létrehoznia saját Szeretetterét, ezt kell gyermekének ajándékoznia. Nem lehet és nem szabad bűnös módon gyerekeket szülni anélkül, hogy ne készítenénk elő számukra a Szeretet Terét. Minden embernek kötelessége maga körül egy kis Szeretetteret létrehoznia. S ha majd ezt mindenki megteszi, akkor a Föld a Szeretet világító pontjává válik a Világegyetemben. Így óhajtotta ezt Ő, az Isten, és ebben rejlik az ember rendeltetése. Mert csupán az ember egyedül tud ilyet létrehozni.

Ekkor két erős férfi hátulról megkerülte Anasztáziát. Nem tudni, hogy kinek a parancsára tették ezt. A biztonságiak parancsnoka utasította volna őket? Vagy minden már korábban meg volt beszélve? Egymásra néztek és ugyanabban a pillanatban a kezénél fogva megragadták Anasztáziát. Biztos, hogy ezt kimondott profi módon tették, de ugyanakkor valamiféle félelemmel is. Úgy tartották a karjait, mint a foglyul ejtett madarat széttárt szárnyainál fogva. Korenaszkij, a védelem parancsnoka előrelépett és Borisz Mojszejevics mellé állt. Anasztázia arcán semmi félelem nem mutatkozott. De már nem is nézett ránk. Egy picit előrehajtotta fejét, a földre nézett, szemét lesütötte, szemhéja takarta pillantását. Fel sem emelve tekintetét, de úgy, mint korábban, nyugalommal és jószággal a hangjában így szólt:

- Kérem, ne használjanak erőszakot, ez veszélyes lehet!

- Kinek? - szólalt meg rekedt hangon a védelem parancsnoka.

- Önöknek. De nekem is kellemetlen lesz.

Borisz Mojszejevics feszültségét vagy félelmét igyekezvén palástolni, megkérdezte:

- Képes ön nekünk testi fájdalmat okozni az ember számára hozzáférhetetlen képesség használatával?

- Én ember vagyok. Ember, éppen úgy, mint mindenki más. De izgalomba jövök. Az izgalom lehetővé teheti, hogy valami nem kívánatosat tegyek.

- Például mit?

- Az anyag... a sejtek... az atomok... az atommag... a mag kaotikusan mozgó részecskéi... Ön tud erről. Ha világosan és pontosan elképzeljük őket, meglátjuk, áttanulmányozzuk őket, képzelőerőnkkel akár egyetlen kaotikusan mozgó részecskét a magból kivezetünk, az anyaggal végbemegy, végbemegy...

Anasztázia oldalra hajtotta a fejét, egy picit felemelte szemhéját és a földön lévő köre kezdett nézni. A kő darabjaira hullott és hamarosan egy halom homok lett belőle. Aztán pillantását a védelem parancsnokára emelte. Félig lesütött szemmel, nagyon erősen összpontosítva. A parancsnok bal füléből gőz szállt fel. A fülporc lassan milliméterről milliméterre tűnt el, és ekkor a mellette álló fiatal őr hirtelen a félelemtől elfehéült arccal előhúzta a pisztolyát. Profi módjára, nem gondolkodva. Anasztáziára irányította azt, és beleengedte a tárban található összes golyót.

Ebben a pillanatban a gondolatok valószínűleg mindegyikünkben rendkívül gyorsan röptek, és az a jelenség játszódott le, amely a háborúban a katonákkal bizonyos esetekben és szélsőséges feltételek fennállásakor időnként megtörténik, amikor is a lövedéket vagy golyót annak mozgása közben lehet látni. És bár ezek szokványos sebességgel repülnek, ám ha a gondolkodás is és érzékelés is felgyorsul, akkor mégis úgy tűnik, hogy lövedék is, golyó is lassan mozog.

Láttam, ahogy a golyók, amelyeket az elfehéredett őrs pisztolyából lőtt ki, egyik a másik után röptek Anasztáziába. Az

első golyó, mely Anasztázia fejét vette célba, a halántékát érte. A többi, ezt követő golyó egyáltalán nem ért el hozzá, mert még röptében porrá hullott szét, éppen úgy, mint a kő, amelyre korábban Anasztázia nézett.

Mindnyájunkon mintha valamilyen benuhátság lett volna úrrá. Álltunk és néztük, ahogy Anasztázia arcán, a kendő alól lassan egy vérerecske csurog végig.

Az örök, akik Anasztáziát kezénél fogva tartották, a lövésnél elkapták fejüket, elfordultak, de nem engedték el a kezét. Halálos dermedtséggel szorították a karjait, és két különböző oldalra húzták. Ekkor egyszerre csak a földön körülöttünk kékes fény kezdett terjedni. Valahonnan fönről érkezett és gyorsan erősödött. Bágyasztóan hatott ránk, és még lehetőséget sem adott arra, hogy megmozduljunk, vagy valamit is szóljunk. A reánk szállt rendkívüli csendben Anasztázia szavai csendültek fel:

– Kérem, engedjék el a kezemet! Lehet, hogy így nem sikerül. Kérem, engedjenek el!

De az örök, mintha megdermedtek volna, továbbra is úgy tartották Anasztázia karjait, mint holtak a marka. Most már bizony értem, miért emelte fel jellegzetes mozdulattal karjait a magasba, amikor veled került összetűzésbe. Így mutatta valakinek fönt, hogy minden rendben van és nincs szüksége segítségre. Ezúttal azonban az örök nem engedték Anasztáziának, hogy felemelje karjait...

A kékes fény egyre erősödött, majd mintha valami szikrát szórt volna. És ekkor megpillantottuk... Megpillantottuk a fölöttünk lebegő, lüktető kékes fényt árasztó, lángoló gömböt. Hatalmas volt, s gömbvillámra emlékeztetett. Belsejében témerdek villámkisülés követte egymást. Majd amikor a kékes burkon túljutottak, megérintették a tőlünk távolabb álló fák koronáit, a lábunk előtt növő apró virágokat, de nem okoztak bennük semmilyen kárt. A vékonyka villámsugarak egyike egy pillanatra érintette csak meg a torlaszt, amely a patakban a kö-

vekből és egy kidőlt fából keletkezett. A torlasz ott azon nyomban felhővé változott és eltűnt.

A kékes burkon túlra hatoló sugarak valószínűleg számunkra ismeretlen, roppant erejű energiával bírtak. Valamilyen tudat irányította azokat.

Az embernek az volt a benyomása, hogy mellettünk, tőlünk függetlenül valamiféle értelmes lény létezik, amely iszonyatos erővel bír. De az adott helyzetre a leghihetelenebbnek, legtermészetellenesebbnek a mi saját érzéseink mutatkoztak, amelyek ez a lény váltott ki. Nem keltett sem félelmet, de még feszültséget sem, ellenkezőleg...

Csak képzelj el, ebben a helyzetben mi magunk nyugalmat és valamiféle áldásos állapotot kezdtünk érezni, mintha ott közvetlen mellettünk valami nagyon közeli kedves lény jelent volna meg.

A kékes, lüktető gömb ott lebegett fölöttünk, felmérte a helyzetet. S ekkor hirtelen kört írt le a levegőben, majd Anasztázia lábai elé ereszkedett le. A kékes fény megerősödött, és mint valamiféle áldással teli bágyadtság, annyira elgyengített, ellazított bennünket, hogy még mozdulni sem volt kedvünk, de még figyelni vagy bármit szólni sem.

Ekkor a kékes gömb burka hirtelen átengedett néhány lángvillámot, ezek Anasztáziához vetették magukat, megérintették, mintha mezítelen lábának minden ujját megszeretgették volna.

Anasztázia kiszabadította karjait az elgyengült örök fogságából és a gömb felé tárta azokat. Ebben a pillanatban a gömb arca elé libbent, és a lángoló villámok, melyek a szemünk látára tüntették el a patakból a torlaszt, Anasztázia karjait tapintgatták anélkül, hogy bármilyen kárt okoztak volna benne.

Anasztázia a gömbbel kezdett beszélgetni. Szavait ugyan nem hallottuk, de gesztusaiból, arca kifejezéséből ítélve megpróbált neki valamit megmagyarázni és igyekezett meggyőzni valamiről, de nem sikerült neki. A gömb nem válaszolt, de

amúgy is világos volt, hogy nem ért vele egyet. Ez azért volt világos, mert Anasztázia egyre nagyobb felindultsággal tovább próbálta a gömböt meggyőzni a saját igazáról. Valószínűleg a felindultság miatt az arca kipirult, tovább beszélt, s közben levette a fejről kendőjét. Ekkor Anasztázia vállaira omlottak az aranylő hajtincsek és eltakarták az arcán megszáradt véreceskét. Láttuk, hogy milyen gyönyörűek és tökéletesek arcvonásai. A gömb, mint valami lángoló üstökös, körülröpülte Anasztáziát, majd az arca előtt újra megállt és ezernyi vékonyka villámot röpített Anasztázia aranylő hajára, s ezek megérintették minden egyes hajszálát, fel-felemelve mindegyiket, külön-külön végigsimogatták azokat. A sugarak egyike egyszerre egy egész hajtincset emelt fel, és így megmutatkozott a golyó ütötte sebhely, amely súrolta Anasztázia halántékát, míg a másik sugár lassan végigsúszott a kicsordult véreceskén. A gömb nem szavakkal, hanem lángsugarainak tetteivel, mintha figyelmeztette volna őt arra, ami lejátszódott, és nem értett egyet Anasztázia indokaival. A gömb visszavonta minden sugarát, Anasztázia pedig lehajtotta fejét és elhallgatott. A gömb Anasztázia körül még egyszer egy kört írt le, majd a magasba röpített. A kékes fény egyre gyengült, a hely visszatért korábbi állapotába, majd a kékes fény helyett a földből kipárolgó barnás füst kezdett körülötnünk terjengeni. Ez a füst betöltötte az egész teret és csupán Anasztázia maradt egy kis kékes fényrel ragyogó körben. Amikor pedig a barnás füst teljesen körülönggett bennünket, megjártuk a „Poklok Poklát”.

A POKLOK POKLA

Amit a bibliai témájú könyvek képei ábrázolnak – üstökben rotyogó földi bűnösök haláluk után, de még a videofilmek legdermesztőbb és legijesztőbb szörnyeivel való harcok is –, csupán naiv gyermekmeséknek tűnnek mindazzal összevetve, amit nekünk kellett megtapasztalnunk.

Az emberiség egész létezése során nem tudott kiötleni vagy fantáziálni semmit, ami ezzel összevethető lett volna.

Az emberi fantázia sem a bibliai témájú könyvekben, sem kiagyalt horrorfilmekben nem lép túl a földi test különféle módon való kínzásának az ábrázolásán, de a valóságos Pokolhoz képest mindez semmi.

– No és mi lenne iszonyatosabb, mint a test kifinomult kínzása? Milyennek láttátok ti a Poklot? – kérdeztem.

– Amikor a kékes fény elhalványult és lehetővé tette, hogy a barnás füst szálljon föl, teljesen körülönggen bennünket, kiderült, hogy mindegyikünk két részre van szakítva.

– Miféle részekre? – érdeklődtem.

– Csak gondolj bele... Én hirtelen két részből álltam. Az egyik részem – a testem volt, melyet áttetsző bőr borított. Rajta keresztül minden szervet lehetett látni: a szívet, gyomrot, a beleket, a vért, ahogy az erekben fut és pulzál a szív által hajtva, és mind az összes többi szervet is. A másik – láthatatlan rész – érzésekből, emóciókból, értelemről, óhajokból, a fájdalom érzéseiből állt, és úgy általában mindabból, ami láthatatlanul az emberben van.

– Na és mi a különbség, ha együtt vagy külön vannak? Hisz az egész amúgy is te vagy egyes-egyedül, nem? Mi az az iszo-

nyatos, ami veletek történt azonkívül, hogy a bőrötök átlátszó volt?

- A különbség a későbbiekben hihetetlenül fontosnak bizonyult. A rejtély kulcsa abban van, hogy testünk önállóan kezdett létezni, függetlenül értelmünktől, igyekezetünktől, óhajainktól. Oldalról megfigyelhettük, láthattuk, mi történik testünkkel, de közben az érzések és a fájdalom érzése bennünk, láthatatlanokban maradtak, de ezalatt meg voltunk fosztva a lehetőségtől, hogy hatást gyakoroljunk a mi saját testünkben zajló folyamatokra.

- Úgy, mint amikor az ember nagyon részeg?

- A részeg ember nem látja magát oldalról, vagy legalábbis lerészegülése pillanatában nem, de mi mindezt józanul láttuk és érezhettük. A dolgok felfogása, értése, érzése tiszta, világos volta rendkívül pontos volt. Láttam, milyen gyönyörű a fű, a virágok, a folyó. Hallottam, hogy énekelnek a madarak és csörgedezik a patak, éreztem, mennyire tiszta a levegő körülöttünk, és milyen meleget árasztanak a napsugarak. De a testek... Az átlátszó testek, mindannyiunké, akik csoportunkban álltak, hirtelen hanyatt-homlok - egymást elhagyni igyekezően - futásnak eredtek s a patak mentén kialakult öbölhöz rohantak.

Az öböl olyan volt, mint egy pici tavacska, a víz ragyogott benne a tisztaságtól, és teljesen áttetsző volt. A vízben apró halcskák úszkáltak, a tavacska alján pedig homok és gyönyörű kövek voltak. Testünk odafutott a gyönyörű pici tóhoz, belegázolt a vízbe, majd a vizet kezdte csapdosni, fröcskölni. Később ugyanezek a testek vizeletüket, ürüléküket ugyanebbe a gyönyörű tóba kezdték engedni. Kis és nagy dolgait ide, a tóba végezték.

Erre a víz zavarossá vált, bűzleni kezdett és testünk ezt a vizet itta. Láttam, ahogy a gégém a gyomrom felé áramlik és a gyomromba jut a piszkos, bűzölgő lötyty. Undor és hányinger környékezett. Ekkor azonban a kis öböl mellett, a fa alatt mez-

telen női testek jelentek meg. Ketten voltak. Az ő bőrük ugyanolyan áttetsző volt, mint a miénk.

A női testek a fűbe, a fa alá feküdtek, és ide-oda nyújtózkodtak a napfényben. Az őrség parancsnokának a teste és az én testem ezekhez a női testekhez futottak.

A testem simogatta, cirógatta a női testet, és viszonzásul szintén simogatást és cirógatást kapott, majd az egész szerelmeskedésbe csapott át. A parancsnok teste nem nyert viszonzószerelemet, ezért a nőt erőszakkal közösülésre akarta bírni. Az egyik őr teste hozzánk futott és az enyémet egy kővel tarkón, majd fejem ütötte. Az én testemet ütlegelte ugyan, de nem a test, hanem én, a láthatatlan énem érzett iszonyatosan elviselhetetlen fájdalmat. Az őr a testemet lábánál fogva lehúzta a női testről, majd maga próbálta azt megerőszkölni. Testeink gyorsan megöregedtek és aggokká váltak. Az idő mintha felgyorsította volna az eseményeket. Mihelyt a megerőszkölt nő fogant, áttetsző bőrén lehetett látni, hogyan kezd a magzat növekedni a méhében.

A tudós, Borisz Mojszejevics teste hozzálépett a várandós nőhöz, néhány pillanatig az áttetsző bőrön át figyelmesen vizsgálta, hogyan növekszik benne a magzat, majd hirtelen a nő méhébe dugta a karját és a magzatot kezdte belőle kiráncigálni. Ugyanebben az időben Sztanyiszlav teste sietősen köveket halmozott egy kupacra, s nagy elszántsággal tördöste a környező kisebb fákat, és mindabból, ami keze ügyébe került, valamiféle házikóra emlékeztető építményt próbált összeeskábálni. Az én testem társult hozzá és segített neki. Amikor a házikó majdnem kész volt, testem megpróbálta kiűzni belőle Sztanyiszlav testét. Az ellenállt, és így testeink összeverekedtek.

Én, a láthatatlan, erős fájdalmat éreztem, amikor testemet a lábamon, fejemen püfölte. Verekedésünk felkeltette a többi test érdeklődését is, és előbb mindkettőnket kilöktek a házból, majd - a házikó birtoklása miatt - ők maguk kezdtek verekedni. Az én testem nagyon megvénült és szemem láttára indult oszlásnak. Már nem tudott mozogni, csak a bokor alatt

feküdt és iszonyú bűzt árasztott maga körül. Ellepték a férgek, és éreztem, hogyan másznak rajtam összevissza, behatolnak a szerveimbe, eszik azokat. Tisztán éreztem, hogyan harapdálják belső szerveimet, és arra vártam, hogy legyen már a test bomlásának valahára vége és megszabaduljak az iszonyatos kínoktól.

Ekkor hirtelen a másik nőből kibuggyant a magzat, és ott a szemem láttára kezdett nőni. A gyermek lábra állt, megtette első ingatag lépését, a másodikat és elbátortalanodva lehuppant a földre... A tapasztalat fájdalmait viszont én éreztem magamon, és elképedve értettem meg, hogy ez az én új testem és élnie kell. Élnie ezek között a visszataszítóan bárgyú, esztelen testek között.

Megértettem, hogy én, a láthatatlan, sosem halok meg, örökké látni fogom és teljesen világosan fel fogom fogni, érteni fogom a végbemenő folyamatok utálatos voltát, érezni fogom a testi fájdalmat és azt is, ami még ennél is iszonyatosabb...

Más testekkel ugyanez történt. Elsorvadtak, elenyésztek, újra megszülettek és testeink minden egyes új születésnél csupán szerepet cseréltek.

Körülöttünk jóformán nem maradt semmilyen növényzet. Helyükön szörnyűséges építmények éktelenkedtek, a korábban tiszta öböl bűzt gerjesztő pocsoljává változott...

Alekszandr elhallgatott. A hallottak bennem is nem sajnálatot, hanem undort váltottak ki, ezért ezt mondtam:

- Természetesen iszonyú helyzetben voltatok, de úgy kell nektek, szörnyetegek. Minek kellett Anasztáziát háborgatnotok? Egyedül, remeteéletet él a tajgában, senkit sem zavar, nincs szüksége lakásra, nyugdíjra, mindenféle juttatásokra, támogatásra, minek másztatok utána?

Alekszandr, úgy tűnt, nem sértődött meg azért, amit ellene felhoztam. Felsőhajtott, majd így válaszolt:

- Te azt mondtad, „helyzetben voltatok” ... A gond ott van, hogy én ebből a helyzetből mind a mai napig teljesen nem jutottam ki... Gondolom, azok sem, akik a mi csoportunkban voltak.

- Mit jelent az, hogy „nem teljesen”? Hisz’ most is itt ülsz nyugodtan, piszkálsz a tüzet bottal.

- Persze, hogyne, ülök, piszkálok, de a felismerés világossága... valami iszonyatosnak a felismerése megmaradt. Itt van bennem. Itt belül ijesztget engem. Ez iszonyatos - de nem az az iszonyatos, ami volt, hanem az, ami ma velünk, most mindnyájunkkal történik.

- Veled, lehet, hogy valami történik, de nálam és másoknál is minden normális, rendben van.

- Hát neked, Vlagyimir, nem tűnik úgy, hogy a helyzet, amelyben voltunk, pontos mása annak, amit az emberiség ma alkot? Gyorsított és miniatürizált változatban a jelenlegi folyamatokat, történéseket mutatták meg nekünk.

- Nekem ez azért nem tűnik igaznak, mert a mi bőrünk nem átlátszó, és testünk engedelmessé válik nekünk.

- Lehet, hogy valaki egyszerűen csak kímél bennünket, nem engedi felismerni, teljes valójában látni mindazt, amit cselekedeteinkkel felhalmoztunk és továbbra is halmozunk. Hiszen ha felismerjük... oldalról, kívülről látjuk meg életünket... ha meglátjuk palástolatlanul, minden hazug dogma nélkül, melyek a tegnap és a jelen általunk létrehozott iszonyatát hivatottak igazolni, akkor mindezt nem tudjuk elviselni, belezavarodunk.

Kívülről ugyan tisztességesnek igyekszünk látszani, de a létrehozott rosszat, saját, úgymond legyőzhetetlen gyengeségünkkel próbáljuk megindokolni. Nem álltunk ellent a csábításnak, rágyújtottunk, iszákosak lettünk, öltünk, háborút indítottunk mindenféle eszmék védelmében, bombákat szórtunk...

Gyengék vagyunk. Ilyennek tartjuk magunkat most. Vannak magasabb erők, ezt csak ők tudják elintézni, ők majd mindent megoldanak, mondogatjuk. És mi? Pedig éppen mi - hasonló dogmák mögé bújva - teremthetünk meg mindent, bármilyen kellemes, jó dolgot, de bármilyen iszonyatot is, ami éppen megfelel.

De mi iszonyatot alkottunk. Nevezetesen mi alkotjuk ezeket, mindegyikünk, csak mindezt saját magunk előtt eltérő módon indokoljuk meg. De számomra most már teljesen világos, hogy addig, amíg tudatom nem veszíti el képességét, hogy testemet irányítsa, csakis én, személyesen én vagyok a felelős mindenért, amit e test végez. És igaza volt Anasztáziának, amikor azt mondta: „Amíg az ember a testében van...”

- Te csak ne kenj semmit Anasztáziára! Ó, micsoda megértő emberére akadt! Igaza volt Anasztáziának! Miközben majdnem megsemmisítették. Kár, hogy még valami borzasztóbbat, még ennél is rosszabbat nem tapasztaltatott meg veletek, hogy tisztára eszeteket veszejtsétek! Örültek!

Egyre nagyobb harag gyülemlett fel bennem az adott elfogatási csoport mindegyike ellen, de mivel csak Alekszandr volt előttem, rázúdítottam minden haragomat.

- Állj! Lassabban a testtel barátocskám! Nézz előbb magadra! - válaszolta Alekszandr. Hát nem éppen neked köszönhetően tudtunk Anasztáziára lecsapni, mi? És ugyan ki más jöhet majd még, mi? Vagy talán azt gondolod, hogy hasonló próbálkozások nem ismétlődnek meg?

Ugyan miért kellett neked a gőzösöd pontos nevét kiadnod, amellyel a folyón közlekedtél, és még a kapitány teljes nevét is? Micsoda lángeszű dokumentalista! Hisz' még a folyó nevét is megváltoztathattad volna! De te nem kapcsolnál időben! Másoktól meg elvárnád, hogy előrelátók legyenek. Én biz' megkaptam a magamét. A megtapasztalt lidércnyomás fog gyötörni egy egész életen át...

- Na és hogy végződött ez a ti lidérces álmotok? Hogy ébredtetek fel belőle? - kérdeztem immár egy picit nyugodtabban.

- Mi magunktól sosem tudtunk volna tőle megszabadulni. Az ember örök létezésére mutatott meg egy útvonalat a számunkra. Legalábbis ilyen volt mindegyikünk érzése.

Anasztázia megjelent a mi már oszlásnak indult és még tevékenykedő testeink között. Az ő bőre nem volt áttetsző, és úgy

volt öltözve, mint korábban, ócska szvetterében és hosszú szoknyájában. Valamit magyarázni kezdett testeinknek, de azok nem hallgattak rá. Mintha be lettek volna programozva, egyre haltak, és újra megszülettek, csupán szerepkörüket váltották, de ugyanúgy ismételték azt, amit korábban tettek.

Ekkor Anasztázia az egyik építmény körül összehordott limlomot kezdte eltakarítani, amit testeink hoztak létre. Kézzel gyorsan egy halomba gyűjtötte össze a szétdobált köveket és összetört fagallyakat, egy fadarabbal könnyedén feltúrta a földet, megérintette azt, kézzel felemelgette a letaposott fűvet, és a zöld fű ezután fel is emelkedett, bár nem mind, de az igen, amely fel tudott emelkedni. Anasztázia gondosan megigazgatta a derékba tört, egyméternyi magas fa törzsét, a nedves földet kezével összegyúrta, majd az így nyert masszát a törés helyére helyezte, és kézzel összenyomta azt. Egy bizonyos ideig így tartotta a kezét, végül a fa törzsét óvatosan elengedte, és az, lám, egyenes lett.

Anasztázia ügyesen folytatta megkezdett dolgát. A testeink által szétaposott földön, amely majdnem növényzet nélkül maradt, egyre nőtt a pici oázis, amelyet ő hozott létre. Ekkor hirtelen hozzá futott Borisz Mojszejevics teste, ráugrott a fűre és össze-vissza hempergett rajta, majd felugrott és elfutott. Egy bizonyos idő után visszatért az egyik ór testével. Ők együtt a kis fát kitépték, a fűre köveket és fadarabokat kezdtek cipelni és belőlük további utálatos építményt emelni.

Anasztázia összecsapta tenyerét, megpróbált mondani nekik valamit, de amikor látta, hogy senki sem figyel szavaira, elhallgatott. Egy ideig még ott állt, zavarban volt, maga sem tudva, mitévő legyen, majd térdre ereszkedett, tenyerébe temette arcát, vállára omló haja remegett. Anasztázia sírt. Úgy sírt, zokogott, mint egy gyermek.

Ugyanekkor alig látható kék fény keletkezett, poklunk barnás párolgását visszaverte a földbe, testünk pedig összekapcsolódott láthatatlan „énünkkel”. Csupán mozogni nem tudtunk úgy, mint korábban. Immár nem is annyira a borzalom-

tól, hanem inkább az áldásként megélt bágyadtságtól, amelyet a kékes villámló fény árasztott. Felettünk az égen körözve újra felfénylett a lánggömb.

Anasztázia a gömb felé nyújtotta karjait, és a gömb abban a pillanatban egy méterre termett arcától. Beszélgetni kezdett vele, és ekkor már szavakat is hallottam elhangzani. Anasztázia így szólt a gömbhöz:

- Köszönöm. Olyan jóságos vagy. Köszönöm a könnyörülete-tességedet, a Szeretetedet. Az emberek meg fogják érteni, minden bizonnal meg fogják érteni, szívükkel megérik. Soha ne vond vissza a Földről a kékes fényt, Szereteted fényét.

Anasztázia mosolygott, és arcán egy könnyesepp gördült végig. A gömb kékes burka mögül lángoló villámsugarak vetődtek Anasztázia arcára, ügyesen és óvatosan leemelték a nap sugaraiban gyöngyöző pici könnyeseppet. A hirtelen megremegő sugarak oly gondosan vitték azt végeiken, mint egy ékszer, valamiféle kincset. Bevitték azt a gömb belsejébe. A gömb megremegett, egy kört írt le Anasztázia körül, majd lábához ereszkedett, onnan a magasba röppent és elveszett az ég kékjében. A földön minden olyan lett, mint korábban volt. Mi is, mint korábban a saját helyünkön álltunk. Sütött a nap, a folyó, mint azelőtt, folyt tovább, a távolban az erdőt lehetett látni, és előttrünk úgy, mint azelőtt, Anasztázia állt. Csendben figyeltünk mindent magunk körül. Örültem, amikor észrevettem, hogy minden olyan, mit korábban, és örültek - gondolom - a többiek is. Csak hallgattunk, lehet, az átélt élmények hatására, vagy talán hirtelen a szemünk elé táruló szépséges természet láttán...

Alekszandr elhallgatott, mintha visszavonult volna önmagába, én azonban még megpróbáltam szóra bírni:

- Figyelj, Alekszandr! Lehet, hogy mindaz, amit elmond-tál nekem, meg sem történt veletek. Lehet, hogy voltaképpen semmi sem történt egyáltalán. Lehet, hogy Anasztázia csak valamilyen rendkívül erős hipnózist képes használni, nem? Én

magam is olvastam, hogy sok remete képes erre. Hát, tessék, ő is! Lehet, hogy meghipnotizált benneteket és egy ilyen látomás-ban részesített benneteket?

- Hipnózis, mondd... Láttad ezeket az ősz hajszálakat itt-e, a fejemen?

- Láttam.

- Ezek az ősz hajszálak azután keletkeztek.

- Na, jó, jó, hát esetleg a hipnózis alatt megijedtél, ezért őszültél meg. Nagy dolog!

- Ha azt tételezzük fel, hogy ez hipnózis volt, akkor egy má-sik talányt is szükséges megmagyarázni.

- Éspedig?

- Éspedig a kövekből és fákból keletkezett torlaszt a patak-ban. A torlasz eltűnt, nem volt ott, a víz szabadon folyt, ám a torlasz egészen a velünk megtörtént eseményekig ott volt, min-denki látta, hogy volt.

- Hm. Akkor hát így állunk...

- Azon túl, hogy milyen jelentősége van annak, ami velünk történt, van, ami még ennél is komolyabb. Én már nem tudok az lenni, aki voltam, nem tudom, hogyan éljek tovább, minek éljek, mit és hol tanuljak. Amikor hazatértem, elégettem sok-sok mindenféle könyvet, amelyeket bölcs emberek, tanítók ír-tak a világ különböző táján. Nagy könyvtáram volt.

- Hát ezt nagyon bután tetted, megmondhatom. Inkább adtad volna el őket, ha már neked magadnak nem volt rájuk szükséged.

- Nem tudtam őket eladni. Különben is, az, hogy eladjam őket, még meg sem fordult a fejemben. A tudósokat, bölcseket és tanítókat most már másképpen látom.

- Tehát te azt mondd, Alekszandr, hogy Anasztáziával nem veszélyes kapcsolatot tartani? Lehet, hogy ő ténylegesen is va-lamiféle anomália. Hisz' vannak emberek, akik levelükben azt írják, hogy Anasztázia valamilyen földön kívüli civilizáció kép-viselője, viszont ha ez valóban így volna, akkor veszélyes lenne

kapcsolatot tartani vele, mert nem tudni, mi a célja ennek a más földön kívüli civilizációnak.

- Meg vagyok róla győződve, hogy az ellenkezője az igaz. Ő úgy érzi, úgy szereti a Földet, azt, ami él és nő rajta, hogy Anasztáziával összevetve inkább mi vagyunk a buta, ide betelepült kártevők.

- Akkor hát ki Anasztázia? Végül is talán a tudósok tudnák érthetően megmondani? Miért bír olyan roppant információ-tömeggel, hogy tud minden a fejébe férni? Honnan ezek a felfoghatatlan képességek, honnan a sugara?

- Gondolom, hogy itt el kell hinnünk azt, amit mond: „Én ember, nő vagyok.” És azt is gondolom, hogy ő semmilyen információt nem tart a fejében. Sokkal inkább szándékai tisztasága teszi számára lehetővé, hogy szabadon rendelkezék a Világegyetem adatbázisával. A képességei is csupán a teljes információellátottságból erednek.

A Világegyetem szereti Anasztáziát, tőlünk fél, ezért előttünk teljes mértékben nem is nyílik meg. A mi elménket, a jelenlegi ember elméjét, akit a mi társadalmunk nevel fel, a sztereotípiák és a feltételrendszerek blokkolják.

Anasztázia elméje viszont teljesen szabad. Ezért nehéz feltételezni, hogy a titok nyitja éppen abban van, hogy ő - ember... Természetesen képes hihetetlen dolgokat művelni - a mi felfogásunk szerint -, csodákat, hisz' én magam is meggyőződhettem róla. A látogatás ideje alatt ugyanis történt még egy olyan esemény, amelyet másképpen, mint csodának nevezni, nem is lehet. Ez még rejtélyesebb, mint az, ami a mi csoportunkkal történt. Ennél grandiózusabb esemény!

Alekszandr az utolsó szavakat egyfajta lelkesültséggel ejtette ki. Felállt és belefutott az éjszakába, el a tűztől. A csillogos ég pislákolásában és a kihunyófélben lévő tűz fényében láttam, ahogy a fiatal szibériai férfi fel-alá járkál. Rövid, felindultsággal elmondott gondolatait fülembé hozta az éjszaka csendje. Alekszandr számomra valami érthetlent mondott a

tudományról, a pszichológusokról, valamilyen tanokról. Nem volt kedvem, hogy csak úgy üljek és hallgassam hiányos, éppen ezért felfoghatatlan monológfoszlányait. Inkább azt szerettem volna megtudni, hogy - szavaival élve - miféle grandiózus dolgot hozott Anasztázia létre szemük láttára.

Megpróbáltam hát megnyugtatni:

- De hát Alekszandr, nyugodj meg, ülj már le! Mondd el részletesebben, hogy mi volt az a grandiózus dolog, ami ott előttetek, szemetek láttára zajlott le!

Alekszandr újra a tűzhöz ült, egy száraz gallyat dobott rá. De látszott rajta, hogy nem nyugodott meg teljesen. Valószínűleg a felindultságtól oly erőteljesen túrt bele a hamvadó üszkökbe, hogy a szikrák úgy lobbantak fel belőle, mintha valamiféle tűzijáték szikrái szálltak volna szerteszét, s hullottak vissza még rám is, olyannyira, hogy rákényszerültem elugorni a tűztől. Amikor minden elcsendesült, elmondta nekem ezt a a megható történetet:

- Anasztázia a szemünk láttára, alig húsz perc alatt megváltoztatta egy falusi kislány fizikai állapotát. A mi szemünk láttára. Ugyanakkor ez alatt az idő alatt a lányka sorsát is megváltoztatta. Ráadásul hatást gyakorolt még ezen elhagyott tajgai falu külső megjelenésére is. Ami pedig a legfontosabb, az viszont az, hogy ezt milyen módon tette! Rendkívül egyszerű módon! Ó...

Ezután az ember még higgyen a horoszkópoknak! Én ezt láttam... Hát ezért égettem el az összes könyvet, mely teli volt zagyvaságokkal és mindenféle szellemi siratóénekekkel.

- Hát látod, te magad mondod, hogy csodákat tesz, olyan nem emberi csodákat, misztikusakat, ha még a horoszkópokat is megmászítja. Ilyeneket tesz, de közben normális embernek akarja magát neveztetni. Ha legalább azon lenne, hogy úgy nézzen ki, mint egy normális ember, de ő? Esze ágában sincs!

Én is mondtam már neki: „Légy olyan, mint a többiek, és minden rendben lesz, de ő – úgy néz ki – erre képtelen. Kár... Pedig különben olyan szép, jószágos, okos, másokat gyógyítani tud, még nekem is fiút szült... De élni vele, mint egy rendes, normális nővel? Lehetetlen! Én még elképzelni sem tudom, hogy a hallottak után egyáltalán akadna-e még valaki, aki le tudna vele feküdni. Senki! Egy férfi se akadna! Minden férfinak nőre, olyan rendesre, normálisra van szüksége, nem egy mindentudó okos fazékra. Mindenről ő maga tehet... ő, az ő misztikájával.

- Állj, Vlagyimir! Figyelj, mondom én teneked valamit. Te csak figyelmesen gondold bele abba, amit mondom neked. Hihetetlen lesz, de próbáld meg megérteni. Ezt mindenkinek meg kell értenie! Mindenkinek! Lehet, hogy együtt rá tudunk jönni a nyitjára. Lehet...

Tudod, Vlagyimir, Anasztázia hihetetlen csodát művelt azzal a kislánnyal, de ebben semmilyen misztikum nincs, s közben nem használt hozzá semmilyen főzetet sem. Semmilyen ráolvasást, sámáni trükköket. Ő, Anasztázia – csak gondold bele – csodát tett, s közben csak egyszerű, mindenki számára érthető szavakat használt. Egyszerű, mindennapi szavakat, csakhogy ezek a szavak a megfelelő helyen és a megfelelő pillanatban hangzottak el.

Ha pszichológusok elemezni fogják majd párbeszédét azzal a pici falusi lánnyal, talán majd megértik, hogy pszichológiailag mennyire funkcionális. Ugyanis bárki, aki kiejti ezeket a szavakat, képes lenne hasonló eredményt elérni. De ahhoz, hogy az emberben éppen ezek a szavak merüljenek fel az adott időben, feltétlenül szükségeltetik az az őszinteség és a gondolatok tisztasága is, amelyről Anasztázia beszél.

- Na és nem lehet ezeket a szavakat csak úgy megtanítani?

- Mi ezeket a szavakat mind, már régen ismerjük, használjuk. A gond máshol van. A gond az, ami minden szó mögött rejlik.

- Jaj, oly érthetetlenül beszélsz! Inkább meséld már el, hogy mi is történt ott veletek! Milyen szavakkal lehet megváltoztatni az ember fizikai állapotát és sorsát?

- Igen. Persze, el kell inkább mesélni. Hát akkor figyelj!

AMIKOR A SZAVAK MEGVÁLTOZTATJÁK AZ EMBER SORSÁT

Csoportunk a rendkívüli átélt események után úgy-ahogy kezdett magához térni, bár még egyikünk sem volt képes megszólalni. Csak álltunk, álltunk mozdulatlanul, és csupán egy bizonyos idő eltelte után kezdtünk körbenézni, észlelni a körülöttünk lévő világot – immár egészen másképpen, mint korábban, még a megrázó események megtörténte előtt. Egyszerre csak arra lettünk figyelmesek, hogy a falusi házak irányából a lakók egy kis csapata közeledik felénk. A helybeliek kevesen, úgy tucatnyian lehettek. Ennek az isten háta mögötti tajgai falucskának összesen hat házikója volt, lakói öregek voltak mind. Voltak közöttük teljesen magatehetetlenek is. Egy öregasszony hétrét görnyedten, botra támaszkodva, bicegve totyogott, közeledett ő is – egyenesen felénk. Azok, akik bot nélkül tudtak haladni, mindenféle szerszámot – volt, aki mérlegsúlyt, volt, aki evezőlapátot – tartott maga elé fegyverként. Világos volt, hogy Anasztáziát jöttek védelmezni. Öreg, agg és magatehetetlen emberek akartak harcba szállni fiatal, egészséges és állig felfegyverkezett férfiakkal. Minden félelem nélkül indultak harcba azzal az eltökélt szándékkal, hogy megvédik Anasztáziát, bárki legyen is az, aki életére tör.

Elszántságuk félelmetes volt. Amikor közelünkbe értek, az élen haladó öregember – lábán gumicsizma, kezében evezőlapát – megállt, majd mögötte sorra megálltak az utána haladók is. Úgy néztek át rajtunk, úgy vettek semmibe minket, mint valamiféle puszta teret. Az öreg végigsimította szakállát, majd Anasztáziára tekintve, megfontoltan így szólt:

– Jó egészséget kívánok neked mindegyikünk nevében, drága Anasztáziácska.

– Jó napot maguknak is, jó emberek – válaszolta Anasztázia, kezét szívére helyezte, és meghajlott az öregek előtt.

– Ej, de megcsappant a víz manapság a folyóban – folytatta az öreg –, nincs elég eső e nyáron!

– Bizony nincs – hagyta jóvá Anasztázia –, de jön majd még édes, lágy eső, és a folyó is jól felduzzad, visszanyeri régi erejét.

Amíg ők ketten így csevegtek, az öregek csoportjából előlépett egy véznácska, sárga pergamenbőrű, hat év körüli kislány. A kislány egy ósdi dzsekit viselt, amit egy nagyobb felnőttre való ruhaneműből varrhattak neki át, cérnaszál lábain imitt-amott bestoppolt harisnyanadrág volt és régi, ócska cipő.

Később megtudtam, hogy a kislányt Anjutának hívják. A betegecske gyermeket veleszületett szívelégtelenséggel hozta haza anyja félévesen a városból, az öregekre hagyta, és bizony azóta sem bukkant fel még egyszer sem. Úgy hírlík, valahol, valamilyen városi építkezésen dolgozik, festő-mázolóként. Anjuta Anasztáziához lépett, szoknyáját huzigálva kérte őt:

– Hajolj le, Anasztázia néni! Hajolj le hozzám!

Anasztázia rápillantott a kislányra és leguggolt elé. A kislány gyorsan lehúzta fejéről fehér kendőjét. Megnyálazta annak sarkát, és óvatosan kezdte lemosni Anasztázia arcáról és halántékáról a rászáradt vért, miközben így folytatta:

– Miért nem jársz már hozzánk, Anasztázia néni, a farönkre a folyó partjára? Nagyanyó mondta, hogy régebben gyakrabban jöttél át látogatóba. A farönkön üldögéltél, a folyót figyelted. Manapság nem jársz már erre felé. A nagyapó meg is mutatta nekem azt a farönköt, amelyiken üldögéltél. Igen, a nagyapó megmutatta. Én magam kezdtem ki-kijárni a te farönködhöz. Egyedül üldögéltem itt és vártam. Arra vártam, hogy megérkezzél, Anasztázia néni. Ó, mennyire szerettelek volna nézni téged. Tudod, van egy titkom a számodra. El is akartam neked mondani, de te csak nem jöttél a farönködhöz, hogy itt üldögélj

s nézd a folyót. Lehet, azért, mert már olyan vén a farönk? Így hát annyit kérleltem a nagyapót, amíg egy új farönköt ide nem húzott. Látod? Ott van, ni, ott a régi farönköd mellett.

A kislány kézen fogta Anasztáziát, és az ott heverő farönk felé vonszolta.

- Gyere, gyere, Anasztázia néni, üljünk le együtt az új farönkre. Nagyapó baltájával két helyet vésett ki rá. Én kértem, hogy nekem is véssen rá egyet, hogy ha majd eljössz, ide ülhessek melléd.

Anasztázia azonnal teljesítette a kislány óhaját, és együtt, egymás mellé ültek le a farönkre.

Egy ideig szótlánul ültek. Mintha senki sem lett volna körülöttük. Senkire sem figyeltek. Körben mindannyian szótlánul álltunk. Csak álltunk, meg se mozdultunk, úgy néztük őket. Majd a kislány szólalt meg:

- Nagyanyó nagyon sokat mesélt nekem rólad, Anasztázia néni. Amikor pedig a nagyanyó meghalt, a nagyapót kértem, hogy meséljen nekem. Ő is mesélt nekem rólad. Amikor a nagyapó mesél, a titokra gondolok, amit neked őrzök. A nagyapó mesélte, hogy amikor még kicsi voltam, a szívem haszontalanodott. Tudod, nem vert jól. Egyszer megtörtént, hogy egészen egyenetlenül vert. Ekkor egy orvos nénit hoztak csónakban. Az orvos néni azt mondta. „Hát bizony ilyen rossz szívvel semmit sem lehet tenni. Az ilyen szív senkire sem hallgat. Hamarosan meg is fog halni.”

Nagyapó mesélte nekem, hogy te akkor, Anasztázia néni, szintén itt voltál, itt ültél a régi farönködön, nézted a folyót. Egyszerre csak felálltál és bejöttél hozzánk, a házba. Karodba vettél engem, az udvaron a fűre fektettél, te magad is mellém feküdtél és kezedet mellemre tetted. Oda, ahol a szív erősen dobog. Ide ni! - A kislány ekkor kis kezét vékonyka törzse bal felére helyezte. Nagyapó azt is mondta, hogy te is, Anasztázia néni, lefeküdtél hozzám. Olyan voltál, mint aki nem is lélegzik, mert a te szíved is csendesesen vert, úgy, mint az enyém. Aztán a tiéd

gyorsabban kezdett verni, és hívta magával az én szívemet is. Az én szívem pedig szófogadóan hallgatott a tiédre, és úgy dobogtak együtt - a te szíved és az én szívem -, ahogy kell. Ezt a nagyapó mesélte el nekem, tudod? Jól mesélte el, Anasztázia néni?

- Igen, helyesen mondta, Anyecska! A nagyapó helyesen mesélte el neked. A te szíved most már mindig jól fog dobogni.

- Ez azt jelenti, hogy a te szíved az enyémet hívta, és az enyém engedelmeskedett a tiédnek? Engedelmeskedett, igaz?

- Igaz, Anyecska, engedelmeskedett. A te kicsi szíved engedelmeskedett az enyémmel.

- Én most, Anasztázia néni, egy titkot mondok el neked. Egy nagy, nagyon nagy titkot!

- Mondd, Anyecska, mondd el a te nagyon nagy titkot!

Anjuta felállt a farönkről, Anasztázia elé állt, cérnaszál karjait mellére rakta. Majd egyszerre csak hirtelen... Hirtelen térdre esett Anasztázia előtt, és az izgalomtól elcsukló vékony hancsókáján előadta nagy titkát:

- Anasztázia néni, édes, drága jó Anasztázia néni, kérd meg a szívedet! Kérd meg! ... Kérd meg a szívedet, hogy hívja el az én édesanyám szívét hozzám! Mondd meg a szívednek, hogy hívja el hozzám az én édesanyámat! Még ha csak egyetlenegy napra is, de jöjjön el, jöjjön el hozzám az én édesanyám. Hozzám!... Hát ez az én titkom. A te szíved kérje meg az én édesanyám... szívét... szí...

Anjuta a nagy felindultsággal küszködve az utolsó szavakat már ki sem tudta mondani, elhallgatott, és szinte mozdulatlanul nézett Anasztáziára.

Anasztázia lesütött szemének pillantása a messzeségbe révedt, túl az előtte térdeplő kislányon. Majd ismét a gyermekre nézett, és válaszul nyugodt hangon a gyermek számára elképesztően lesújtó tényt közölt vele. Úgy válaszolt a gyermeknek, mint egy felnőtt embernek:

- Az én szívem, Anyecska, nem tudja magával hívni a te édesanyád szívét. A te édesanyád messze lakik, egy városban.

A városba ment, hogy ott keresse a boldogságot, de nem talált rá. Nincs se háza, se pénze, hogy ajándékot vegyen neked. Ajándékok nélkül pedig nem akar visszajönni. Nehéz neki a városban. De ha valaha ide, hozzátok eljönne, még nehezebb lenne számára. Keserű és gyötrelmes lenne számára a veled való találkozás. Még nehezebb és iszonyatosabb lenne számára elvieselni az életet azért, mert betegen, rosszul, rongyokba öltözve találna téged itt. Meglátná majd, hogy mennek a házak a faluban tönkre, milyen ócska és piszkos minden a házban, ahol laksz. Azért lenne a mamádnak még nehezebb, mert már nem hisz abban, hogy van lehetősége egyáltalán valami jót is tenni érted. Már nem hiszi. Azt gondolja, hogy mindent megpróbált, amit megpróbálhatott, és ez a sors jutott neki osztályrészül. Megadta magát a kilátástalanságnak, amit ő maga gondolt ki saját maga számára.

A kis Anjuta hallgatta ezt az irtóztató igazságot, és vékonyka kis teste közben remegett.

Úgy tűnt, hogy rettenetes kegyetlenség ilyet mondani a gyermeknek. Úgy tűnt, hogy ebben az esetben helyénvaló és szükséges lenne a hazugság. Meg kellene inkább simogatni a szerencsétlen kislány fejét, és biztatni kellene, hogy az anyja igenis eljön, hamarosan meg fog jönni. S a találkozásuk boldog lesz.

De Anasztázia másképp tett. Ő elmondta a védtelen gyermeknek a teljes keserű igazságot. Egy ideig nézte, hogy rázkódik a kis test, majd így szólt:

- Én tudom, Anyecska, mennyire szereted az édesanyádat.

- Sze... Szeretem. Szeretem, még ha szerencsétlen, akkor is... szeretem az édesanyámat - válaszolta az egyre zokogó gyermeki hang.

- Akkor tedd boldoggá édesanyádat te! Csak te egyedül... te... te vagy az egyetlen az egész földkerekségen, aki boldoggá teheti. Ez nagyon egyszerű. Légy egészséges és erős! Tanulj énekelni! Énekesnő leszel! Nagyszerű és tiszta hangod együtt fog énekelni a te lelkeddel. Az édesanyád találkozhat veled akár húsz év múlva

is, de boldog lesz, ha majd meglát téged. Viszont édesanyád eljöhhet hozzád már a jövő nyáron is. Ezért addig neked egészségesnek és erősnek kell lenned! Az ő eljöveteleig. Te magad készíts neki ajándékokat! Mutasd meg neki erődöt és szépségedet, és boldoggá teszed édesanyádat! A találkozásotok boldog lesz!

- De én soha nem lehetek egészséges. Erős.

- Miért?

- Az orvos néni, a fehér köpenyben, ő mondta. Az az orvos néni mondta a nagyanyónak. Hallottam, ahogy mondta: „Mindig gyenge lesz. Azért, mert a kislány »műtejgyerek«.” Én, Anasztázia néni, „műtejgyerek” vagyok. Engem az én édesanyám nem szoptathatott tejjel a melléből. Az én édesanyám mellében nem volt tej. De a gyerekek, amikor picinykék, mindig az édesanyjuk melléből szopnak tejet. Láttam, amikor egyszer egy néni jött a faluba, és egy pici baba volt vele. Elmentem a házba, ahová érkezett. Nagyon, oly nagyon akartam látni, hogyan szopják a tejet a pici gyerekek édesanyjuk mellbimbójából. Igyekeztem nagyon-nagyon csendben ülni. De mindig elzavartak. A néni, a kisbaba édesanyja azt mondta: „Mit néz így, hogy a szeme is kiesik! Pislogni nem is tud?” De én féltem pislogni, amikor néztem, nehogy olyasvalami történjen, amit nem látok majd.

- Nem gondolod, Anyecska, hogy az orvos néni tévedett, amikor azt mondta, hogy te sosem leszel egészséges és erős?

- Hát hogy tudna ő tévedni! Fehér köpenye van! Mindenki hallgat rá. A nénik és a bácsik is mind a faluban. Mindent tud. De hát én? Én csak „műtejgyerek” vagyok! Ugyan mit tudhatok én!

- Miért jártál nézni, hogy szoptatják a kisbabát?

- Arra gondoltam, megnézem, milyen jó a kisbabának, amikor az édesanyja melléből szopja a tejet. Ha meglátom, milyen jó neki, akkor biztosan nekem is jobb lesz tőle.

- Meggyógyulsz, Anyecska! Egészséges és erős leszel! - mondta nyugodtan és meggyőződéssel Anasztázia. Ahogy ezt

mondta, szvetterét lassan szétgombolta, és hirtelen előbukant a melle.

Mint akit megbabonáztak, Anjuta a meglepetéstől szinte elnémulva nézte Anasztázia mellét. A mellbimbók végén parányi anyatejcseppek jelentek meg.

- Tejl! ... Anyatejl! Anasztázia néni, te is kisbabát szoptatsz? Te is édesanya vagy? - kérdezte elképedve Anjuta.

- Ezzel a tejjel táplálom a kisfiam.

Az anyatejcseppek nőttön-nőttek, egyre nagyobbak lettek. Egy parányi anyatejcsepp megremegett, amikor a lány szellő megérintette és el is kapta azt Anasztázia melléről...

Anjuta vékonyka teste, mint egy acélrugó, villámgyorsan vetődött előre az anyatej e parányi cseppjéért. És Anjuta... csak gondolj bele, a véznácska, betegecske Anjuta könnyedén elkapta a cseppecskét.

Anjuta földre vetődése közben a pici csepp alá helyezte tenyerét és széttárt tenyerébe fogta fel az anyatejcseppet.

A kislány szinte közvetlenül a föld fölött kapta el a cseppet. Térdre állt, tenyerét arcához emelte, majd széttárta azt, és a nedves foltocskát nézegette rajta. Kezét Anasztázia felé nyújtotta.

- Tessék! Itt van a kisfiadnak a tej! Elkaptam. Nem esett a földre.

- Megmentetted a cseppet, Anyecska. Most már a tiéd.

- Az enyém?!

- Igen! Egyes-egyedül a tiéd.

Anjuta szájához emelte tenyerét. Lehunyta szemét és ajkaival megérintette a nedves pontot. Szája piócaként tapadt a pici tejfoltocskára. A vézna kislány úgy tartotta hosszú ideig tenyerét, mint egy kelyhet. Majd leengedte karjait, Anasztáziára nézett, és sutto-gva, pici szívében csordultig telve hálával azt rebegte:

- Köszönöm!

- Gyere, Anyecska, gyere közelebb, ide hozzám!

Anasztázia gyengéden átölelte a hozzá lépő kislány vállát, megsimogatta fejét, ölébe ültette, s úgy fogta karjaiba, mint egy

kisbabát, akit édesanyja szoptatni készül. Csendesen énekelni kezdett neki.

S egyszer csak Anjuta szája Anasztázia mellbimbója elé került. Anjuta lassan, megbabonázva, szinte félálomban közeledett Anasztázia melléhez, a nedves mellbimbót szájába vette, majd az anyatejjel csordultig megtelt mellből mohón szopni kezdett.

A diktafonból ítélve, amit végighallgattam, Anjuta kilenc perc múlva ébredt fel. Felemelte fejét és leugrott Anasztázia öléből.

- Jaj, én... Jaj, mit tettem én! Megittam a kisfiad tejét - siránkozott Anjuta.

- Ne aggódj, Anyecska! Neki is jut még belőle elég! Te csak az egyik mellemből ittál, de a másik mellemben maradt még elég tej a számára is. Elég az neki. Az én kisfiam ehets a virágok mézporát is. Ha úgy tetszik neki. Te most megkaptál mindent, hogy ne félj erősnek, szépnek és boldognak lenned. Ezentúl fogadd és vedd el bátran a boldogságot az életben, annak minden egyes napján.

- Boldog és egészséges leszek. Arra fogok gondolni, hogy hogyan találkozom majd az én édesanyámmal, hogy ne szenvedjen, ha majd meglát, hanem inkább nagyon, de nagyon-nagyon örüljön. Csak énekelni nem tudok. Korábban a nagyanyóval szoktunk énekelni. De nagyanyó meghalt. A nagyapót kérleltem, könyörögtem neki, hogy énekeljen velem, de nem akar. Csak akkor, amikor vodkát iszik, akkor énekelget nekem, én meg kontrázok neki. De nehéz neki kontrázni, a hangja nagyon károg. Még a táskarádióval is próbálkoztam, de a rádió úgy zúg, olyan érthetetlen szavakat mond. Öregecske már nagyon.

- Próbáld, Anyecska, eleinte szavak nélkül énekelni, utánozd a madarak hangját, ha meghallod őket, a víz hangját, amikor csörgedezik a patakban, a levelek sutto-gását, amikor játszik rajtuk a szellő, a fák ágainak hangját, amikor megérkezik a szél és megmozgatja őket. De a fűben is találsz sok-sok hangot, ha le-

hajolsz, és hallgatni fogod suttogását. Megannyi tiszta hangot hallasz majd körös-körül, ha majd te magad is hallani akarod őket. Ezeket a hangokat próbáld meg saját hangodon utánozni. Ők lesznek a te legjobb tanítói. Ám nekem most már mennem kell. Bocsáss meg, Anyecska! Itt az idő.

Anasztázia felállt a farönkről. Anjuta ott maradt, tovább üldögélt, és úgy tűnt, hogy az őt körülvevő világ hangjait hallgatja. Anastázia hozzálépett a fiatal őrhöz, aki rálőtt. Az ő, mint korábban, sápadt volt, és keze remegett. Pisztolya a földön hevert. Anastázia így szólt hozzá:

- Ne okolja magát, ne gyötörje lelkét! A ön lelke nem vett részt cselekedeteiben. Csupán az ösztön cselekedett. Ön jól megtanulta, hogy az adott helyzetben ne gondolkozzék, csak védelmezze azt, amire parancsot kap. S így megszületett az ösztön. Nem jó, ha az ösztön minden fölé helyezkedik, ami az emberben van. Ahol az ösztön a fő, ott már nem az ember a fő. Akkor nem az történik, amit az ember akar. Gondolkodjon el ezen! Lehet, hogy jobban teszi, ha visszatér saját magához - az emberhez.

Anasztázia nyugodt hangjától, attól, ahogy kiejtette a szavakat, az őrnek már nem remegett többé a keze, eltűnt arca sápadtsága is. Amikor pedig befejezte mondanivalóját, az ő arca egészen füle hegyéig elpirult.

Aztán Anastázia elbúcsúzott a falubeli öregektől és a tajga felé indult. Némán álltunk és hosszan néztünk a tőlünk távolodó Anastázia után. Ekkor hirtelen egy rendkívül tiszta gyermeki hang ütötte meg fülünket.

Anjuta énekelt a farönkön valamilyen régi dalt, amit valószínűleg a nagyanyjától hallhatott valamikor. De hogy énekelt! Tiszta hangja hihetetlenül magas hangon szólt, betöltötte a teret és elbűvölte a lelket.

*Égből eső szitál,
Testvér testvért himbál,
Testvér testvért himbál,
Éneke égbe száll.*

Anjuta befejezte a rövidke dalocskát, majd mereven nézni kezdte a még mindig mozdulatlanul álló csoportunkat. Felállt, felemelt a földről egy vékony gallyacskát, és azt mondta:

- Maguk rossz bácsik! Olyan nagyok, és mégis olyan rosszak.

Ezután felénk indult a vékony gallyacskával. Anjuta után némán megindult az öregasszonyok és öregemberek hada is. És ekkor mi, kivétel nélkül mind hátrálni kezdtünk előttük. Egészen a parton álló gőzhajóig mentünk hátrafelé, majd a leengedett hajólépcsőn egymást lökdösve gyorsan fel akartunk rá jutni. Már amikor azon voltunk, hogy felhúzzuk a hajólépcsőt, a kapitány észrevette, hogy a gőzös fedélzetén van a két helikopterpilóta is.

- Ti meg hová húztok, merre rohantok? Kire hagyátok a helikoptert, mi?! - kiáltott ki kabinjából a kapitány.

A pilóták lefutottak a gőzhajóról, és hanyatt-homlok rohantak a saját műszaki felszerelésükhöz.

Menekültünk mind, nagy sebbel-lobbal, a parton hagyva mindent, a sátrakat, hordókat is tele üzemanyaggal. Akkor és ott egyikünkben sem merült fel, hogy bármit is összeszedjen.

ALKOSD MEG SAJÁT SZERENCSEDET!

Amikor Alekszandr megszakította elbeszélését, nem állhattam meg, hogy el ne mondjam neki iránta érzett ellenszenvemet:

- Minden világos! Tessék, még a sátrakat is ott hagyták. A hordókat. Kár, hogy az urak csak megöszültek, egyéb bajuk nem esett! Ó, mily naivan hiszékeny is Anasztázia! Világos, hogy bármelyik normális ember rögtön az első szavakból látta, tudta volna, mire készültök, mihelyt megpillantott volna titeket. Rögvest felfogta volna, hogy ki áll előtte és mit akarnak tőle. Ő meg a lelkét is kiöntötte nektek.

- Anasztázia mindent értett. Hogy miért jöttünk és mit akarnak tőle. Értette. Tudta. De nem az „emberi” én árnyas oldalával beszélt. Az árnyas oldalát figyelmen kívül hagyta, és csupán azzal, ahhoz beszélt, ami mindenki lelkében fényes. Ezzel meg is változtatott bennünket, mindnyájunkat. Hiszen én tanult ember vagyok. Pszichológiával foglalkozom.

- Szép kis tanult ember, mondhatom. Ugyan mire jó neked az a te nagy tudományod, ha mégis utólag jössz rá a dolgokra, mi?

- Hát azért adódik ez, mert az élet gyakran gyorsabban és pontosabban állítja fel az események sorrendjét. Ráadásul Anasztázia is felbukkant... Nem, nem, még mindig óvakodom attól, hogy meghatározzam őt is, valamint még egy másik jelenséget...

- Miféle jelenséget?

- Hogy is lehetne ezt elmagyarázni? ... Hát tudod, azt, hogy ezek az öregek és nénék abból az isten háta mögötti faluból, ők

még most is csak úgy jönnek ellenünk. Az a véznácska kislány is azzal a fagallyal egyre csak jön, jön.

- Jön? Hol?

- Ránk, ellenünk, mind azok ellen, akik ott voltunk, és akik látták őket. Azt gondoltam, hogy ez csak velem fordul elő, hogy mihelyt lehunyom a szemem, azonnal látom őket, máskor pedig mintha csak úgy azonnal megjelenének, amikor olyasmit teszek, ami - valószínűleg - véleményük szerint fölösleges. Azt hittem, hogy ez csak velem fordul elő, de beszélgettem másokkal is... Kiderült, hogy ez szintén előfordul mindazokkal, akik ott voltak.

- No de hát ez mind a ti elmétekben, képzeletetekben van így.

- Mit számít? Úgyis hátrálni kell előlük.

- Mi lehet oly iszonyatos azokon a magatehetetlen fegyvertelen öregeken? Mitől ijedtetek meg?

- Hát hogy mitől, az számomra mind ez ideig felfoghatatlan. Lehet, hogy saját magunktól... Lehet, hogy túlléptük a mindenmegengedettséget valamilyen jellemzőjét?

- Minek a jellemzőjét? Minek a jellemzőjét? Az embert az örületbe lehet kergetni ilyen filozófiával, hát nem inkább akkor kell gondolkodni, amikor a dolgokat végzed?

- Lehet, hogy gondolkodni, időben... Mindegyikünknek el kell gondolkodnunk...

- Azt meg honnan a fenéből szeded, hogy miután Anasztázia beszélt a kislánnyal, megváltozott a gyerek, de még az anyja sorsa is? Ráadásul a falu lakosaié is, mi?

- Hát nem mondtam már, hogy pszichológiával foglalkoztam. Mint tudós ember mondom neked: Anasztázia teljes egészében megváltoztatta Anjuta életprogramját.

Ez a beteges pöttöm gyerek, akit az anyja szinte odadobott az öregeknek, hogy törődjenek vele, magatehetetlenül üldögélt a piszkos viskó sarkában és arra várt, hogy megjöjjön az anyja. Ebben az őt körülvevők mind hitegették, s még bizonygat-

ták is: „Sose búsulj! Meglásd, majd eljön érted az édesanyád. Játszani fog veled, ajándékokat hoz neked.” Hitegették a gyermeket, mert meg voltak róla győződve, hogy jótékonykodnak. Az anyja pedig? Eközben a városban a kilátástalanság elviselhetetlenségét fojtotta italba. A gyermeket a hazug hitegetések értelmetlen, meddő elvárásokra kárhoztatták.

Ugyanúgy mi is, az életben túl gyakran fönről várjuk a segítséget. Jönnie kell valakinek, akinek boldoggá kell bennünket tennie, meg kell sorsunkat változtatnia.

Vajon nem emiatt cselekszünk lomha, tessék-lássék módon, esetleg egyáltalán nem? Nem gondolkodunk el azon, hogy nekünk már amúgy is bőségesen adatott mindenből, és a hozzánk érkezőt magunknak kell ajándékkal fogadnunk.

Anasztázia egyszerűségével és őszinteségével sorsot és jövőt változtatott.

Az ember lelke belegeremeg, ha belegondol, hogy egyszerű, emberi szavakkal sorsot lehet változtatni.

Többször végighallgattam az Anasztázia és Anjuta között lezajlott beszélgetés felvételét. Gondolom, hogy ha bárki más így beszélt volna a kislánnyal, ugyanezt az eredményt érte volna el. Pedig természetesen oly kevés kell ahhoz, hogy az ember úgy beszéljen, mint ő. Nem szabad hazudni. Egyszerűen őszintén kell óhajtani a másiknak segíteni. Segíteni és nem csupán sajnálni. Meg kell szabadulnunk a karmikus dogmáktól, vagy pontosabban, náluk erősebbnek kell lennünk. Lehet persze elmélkedni a karmáról, a kilátástalanságról, a beteg kislány számára kijelölt karmikus adottságokról. De Anasztázia e karmikus adottságoktól erősebbnek bizonyult. Egyszerűen figyelembe sem vette azokat. Ezt más is megtehetette volna. Hiszen minden szavakkal történt, egyszerű szavakkal. Olyanokkal, amelyeket mi mindnyájan használunk. Csak szükségeltetik, persze, hogy e szavak a megfelelő helyen, a megfelelő időben, egy bizonyos sorrendben hangozzanak el. Ezt csak szívvel, érzéssel lehet elmondani, ésszel nem. Lehet, hogy a szándékok tisztasága, amelyről

Anasztázia beszél, automatikusan a megfelelő és meghatározó módon helyezi el a szavakat, és ez adja meg hatásfokukat.

- De ez mind csak a te elméleted, saját feltételezésed. Még azért a valós életben is utána kell nézni, hogy az ilyen szavak hatására a jövőben megváltozik-e a sors vagy nem. Igen, igen, mi változhat meg egy ilyen gyerek életében? Ugyan mi? Hacsak nem történik valami csoda.

- De a csoda megtörtént. Kiderült, hogy minden csoda itt van bennünk.

- Mi az a csoda, ami megtörtént?

- A kis Anjuta átprogramozódott. Törölte karmáját, sajátját is és másokét, az őt körülvevő embereket is.

- Törölte? Mit jelent ez? Hát te ezt honnan tudod?

- Tudom. Később, egy bizonyos idő eltelte után visszautaztam ebbe a kis faluba. Úgy döntöttem, hogy elviszem Anjutának a rádiómat, ha az övé már úgy recseg, hogy hallgathatatlan, és antennát rakok neki a viskó tetejére. Anjutáék házikójához indultam. Kijavított fapallón át jutottam el hozzá. Korábban a deszkák már egészen elkorhadtak benne, s látom, hogy az elkorhadtakat újakra cserélték ki. „Nahát - gondoltam magamban -, ugyan mire ez a hirtelen szépítkezés?” Megláttam Anjuta nagypapáját, ahogy a lépcsőn ül és egy vederben mossa a gumi-csizmáját. Köszöntem, majd elmondtam jövetelem célját.

- Isten hozott! - mondta a nagypapa. - Kerülj beljebb, ha már erre jársz! De azért a lábbelidet vedd le, mielőtt belépsz! Új módi van nálunk, láthatod, most lett bevezetve.

A tornácon levettem cipőm, majd az öreggel beléptünk a házba. Minden nagyon egyszerű volt, amúgy falusiasan elrendezve, de nagyon tisztán és barátságosan, otthonosan.

- Az unokám vezetett be nálunk ilyen rendet. - tájékoztatott a nagypapa. - Annyira igyekezett. A padlót felsúrolta, mindent lemosott. Egy álló hétig takarított. Reggeltől estig, mint akit felhúztak. Pihent egy picit, majd újra csak nekilátott a takarításnak. Rávettem, hogy fessem ki a falat is fehérre. Most meg,

ha gumicsizmában a szobába lépek, nyomot hagyok a padlón, azonnal rongyot ragad és máris nekilát eltüntetni a nyomokat. Így hát jobb nem hagyni nyomot. Papucsunk ugye nincs, de mit ki nem talált! Papucsnak régi gumicsizmát alakított át. Tessék, húzd fel azt ott e'! Foglalj helyet!

Asztalhoz ültem, amit egy régi, de tiszta abrosz borított. Az abrosz egy helyen kilyukadt, és a lyukra, hogy el legyen fedve, egy tarka, nyuszi formájú folt volt felvarrva, már amennyire a gyermekkezek fel tudták ezt pontosan varrni. Az asztal közepén egy metszett üvegpothár állt s benne szalvéta helyett akkurátusan összehajtogatott füzetlapok.

– Látom, hogy szépitgetni kezdték a falujukat. A kormány is felfigyelhetett a falura, ha már a járda fagerendáit is felújították, kijavították – mondtam az öregnek.

Erre az öreg így válaszolt:

– Nem a kormány kormányoz itten. Ugyan, ugyan! Törődik is az velünk! Ezt az egészet az unokám, Anjuta végezte. Tisztára fékezhetetlenné vált.

– Ki? Anjuta? De hisz' ő még gyerek, hogy tudta volna ő a pallót kijavítani. Súlyos, nehéz deszkák vannak benne.

– Súlyos, nehéz deszkák. Színigaz... Vadászni indultam volna. Megkértem hát a szomszédasszonyt, hogy nézzen majd imitt-amott a gyerekre. Az unokám még mondta is: „Menj csak, nagyapó, végezd a dolgodat! Ne félj! Elboldogulok én magam is. De engedd meg nekem azért elfűrészelni azt a deszkát, ami amott e', a fatartónál áll.”

Persze csodálkoztam, hogy ugyan minek az neki, de arra gondoltam, hogy csak játsszon, ha már ez tetszene neki. A deszkát a favágótuskóra raktam, majd fűrészelt adtam a kezébe, és elindultam a vadászatra. Az egészről a szomszédasszony számolt be.

Anjuta meg a már kikorhadt deszkadarabokat a járdából kizsigálta. Egy madzaggal méretet vett és erre a méretre vágta a deszkát, amit adtam neki. Egy teljes fél napig – a szomszéd-

asszony mondta – fűrészelte Anjuta a deszkát, de végül is sikerült neki. Ezután a vastag deszkát el is húzta a hídhöz, beillesztette oda, ahol a korhadt volt.

– De hát hogy tudta az a vézna, gyenge gyerek odavonszolni azt a nehéz deszkát?

– Segédje akadt. Olyan két hónappal ezelőtt összebarátkozott egy elárvult kutyával, egy szibériai lajkával. A falu másik végén egy néne halt meg. Maradt utána egy erős, egészséges szuka. Anjuta már az egész temetés alatt is a kutyát simogatta. Aztán pedig enni hordott neki. A lajka eleinte az udvarból sem volt hajlandó kimenni, bár a kunyhóban senki sem volt már. Hisz' az öregasszony egyedül élt. Anjuta pedig csak járt a kutyához nap mint nap, és kitartóan etette. Egyszer aztán a kutya mégiscsak elindult Anjuta után. Most meg? Le se lehet már róla vakarni. Segít is most a kis unokám mindenféle bolondériájában. Hát bizony még a deszkát is segített neki elvonszolni. A deszkát Anjuta egy madzaggal az egyik végén átkötözte. Ezt a végét maga húzta, a másikat pedig az erős, egészséges kutya ragadta a fogai közé. Így húzták el azt a hídhöz. Majd Anjuta a szomszédasszonytól szöveget kért, azt beverni pedig az én kalapácsomat vitte segítségül. Azt követően, hogy minden megvolt, Anjuta hozzálátott, hogy a deszkát szöggel beerősítse a helyére. Csakhogy ez nem sikerült neki. A szomszédasszony látta, ahogy Anjuta a hídon ül és annyira igyekszik a szöveget beleverni a deszkába, hogy közben véresre kalapálja az ujját. A kutya ott ült mellette, nézte és keservesen vonított.

A szomszédasszony bezzeg ezt már nem nézhette tovább, és ő maga szögelte be a deszkát. Másnap, estefelé, a szomszédasszony ismét látja, hogy Anjuta kutyástól újra csak vonszol egy deszkát, hogy a hídon egy újabb lyukat tömjön be.

„Hát te tisztára meghibbantál, Anjuta! Így akarsz minden lyukhoz újabb és újabb deszkát vonszolni? Hát valamilyen más, inkább kislánynak való dolgok nem akadnának, amit végezni tudnál?” – kérdezte tőle a szomszédasszony. Az unokám erre

így válaszolt: „Drága néni, nagyon, de nagyon fontos, hogy a pallók minden házhoz mind újak, lyukak nélkül legyenek. Mert hiszen ha valamelyik házba vendég érkezik, a pallón megy majd végig, de ha lyukakat lát rajta, elszáll a jókedve. Az én édesanyám is, ha majd eljön, ő is kedvét vesztheti, ha meglátja a sok csúnya, lyukas pallót.”

A szomszédasszony beszögelte a második deszkát. Ezután pedig mindenkivel veszekedni kezdett. Udvarról udvarra járt, kiabálni kezdett: „Javítsa ki a háza előtt ki-ki saját pallóját! Nem nézhetem, hogy mennyit gürcöl ez a gyerek itt a ti saját tunyaságotok miatt. Az ujjait véresre kalapálja.”

Hát látod! Így hozta ki-ki rendbe saját pallóját a saját háza előtt. Már azért is, hogy a szomszédasszony ne perlekedjen annyit velük.

- Na és most? Hol van most az unokája? - kérdeztem az öreget.

- Festéket vitt a szélső házba. Persze lehet, hogy ott is fog majd meghálni, az öreg Loszinéknél. Igen, igen ott... Lehet, hogy ott marad éjszakára is.

- Miféle festéket? Mire?

- Hát normális festéket, olajosat, rikító narancssárgát. A gőzösen halért festéket vásárol. Új hóbertja akadt az unokámnak.

- Miféle hóbertja?

- Eldöntötte, hogy minden háznak vidámabbnak kell kinéznie. Örömtelibbnek. Ha megjön a gőzhajó, tudod, az, amelyik felvásárolja a kifogott halat, Anjuta bizony halat vonszol a hajóra, és festékért adja el. Aztán pedig a vödör festéket valamelyik házba vonszolja. A lakókat addig unszolja, hogy az ablakkeretet pingálják színesre, amíg bele ne egyeznek. Az öregek meg, tudod, hogy van, a keretet biz' be is mázolja! Nemsokára rajtam a sor. Hát, nem is bánom. Üsse kő! Befestem. Be én! Még az is lehet, hogy szebb lesz, ha be van festve, ha a házak kívülről vidámabban fognak kinézni.

- Honnan szedi a halat?

- Maga fogja. Hoz ó minden áldott reggel - hol kettőt, hol hármat, fehér lazacot. És bizony akad, amikor még ennél is többet. Ha legalább egyetlenegyszer nem fogna valamit, de ő fog, fog, és nem is akármilyen halak akadnak a horgára. Nekem meg a fájós derekammal más dolgom sincs, mint felkelni és dolgozni. „Felkelni nagyapó! Sórd be a halakat, nehogy megromoljanak!” - Szólj hozzá! Minden áldott reggel! - dohogott harag nélkül, inkább örvendezve az öreg.

- Hogy tud megbirkózni a horgokkal? Egyedül?

- De hát mondtam már neked, hogy Anjutának segédje akadt, a szibériai lajka, a kutya, nem? A kutya vén már, de azért okos is, ravasz is. Követi mindenben, amit a gyerek kitalál. Anjuta az én horgászfelszerelésemmel jár, öt horog van rajta, ráakasztja a csalit, és este lemennek a lajkával a folyóhoz. Ott van ni, a kedvenc helye! A horgászsineg egyik végét a parton a cölöphöz köti, azután a zsineget meg egy botra erősíti. Ezt pedig a kutya veszi a szájába és úszik vele. Addig úszik, ameddig Anjuta a parton állandóan nem buzdítja: „Ússzál, Barát, ússzál, Barát!” A kutya így el is húzza a horgászsineget egészen addig, ameddig Anjuta beszél hozzá. Amikor pedig a kutya célba ért, Anjuta másképpen kezd hozzá beszélni: „Hozzám, Barát, hozzám, Barát!” A kutya a botot elengedi és kiúszik a partra. De most már tegyük el magunkat holnapra.

Az öreg felmászott a kemencére. Én meg ledőltem a fadikóra. Hajnalban ébredtem, és ahogy kiléptem a pítvarba, hát látom, hogy lent a folyónál Anjuta a horgászsineget a gyűrűnél fogja és húzza. A hatalmas szibériai lajka pedig ott segédkezett mellette. A lajka, fogaival belekapaszzkodva a gyűrűbe, tappancsait megvetette, szinte lecövekeltte magát, majd hátrálva erőteljesen húzni kezdte a zsineget. Így aztán ketten húzták-vonszolták a horgászsineget az egészen dicséretes fogással.

Anjuta lábán a szükségesnél talán három számmal is nagyobb gumicsizma lötyögött. Mezítlábra húzva.

Amikor a fogást a partra húzták, fogta a halfogó hálót és futott, hogy kiszedje a halakat. A lajka tappancsaira támaszkodva tartotta magát, szájában a gyűrű. Anjuta messzebb ment a vízbe, mint amennyire gumicsizmája szára engedte volna, ezért a víz beléömlött. Amikor már a parton volt, Anjuta három jókora halat akasztott le a horogról, és ezeket zsákba rakta. Ezután a lajkával megragadták a madzagot, és húzni kezdték a falemezt, amelyen a zsák volt.

A csizmájában locsogott a víz, gátolta a járásban. Megállt hát, lehúzta az egyik csizmát, majd a másikat is, és mezítláb állt a hideg földön, amíg ki nem öntözte a csizmából a vizet. Amint visszahúzta lábára a vizes csizmát, azonnal folytatta nagy művét. Amikor együtt a lajkával a reggeli fogást a tornáchoz vonszolták, Anjuta arcára néztem, és a látvány megdöbbenett.

Arca kipirult, a szemei az elszántság tüzeiben égtek, és a szája szögletében megbúvó, titkolt mosoly tette, hogy ez a gyermek már szinte semmiben sem hasonlított a korábban megismert, sárgás pergamenbőrű beteges kislányhoz. Anjuta elkezdte ébresztgetni a nagypapát, az pedig – persze dérrrel-dúrral – de lemászott a kályháról, ködmönébe bújt, kést ragadott, sőt késztett és hozzálátott, hogy feldolgozza a halat. Amikor Anjuta teával kínált, megkérdeztem, hogy miért gyötri magát ennyire, és reggel miért kél ily korán, hogy hazahozza a halat.

– A bácsik a gőzösön, hajóval jönnek ide a folyón, és megveszik tőlünk a halfogást. Pénzt adnak nekem érte. Megkértem őket, hogy hozzanak nekem festéket a házakra. Hoztak is a halért cserébe. Még gyönyörű anyagot is ruhára. Ezért odaadtam nekik az egész fogásomat, amit egy álló hétig fogtam – válaszolta Anjuta, és elővett egy nagy darab, gyönyörű szép selyem kelmét.

– De hát, Anja, ebből több is kitelik, mint egyetlen ruha. Ugyan minek neked ennyi sok? – kérdeztem.

– Nem is nekem lesz. Az édesanyámnak, az én ajándékom, én készítem neki. Majd odaadom neki, ha eljön. Egy kendőt

is ajándékozok neki. Egy gyönyörű kendőt, és kap majd tőlem egy gyöngysort is, egy hosszút.

Anjuta egy régi, megkopott fedelű bőröndből külföldi női harisnyát húzott elő, egy gyöngysort és egy gyönyörű virágos kendőt.

– Azért, hogy ne szomorkodjék az én édesanyám, hogy nem tud nekem ajándékot venni. Majd veszek neki én. Veszek én! Hogy ne gondolja szegény, hogy nem sikerült az élete.

Csak ámultam és bámultam, mily örömittasan mutogatta nekem az ajándékokat, amiket az édesanyjának vett. Boldog volt, örvendezett az ajándékoknak, és megértettem, hogy a tökéletesen magatehetetlen, elkeseredett és valaki mástól érkező segítségre várakozó Anjutából egy tevékeny, önmagában hívó ember lett. És már azért is boldog, mert sikere van, és lehet, hogy azért is, mert van még valami más is, amiből szintén boldogság fakad számára. Most hát azt gondolom, hogy a boldogság ott van bennünk, mindegyikünkben. A tudatosság bizonyos szintjén. A kérdés csupán az, hogy hogyan érzük el ezt a bizonyos szintet! Anasztázia segített a kis Anjutának. Vajon képes lesz-e segíteni a többi embernek is mind? De lehet, hogy nekünk magunknak kell megtanulnunk a dolgokat érteni, felfogni...

Alekszandr elhallgatott, és mindketten saját gondolatainkba mélyedtünk.

Magamra húztam félkabátomat, fejemet a gerendára hajtottam, és az északi ég fényesen ragyogó csillagait kezdtem figyelni. Úgy tűnt, mintha nagyon alacsonyan, fölöttünk függnének, és szintén a tűz melegénél melegedtek volna. Megpróbáltam elaludni.

Három órácskát szundítottam, és pirkadatkor Alekszandrral a motorcsónakhoz indultunk. Mielőtt még ellökte volna a motorcsónakot a parttól, Alekszandr hirtelen kibökte:

– Gondolom... Sőt, biztos vagyok benne. Nem érdemes teneked a tajgába menned, hallod-e! Nem fogod te már Anasztáziát megtalálni. Senki sem találja már meg. Te se.

- Ugyan miért?

- Anasztázia elment. Messzebbre ment. Nem tehetette meg, hogy messzebbre ne menjen. Te pedig, ha elmész, ott pusztulsz el. Nem vagy te úgy felszerelve, hogy a tajgába menj. Különben is, neked még írnod kell. Teljesítened kell, amit ígértél.

- Ahhoz, hogy tovább írjak, szükséges megtudnom válaszait az olvasók temérdek kérdéseire. A gyermekek neveléséről, a válásokról...

- Nem fogja őt most már senki se megtalálni!

- Ugyan, mit darálsz itt összevissza - nem találja meg senki, nem találja meg senki! Én tudom, hol a tisztása. Én megtalálom.

- Nem találod meg! Hát nem érted? Képtelenség, hogy Anasztázia ne értené, hogy vadászni kezdtek rá.

- Kik? Kik vadásznak rá? Helybéli vadászokat bérelnek fel vagy fizetnek meg valakik? Mint téged is Jegoriccsal?

- Igen, mi Jegoriccsal megpróbáljuk meggyőzni az embereket, hogy hagyjanak neki békét, ne zavarják őt. Ha pedig szépszerivel nem megy, akkor az ellenkező partra visszük őket. A helybéli vadászokat nem lehet felbérelni, se lefizetni. Nekik saját törvényeik és értékeik vannak. Anasztáziáról már jóval előtted is tudtak. Mély tiszteletet tápláltak iránta. Sőt, még egymás között is óvatosan beszéltek róla. A vadászoknak nem tetszik, ha idegenek másznak a tajgába, felszólítás nélkül lőnek.

- Akkor ugyan ki vadászhat rá?

- Gondolom, hogy az, aki a mai napig olyanná tett bennünket, amilyenek vagyunk... És továbbra is vezet bennünket.

- Konkrétabban?

- Konkrétabban válaszoljon erre ki-ki saját maga.

- No de mégis, te kire gondolsz? Olyanokra, mint Borisz Mojszejevics?

- Ugyan már! Ki ő? Eszköz csupán. Valaki láthatatlan játszik itt velünk. Borisz Mojszejevics kezdi ezt most már érteni, és az, aki őmögötte állt, úgy látszik, szintén megértette.

KIK VAGYUNK?

Úgy egy hónappal ezelőtt Borisz Mojszejevics újra e környékre utazott - mesélte nekem Alekszandr. - Ezúttal egyedül, segítők és védelem nélkül. Csendes volt és magába révedő. Megkeresett engem. Egy egész napot átbeszélgettünk. Vagyis nem is annyira párbeszéd volt ez, mint inkább az ő vallomása, gyónása. Nem is nekem, természetesen, hanem sokkal inkább saját maga előtt, saját magának. Nekem ajándékozott egy példányt abból a jelentésből, amit az Anasztáziával való kapcsolatfelvételtől készített. Készítettem belőle kivonatokat a számodra. Ha akarsz, elolvasom - mondta Alekszandr.

- Na és kinek készült ez a jelentés?

- Nem tudom, de még maga Borisz Mojszejevics sem tudja. A megrendelővel egy előkelő teremben találkozott, ahol még kandalló is volt. A megrendelő úgy mutatkozott be, mint valamilyen Nemzetközi Akadémia képviselője. De akadémiákból manapság annyi van már, mint a nyú. Próbáld meg kipuhatólni, hogy melyik a legtekintélyesebb. Hisz' manapság a tekintélyt a pénzbeli támogatás nagyságrendje szerint ítélik meg.

Ez a megrendelő pedig nem garaszkodott, azonnal, zsebből, készpénzben fizette meg a teljes kiszállás költségeit, a csoportnak nem potom prémiumot ígért, és az egész osztály bekapcsolását egy komoly tudományos, Anasztáziával kapcsolatos programba Borisz Mojszejevics vezetése alatt.

Amikor Borisz Mojszejevics a tajgából való visszatérése után találkozott vele, és leadta neki jelentését, a megrendelő nagyjából átfutotta azt. Úgy tűnt, már tájékoztatták, bedobta

a teleírt lapokat a kandalló tűzébe, és ezt mondta Borisz Mojszejevicsnek:

- Az önök feladata az volt, hogy kapcsolatot létesítsenek „X” objektummal, ahogy ön Anasztáziát saját maga nevezte. Ön a feladata teljesítése közben nem csupán tudományos módszereket, mások meggyőzésére irányuló készségét, hanem erőszakot is alkalmazott. Az erőszak - az ön kezdeményezése volt. Ezért úgy döntöttünk, hogy megduplázzuk az ön fizetségét az expedíció megszervezéséért, de megszakítjuk önrel minden kapcsolatunkat. Tessék, ott a fizetése - mutatott rá egy aktatáskára, amely a karosszék mellett állt -, és az expedíciót egyszerre s mindörökre felejtse el.

Borisz Mojszejevics megpróbálta megmagyarázni, hogy az erőszak véletlenül adódott, és az egész esemény nagyon kellemetlen neki magának is. Érti, hogy az Anasztáziával való jövőbeni kapcsolatok számára mennyire káros a csoport esetlen viselkedése, ezért ő személyesen teljesen lemond a jutalomról.

Ekkor azonban a kandalló előtt ülő ember a fotelból felállt és ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette:

- Elviszed! Érted? És most kifelé! Igyekezted nem a közös ügyet, hanem a pénzt szolgálta. Ott van! Vidd! Többé nincs rád szükségünk!

Borisz Mojszejevics felvette az aktatáskát a pénzzel, és elhagyta a tágas dolgozószobát. A pénzt az expedíció résztvevői között megpróbálta egyformán elosztani, de nem mindenki fogadta el. Ez a pénz mintha még jobban kidomborította volna valami helytelennek a nagyságrendjét, amit az expedíció résztvevői követtek el.

- Miért csak jegyzeteket készítettél nekem ebből a jelentésből? - kérdeztem Alekszandrot.

- A könyvedből ítélve, nem szeretsz olvasni olyan műveket, amelyekben hemzsegnek a számodra érthetetlen kifejezések. Igyekeztem a lényegre megragadni és sajátos terminológia nélkül lejegyezni a dolgokat.

- Nos hát mit mondanak Anasztáziáról?

Alekszandr nyomtatott oldalakat húzott elő, és a következőket olvasta nekem föl:

„X” objektumot lehetetlen alávetni közönséges, számunkra jelenleg ismeretes tudományos módszerekkel végzett megfigyeléseknek.

Az értékelés kritériumai, melyek tudományos körökben általánosan elfogadottak, elkerülhetetlenül bizonyos kereteket teremtenek. Ezek határán túl maradnak a jelenség korábban ismeretlen tulajdonosságai és lehetőségei, amelyek az egyes helyzetekből adódnak, és hozzájuk kapcsolódnak, mindenekelőtt „X” objektum lelkiállapotának változásánál.

Az „objektum” - mint információs forrás - a tudomány számára ismeretes forrásokkal összehasonlítva különböző tudományos területeken felülmúlhatatlan lehet.

Maga az objektum - minden valószínűséggel - nem tűnik az információk hordozójának. Az információk nyérése és elemzése iránti egyszerű érdeklődést nem mutat, holott amikor a célpont - majd ennek következményeképpen -, az óhaj jelentős számára, az információ valaki által választott módján és a pont megfelelő és szükséges mennyiségben jut el hozzá és „X” objektum azt azonnal a gyakorlatban tudja felhasználni.

Csoportunk csupán bizonyos hipotéziseket tud felállítani. De „tudományos kísérletekkel” alátámasztotta „X” objektumnak a növényekkel kapcsolatosan tett több kijelentését is. Csoportunk megállapította a sugár létezésének tényét. Az olyan tudományos terminusok, mint a „torziós tér”, a „rádióhullám sugárzásai”, ide igazán nem illenek. Még ha fel is lehetne ezeket használni, akkor inkább azért, mert nincs más, megfelelőbb.

Szempontunkból ítélve a leghihetlenebbnek és legkétségeesebbnek annak a lehetősége tűnt, hogy a könyv szövegébe, „X” objektum kifejezéseivel élve, „a világegyetem örökkévalóságának és végtelenségének mélyéből” származó összekapcsolásokat és jeleket lehessen rejteni.

Magának az objektumnak a megerősítése szerint ezek a jelek jótékonyan tudnak hatni az emberekre.

Szándékunkban állt egy sor kísérletet végezni az orvostudományban használatos készülékek segítségével, hogy az emberekben az olvasás előtt és után összehasonlítsuk a fiziológiai változások paramétereit. Most már ennek azonban nagy értelme nincs.

Már most szükségszerűen meg kell állapítanunk létezésük kizárhatatlanságát. Hatásuk kifejtése nem a fiziológiai, anyagi, testi szerveken keresztül történik, hanem az emberi lény nem érzékelhető, nem materiális szintjén.

Az a benyomásunk, hogy a Földön élő emberi társadalmon belül egy olyan reakció kezd lejátszódni, melyet képtelenek vagyunk ellenőrizni és ennek következtében leállítani.

Alapvető bizonyítékként azon emberek pszichikai reakciója szolgál, akik kapcsolatba kerültek a könyvvel. Kérdések feltétele, tesztlések, az olvasók leveleinek elemzése bizonyítják, hogy az emberek zömében alkotói lendület keletkezik, mely poétikus alkotások formájában nyilvánul meg, képek festésében, dalok komponálásában. Sok emberben megmutatkozik annak a szüksége, hogy valamilyen növényt megérintsen vagy ültessen, foglalkozást változtasson. Egyes esetekben a könyv elolvasása után a közérzet jelentős javulása lép fel, a betegség tüneteinek eltűnése.

Kísérletet végeztünk harminc, különböző betegségekben szenvedő emberrel. A Pszichoterápiai és Gyógyító Álom rendelőjében felajánlottuk nekik a könyv szövegének az olvasását. Huszonhét esetben emocionális összpontosítást figyeltünk meg, az álom nem állt be, a vérben emelkedett a hemoglobin szintje. Ha azt tételezzük fel, hogy az olvasók reakciója az irodalmi-művészeti kép tisztaságának a segítségével keletkezik, akkor megerősíthetjük, hogy az adott kép pszichológiai hatása többszörösen felülmúlja minden korábban ismert kép hatását, beleértve a klasszikus és bibliai képeket is.

Az említett állítás megcáfolhatatlanságát alátámasztja az olyan olvasók százalékos megoszlása, akik álláspontjukat versben vagy más alkotói formában fejezték ki.

Statisztikai módon ezt úgy fejezhetjük ki, mint 1:19-hez. Eközben a szerző elbeszélésének a stílusa egyszerű, majdhogynem primitívnek mondható. Az irodalmi művészeti alkotásra jellemző törvényszerűségek nincsenek betartva, a szövegben nyelvtani hibák találhatók. Mindemellett azonban a szöveg „olvashatóságának” számítógép segítségével végzett tesztelése kimutatta, hogy a szöveg nyolcvan, sőt még magasabb százalékban kellemesen olvasható!

Az „X” objektummal létesített egyenes kapcsolat révén megfigyeltük azt a jelenséget, amellyel korábban még egyetlen ufológus által megfigyelt és leírt jelenségnél sem találkoztunk és nem tapasztaltunk:

Egy energetikai gömbféleséget figyeltünk meg, amely egy hatalmas gömbvillámra hasonlít. Ennek energetikai potenciálja túlszárnyalja a jelenlegi tudomány mai elképzeléseit a természeti energiák erejéről. A gömb abbéli képessége, hogy lokálisan megváltoztatja a Föld gravitációs terét, lehetőséget ad neki arra, hogy egyetlen pillanat alatt kozmikus porrá zúzzon mindent, ami gyökereivel nem rögződik a Földben.

Kapcsolatunk pillanatában ugyan a Föld gravitációja csupán jelentéktelen módon változott meg, mégis a gömb igyekezete hatványozásakor mi, valamint az anyagi tárgyak mindegyike, egyszerűen a kozmikus végtelenbe tudtunk kerülni, az „X” objektum körüli gravitációs tér azonban mégsem változott, ami a történések megválasztásának a lehetőségéről tanúskodik.

A Föld gravitációs vonzásának a változását nyilvánvalóan a nappali fény kék spektrumának a csökkenése előzte meg.

Hipotézisként feltételezhető, hogy a Föld úgynevezett vonzása nem is annyira magától a Földtől függ, annak tömegétől, hanem a fény azon nyomásától, mely bizonyos kozmikus ob-

jektumokból, energiákból indul ki vagy a Föld valaki által létrehozott burkából.

„X” objektum, bár képes hatalmas információtömegek fogadására, nem igyekszik ezeket az információkat elemezni, az érzés szintjén fogadja azokat, minek okán a megfigyelőben a naivitás látszata ébred. „X” objektum kölcsönös kapcsolata az energetikai gömbbel közönséges és egyszerű, az érzés szintjén keletkezik, minden szolgálalkúság, hajbókolás nélkül. Az egymás iránti kölcsönös tisztelet biztosítja a cselekvés teljes szabadságát.

Az általunk megfigyelt fénylő energetikai gömb értelemmel, tudattal rendelkezik, és ami a leghihetlenebb, érzésekkel, amit az ufológusok egyetlen ufóban sem figyeltek meg. Az érzések bizonyítékára az szolgál, hogy a kontaktus megteremtésekor az energetikai gömb sugarai „X” objektum lábát és haját is simogatták, és a gömb „X” objektum emocionális állapotára saját cselekvéseivel reagált.

Az általunk látott objektum, a fiziológiai cselekvés anyagi megnyilvánulásának lehetőségével párhuzamosan, a pszichológiai ráhatás képességével is rendelkezik.

„X” objektumot – hipotézis szintjén – földi emberhez is lehetne hasonlítani, amellyel a földöntúli civilizációk képviselői rendszeres kapcsolatot tartanak fenn, vagy valamilyen olyan természeti jelenség vesz fel vele a kapcsolatot, amely még nem került tanulmányozásra.

Hipotézis szintjén „X” objektumot lehetne akár földöntúli civilizációk egyikéhez sorolni, bár az objektum kijelentése: „Emberi lény vagyok. Nő vagyok.”, ezt nem teszi lehetővé. Hasonló kijelentések zsákutcába vezetnek, mivel felvetődik a kérdés: „Akkor pedig mi kik vagyunk? Vagy másképpen fogalmazva: „Az emberiség eddig a fejlődés előre vezető útján, avagy a visszafejlődés útján haladt-e?”

EMBER ALKOTTA MUTÁNSOK

Állj! Elég! – szakítottam félbe Alekszandrot. Számomra Anasztázia remete. Bár különleges képességei vannak, de gondolom, mégis ember. Ezeddig legalábbis jobb ezt hinnem. Ha az ember mindezekbe igazán belegendol, bele is örülhetne. Indítsd be a motort, menjünk!

Az isten háta mögötti falucskába a motorcsónakkal négy óra múlva jutottunk el. Amikor kiléptem az ismerős partra, Alekszandr szintén kimászott hozzám a csónakból, és újra rákezdte a nótáját:

– Anasztázia elment, Vlagyimir, gondold meg azért jól, hogy nem lenne-e mégiscsak jobb feladni utadat a tajgai tisztásra. Nem érsz te el oda!

– Elérek!

Felemeltem a hátizsákot, hogy vállamra veszem, és ekkor hirtelen megpillantottam, ahogy Alekszandr egy hatalmas vadászkest húz elő tokjából.

Azonnal ledobtam a hátizsákot és a földön valami alkalmas dolgot kezdtem keresni, hogy védekezni tudjak. De ekkor Alekszandr jobb kezén a szórt egészen könyökéig leborotválta, majd hirtelen saját karját vágta meg. A sebből kifolyó vért fehér lensáljával itatta fel. Eztán megkért, hogy a csónakból vegyem ki az elsősegélydobozt és kössem be a kezét. Semmit sem értettem, de megtettem. A vérrel átitatott sálat átnyújtotta nekem:

– Kösd a fejedre!

– Minek?

- Legalább a vadászok nem fognak rád lőni. Sebesültekre nem lőnek.

- Mik ezek a te vadászaid, tisztára hibbantak, vagy mi? Ha közelebb jönnek, rögtön rájönnek, hogy blöff az egész.

- Nem jönnek közelebb. Minek kockáztatnának? Mind-egyiknek megvan a saját útja, körzete. Ha jó szándékkal kell valakinek a tajgába mennie, legelőbb az erdészekkel beszél, mesél nekik magáról, céljairól, útvonalát egyeztetni velük. Ha tehát a szándék jó, segítenek, tanácsot adnak és még maguk is kísérőnek szegődhetnek. Rólad semmit nem tudnak. Még az is meglehet, hogy csak úgy lepuffantanak és kész, de sebesültekre nem lőnek.

Elvettem a vérrel átitatott sálat, és a fejemre kötöttem.

- Lehet, hogy meg kellene mindezt neked köszönnöm, de hálálkodás valahogy sehogy se jön a számra.

- De hát nem is kell. Nem is a hálálkodásodért teszem. Egyszerűen csak úgy, kedvem van valamit tenni. Majd ha visszafelé jössz, rakj tüzet a parton. Időről időre majd el-elnézek errefelé, s ha meglátom a füstöt, felveszlek... persze, ha egyáltalán vissza tudsz jutni.

Amikor a tajga felé indultam, hát látom, hogy olyan száz méterre tőlem két kutya baktat. „Biztosan a faluból vannak - gondoltam. - Nem is lenne rossz, ha közelebb jönnének, a kutyákkal az ember azért nyugodtabb. Még meg is próbáltam magamhoz csalogatni őket, de közelebb csak nem jöttek, hanem továbbra is velem párhuzamosan haladtak, és így is értünk a tajgába. Főlöszlegesen ijesztgetett engem Alekszandr. A tajga egyáltalán nem tűnt ellenségesnek. Lehet, hogy azért, mert éreztem, hogy itt valahol, a fák és fatorlaszok között él Anasztázia, és mint ember, bármennyire furcsa is, mégis olyan jóságos. De ami a legfontosabb, itt ebben a tajgában fatorlaszaival, a városi ember számára szokatlan hangokkal és levegővel él az én saját, egy szem fiam. Amikor ez felmerült bennem, a tajga egy icipicit még otthonosabbnak kezdett tűnni.

A parttól huszonöt kilométert megtenni egészen a tisztásig bizony nehezebb, mint sima úton, mert nemegyszer kidőlt farönkön kell átmászni vagy imitt-amott bokrokat megkerülni. Amikor Anasztáziával mentem, beszélgettünk, és semmilyen akadályt sem vettem észre. A legfontosabb, hogy az irányt el ne veszítsem, ne térjek róla le, és ezért egyre gyakrabban figyeltem az iránytűt. Közben gondolataimban felillant, hogy Anasztázia ugyan hogy tudja a tisztását iránytű nélkül megtalálni. Ahol ráadásul még semmilyen ösvény sincs.”

Az út minden órája után pihentem, míg délre egy-két méter széles, sekély vizű patakhoz értem. Amikor Anasztáziával mentem, szintén átkeltünk egy patakon. Úgy döntöttem, hogy átmegek és a patak mentén felbukkanó tisztáson egy hosszabb pihenőt tartok. A másik oldalra a patakba boruló félig elkorhadt fa törzsén mentem volna át. Ám a fa nem ért teljesen át a másik partra, ezért előbb a hátizsákot dobtam át, majd magam is utána ugrottam. Az ugrás azonban nem sikerült túl jóra. Egyik lábam valamilyen ágfélére huppant, erről lecsúszott, és bokám vagy kibicsaklott, vagy valami megrepedt benne. Lábamba ugyanis annyira rendkívül éles fájdalom hasított, hogy még a fejemben is megéreztem. Egy darabig csak feküdtem, majd megpróbáltam felállni, de hamarosan rá kellett ébrednem, hogy képtelen vagyok járni. Csak feküdtem, és azon tűnődtem, hogy mitévő legyek. Emlékezetemben megpróbáltam felidézni, hogy általában mit is szokás tenni, amikor a boka kibicsaklik vagy ínszakadás történt. Sajnos a gondolkodás nehezen ment, valószínűleg azért is, mert a fájdalom túl erős volt és ez akadályként hatott. Ekkor eldöntöttem, hogy feküdni fogok, bekapok valamit, és még az is lehet, hogy a fájdalom is alábbhagy. Ha nem lesz más lehetőség, tüzet rakok, itt éjszakázom. Reggelre pedig még a lábam is rendbe jöhet. Hiszen az emberen minden csak fokozatosan gyógyul.

És ekkor újra megpillantottam a kutyákat. Emitt már négyen voltak, de amott a patak túloldalán még ketten. Nem is

mentek sehová. Több felől, innen-onnan, olyan tízméternyire tőlem lefeküdtek. Különböző fajtájúak voltak. Az egyik airdale-terrier, a másik boxer, a többiek pedig keverékek, korcsok. Még egy apró mopszli is volt köztük. Szőrzetük csapzott volt, mindegyikük le volt soványodva, az airdale-terrier szeme pedig még gennyes is volt. Felmerült bennem az, amit a másodkapitányom egyszer hasonló kutyákról mesélt. S bizony a helyzetem felismerése következtében egy bizonyos ideig még a lábamban hasogató fájdalmat sem éreztem.

A vezérkari gőzhajó másodkapitánya mesélte, hogy az emberek, akik meg akarnak szabadulni a kedvencből négy lábú nyűggé vált koloncaiktól, kocsival elviszik a kutyusokat valahová jó messzire, és ott kidobják őket. Ha a város körzetében szabadulnak meg tőlük, akkor a macskák és a kutyák a szemétdombok köré csoportosulnak, mert itt legalább valamilyen ételhez jutnak. Ha a kutyákat jó távolra viszik, messze a várostól, akkor falkákba verődnek és más, náluknál kisebb állatok megtámadásával szerzik meg táplálékukat, de rátámadnak emberre is, főleg, ha magányosan bukkan fel. Az ilyen kutyák rosszabbak a farkasoknál. Megpróbálják a megsebesült vagy erejét veszítő áldozatot kiszimatolni, és egyszerre támadják azt meg. A falkába verődő, otthonukból elűzött, állati mivoltukba visszavetett kutyák azért is rosszabbak a farkasoknál, mert tőlük jobban ismerik az emberek szokásait és utálják őket. Az emberekhez kegyetlenek. Úgy vadászni a vadra, mint azt a farkasok teszik, nem tudnak, mert nincs tapasztalatuk, de az emberekre igen.

Kiváltképpen akkor válik ez iszonyatossá, amikor akár egyetlen olyan kutya is akad közöttük, amelyet arra tanítottak, hogy embereket támadjon meg.

Nekem is volt egyszer egy kutyám, amelyet fizetett kutyaiskolába hordtam. Itt a felszólításra elvégzendő feladatok mellett volt többek között egy gyakorlat az ember megtámadására is. A kutyaiskolában az idomár segédje vatrával bélelt hosszú ujjú kabátot ölt magára, és a kutyák rajta gyakorolják az ember

megtámadását, felbőszülten próbálják szétszaggatni. Ha a kutya jól végzi a feladatokat, megdicsérik, még valamilyen ínyencséget is kap érte. Hát, tessék, ez a valóság!

Kíváncsi lennék, hogy vajon van-e még a világon legalább egy másik olyan teremtmény, mely arra tanít másokat, hogy a hozzá hasonló lényeket támadja meg.

Az engem körülvevő kutyák egy kört alakítottak ki körülöttem. Ekkor arra gondoltam, hogy jó lenne megmutatni nekik, értésükre adnom, hogy élek még, mozogni, védekezni tudok. Felvettem tehát egy rövid botféleséget, és a felém közeledő nagy és kivedlett kutya felé dobtam. A kutya elhajlott a bot elől és újra lefeküdt. Sajnos, több bot a közelemben nem volt. Ezután a hátizsákomból elővettem két konzervdobozt. Amíg a dobozokat próbáltam kihalászni a hátizsákomból, a legkisebb kutya, a mopszli, hátulról settenkedett hozzám, foggal kapott a nadrágomba és elugrott. A többi kutya figyelte a jelenetet. A többiek valószínűleg azt próbálták kipuhatolni, hogyan fogok reagálni a mopszli támadására.

Az egyik konzervet a közelgő nagy kutyára, a másikat pedig a mopszlira dobtam. Több mindent dobni már nem tudtam, mert nem volt mit. Kilátástalanság kezdett úrrá lenni rajtam.

Elképzeltem, hogyan tépik majd a kutyák szét a testemet, hogyan eszik majd darabjait, miközben én – mert még egy bizonyos ideig tudatomnál leszek – mindezt látni fogom, a fájdalomtól biztosan ordítani fogok, hiszen a kutyák nem fognak tudni egyetlen pillanat alatt megölni. Nálam meg semmi az égardta világon nincs, ami segítene gyorsan meghalni, anélkül hogy ne kelljen hosszan éreznem a gyötrelmes kínokat.

Sajnáltam, hogy nem hoztam magammal az olvasóktól az Anasztázia számára érkezett ajándékokkal teli hátizsákot, és úgyszintén nem hoztam el a kisfiam számára vásárolt különböző nélkülözhetetlen gyermekholmikat sem.

A hátizsák felét olvasói levelek tették ki, amelyekben kérdések és kérések voltak. Rengeteg levél. Rendhagyó, különleges

levelek. A lélekről, az életről, és sok volt köztük a vers. Lehet, hogy a versek nem igazi versek, a rímjük imitt-amott sántít, de mégis – ki tudja, miért – jók. Hát bizony, most pedig minden elvész. Itt fog elenyészni, rothadni minden. Ekkor hirtelen felvillant bennem egy gondolat. Úgy döntöttem, hogy üzenetet írok, és a leveleket egy nejlonzacskóba teszem. Üzenetet írok! Ha majd valaki a hátizsákot megtalálja, vigye el mindazt, amit csak benne talál, a pénzt is. De az olvasók leveleit küldje, juttassa el lányomhoz, Polinához. Az üzenetbe még a lányomnak is megírtam, hogy adja ki a verseket, leveleket, ha majd a könyvek eladásából befolyik valamennyi pénz. Nem engedhetem meg, hogy ennyi őszinte szívvel írott vers elvesszen. Lehet, hogy sokan életükben először írtak verset, de a sorokba lelküket helyezték. És az így létrejött vers talán életük egyetlenegy verse tünne el örökre!

Nehéz volt írnom az üzenetet. Remegett a kezem. Valószínűleg a félelemtől. Ugyan miért kapaszkodik az ember annyira az életébe, ráadásul olyan helyzetben, amikor a napnál is világosabb, hogy mindennek vége? De az üzenetet megírtam, beraktam a nejlonzacskóba a levelekkel együtt, és jó erősen összekötöttem a csomagot, hogy ne kerüljön bele víz, ne nedvesedjen át. Ekkor észrevettem, hogy a körém csoportosuló kutyák, bár egyre közelebb húzódtak hozzám, hirtelen különösen kezdtek viselkedni. Egymás után kezdtek tőlem elszórálni. Egyesek meg-megálltak és az ellenkező irányba kezdtek figyelni, nem rám, majd újra lefeküdtek, mintha támadásra készülődtek volna. Lábra álltam, hogy lássam, mi az, ami elterelte figyelmüket rólam. És megpillantottam... Megpillantottam Anasztáziát, ahogy a patak mentén fut, gyönyörűséges aranylóan szőke haja úgy lobog a szélben, mint egy zászló. Gyors futása olyan gyönyörű volt, hogy tisztára megfeledkeztem a veszélyről, csak bámultam és gyönyörködtem a szívmengető látványban. De egyszerre csak villámként hasított belém a gondolat: a kutyák! Megérették, hogy zsákmányukat elveszíthetik, ezért arra ké-

szülődtek, hogy a sebesen közelgő Anasztáziára vessék magukat.

A kiéhezett, vadállattá visszavedett kutyák a végsőkig fognak zsákmányukért küzdeni. Anasztázia egyedül semmit sem tud velük csinálni. A kutyák széttépik, ezért úgy ordítottam, ahogy csak torkomon kifért:

– Állj! Állj, Anasztázia! A kutyák! Felbőszült kutyák vannak itt! Ne gyere ide Anasztázia! Állj meg!

Anasztázia meghallotta, de egyáltalán nem lassította nagy iramú futását. Csak karját emelte a magasba futás közben és integetett. „Mit csinál? – tűnődtem magamban. Most még az a különös jelenség sem tud neki segíteni.”

Amilyen gyorsan csak tudtam, előhúztam hátizsákomból a kis üvegbe zárt gyermekeledeleket. Megpróbáltam magamra vonni a kutyák figyelmét. Egy üveget sikerült is előhalásznom és eldobnom, de a kutyák, sajnos, rám se hederítettek. Nagy igyekezetemet figyelemre sem méltatták.

A kutyák valószínűleg megértették, ki jelenti számukra az igazi veszélyt. Ezért egyszerre, több oldalról vetették magukat Anasztáziára, mihelyt befutott az általuk kialakított körbe. És ekkor... Óh, az ilyet látni kellene! Anasztázia a futásra kifejtett teljes energiáját forgásra változtatta. Egyszerre csak hirtelen még futása közben, mint a bűgőcsiga pörögni kezdett, úgy, mint a táncosok a színpadon, csak sokkal gyorsabban. Ahogy a kutyák a bűgőcsigaként forgó Anasztázia testére ugrottak volna, a centrifugális erő eldobta őket, még mielőtt kárt tettek volna benne, de mihelyt összeszedték magukat, azonnal újabb támadásra készülődtek a forgását lassító ember ellen.

Anasztázia felé próbáltam mászni. Csak rövid, könnyű ruhája volt rajta. Ha legalább a ködmönkéje rajta lenne! A ködmönkét nehezebben tudnák a kutyák átharapni.

Anasztázia egyik térdére ereszkedett a felbőszült és az éhségtől félig megvadult kutyák alkotta körben, de arcára nem ült ki félelem. Rám pillantott és gyorsan ezt mondta:

- Üdvözöllek, Vlagyimir! Ne félj! Pihenj egy kicsit! Engedd el magad! Ne aggódj! Engem ezek az éhes kutyák nem bánthatnak. Ne aggódj!

Két jókora kutya újra két oldalról vetette magát a félig térdeplő Anasztáziára, de ő - meg sem szakítva beszédét - kezével villámgyorsan még röptükben mellső lábukon ragadta a kutyákat és a levegőben átfordította őket, miközben törzsét elhajlította, hogy a kutyák egymáshoz ütközzenek és a földre essenek.

A kutyák újra lefeküdtek, de valószínűleg csak azért, hogy újabb támadásba lendüljenek, de mégsem indultak neki.

Anasztázia felállt, felemelte karját, majd nagy lendülettel leengedte és tenyerével kétszer lábszárára csapott.

Erre a közeli bokrok közül abban a szempillantásban négy jól megtermett farkas ugrott ki. Gyors ugrásukból olyan elszántság tükröződött, hogy úgy tűnt, nem fognak azon tűnődni, hogy milyen mennyiségben és erőben van jelen előttük az ellenség. Készek azonnali harcra, bevetésre.

A kutyák behúzták farkukat, és futásnak eredtek. A farkasok közvetlen mellettem loholtak el, és megcsapott forró leheletük szele. A farkasok után egy farkaskutyakölyökre emlékeztető fiatal farkas ügetett szökdecselve, loholt, ahogy bírt, nehogy lemaradjon a nagyoktól. Amikor Anasztáziához ért, hirtelen egyszerre mind a négy lábával lefékezett, méghozzá úgy, hogy azon nyomban felbukfencezett. Majd felugrott és megnyalta az Anasztázia lábán keletkezett friss sebet.

Anasztázia gyorsan megragadta a kis farkaskölyköt a törzsénél és felemelte a földről:

- Hát te hová, merre loholsz? Korai ez még neked! Pici vagy még, te!

A farkaskölyök rángatózni kezdett Anasztázia kezei között, felnyűszített, mint egy kicsi kutyakölyök. Sikerült neki kiszabadítania magát, vagy talán Anasztázia engedte el. Mihelyt újra a földön volt, a kis farkas még egyszer gyorsan végignyalta

Anasztázia sebet, majd nekiiramodott, hogy utolérje a farkasfalkát.

- De hát miért? - kérdeztem a hozzám futó Anasztáziától.

- Miért nem hívtad azonnal segítségül a farkasokat? Miért?

Anasztázia mosolygott, s gyorsan lábam, kezem kezdte tapogatni. Tiszta, megnyugtató hangon mondta:

- Ne nyugtalankodj, kérlek! A kutyusoknak meg kell mutatni, hogy az ember mindig erősebb. A farkasoktól amúgy is félnek. Ezért kezdtek emberekre támadni. Most már békén hagyják őket... Ne izgulj! Én pedig, amikor megéreztem, megértettem, hogy jössz... Eléd futottam. Minek kockáztattad az életed? Csak úgy nekivágtál az erdőnek... Előbb elvesztettelek, de később megsejtettem...

Anasztázia oldalra futott, letépett valamilyen növényt, majd máshol keresgélt, ott is letépett valamit. Tenyerei között szétmorzsolta az egészet, és finoman, óvatosan langyos, lágy tenyerével a fájó-sajgó lábamra kezdte dörzsölni. Közben egyre beszélt:

- Elmúlik. Gyorsan elmúlik. Ebcson t beforr!

Észrevettem, hogy különböző mondásokat használ, ezért megkérdeztem:

- Honnan szeded ezeket a szólásmondásokat?

- Szoktam hallgatni, ahogy az emberek beszélgetnek. Ők használják őket. Hogy rövidke mondásokkal megtanuljak mély értelmet kifejezni. Nem tetszik neked?

- Nem mintha nem tetszene, de néha nem a megfelelő helyen mondod őket.

- De máskor azért a megfelelő helyen, nem? Az jó, ha a megfelelő helyen?

- Milyen megfelelően?

- Hisz te mondtad ki elsőként ezt a szót, nem? Én csak megismételtem.

- Mondd, Anasztázia, messze van még a tisztásod?

- Az út felét már megtetted. Most ketten már gyorsan odaérünk.

- Hát hogy gyorsan, azt kétlem, amíg így fáj a lábam.

- Persze, egy kicsit azért még fájhat. A láb csak pihenjen, addig is én majd segítek neked menni.

Anasztázia könnyedén felemelte a nehéz hátizsákot, háttal felém fordult, egyik térdére ereszkedett és felajánlotta:

- Kapaszkodj rám! Ül a hátamra! - mondta oly gyorsan és erélyesen, hogy tényleg a hátára másztam és átkaroltam a nyakát. Anastázia ügyesen és könnyedén felállt és szinte futni kezdett. Közben állandón, futás közben is beszélt.

- Nem vagyok nehéz? - kérdeztem egy bizonyos idő múlva.

- A saját súlya az embert nem nyomja - válaszolta Anastázia, és nevetve még hozzátette:

- Ló vagyok, de bika is, asszony is, ember is.

- Állj! Lemászok. Magam próbálok járni.

- De hát nem vagy nehéz. Miért magad?

- Mi az, hogy ember is? „Asszony is, ember is”?

- Ezt csak úgy mondják! Ez egy szólás, nem? Helytelenül használtam, igen? Megsértettelek?

- Nem, nem fontos, meg akarok próbálni egyedül járni. Te csak a hátizsákot hozdad még egy picit.

- Ha te magad akarsz járni, akkor a lábadnak pihennie kell legalább, ha többet nem is, de egy óráig biztos. Ül le, csak térdülök-fordulok, mindjárt itt vagyok. Anastázia egy kis időre elfutott. Egy csokorra való különböző növényvel tért vissza, és újra az egésztest lábamba, a bokám környékére dörzsölte be. Majd mellém ült, mosolyogva a hátizsákra pillantott és megkérdezte:

- Mondd, kérlek, Vlagyimir, mi van a hátizsákodban?

- Pár levél az olvasóktól. Ajándékok, amiket neked küldtek.

Na meg én is vettem egyet s mást a gyerekek.

- Megmutatnád nekem most, amíg pihenünk, az ajándékokat?

- Na és te? Te megmutatod nekem a gyereket, a fiamat? Nem mondod majd azt, hogy nem láthat, ameddig meg nem tisztulok?

- Rendben! Megmutatom neked a fiunkat. De nem azonnal. Majd holnap. Először meg kell értened, hogy kell vele kapcsolatot teremtened. Ha majd meglátod, gyorsan meg is fogod érteni.

- Jó, legyen holnap.

Kioldottam a hátizsákot, és elsőként az Anastázia számára érkezett ajándékokat kezdtem kiszedegetni belőle. Figyelmesen, óvatosan vett minden egyes darabot a kezébe, nagy érdeklődéssel nézegette, simogatta. Megrázta a valdaji csengettyűket, amelyeket Olga Szidorovna ajándékozott neki. Amikor pedig egy gyönyörű hatalmas virágokkal telefestett kendőt adtam neki át, amit egy szintén kedves és nagyon jószívú asszony, Valentina Ivanovna küldött neki, megértettem: a nő mindig nő marad, oly sok közös vonás van bennük.

Anasztázia elvette a kendőt, szétterítette, ezután különböző módon vette azt magára. Egyszer úgy kötötte a fejére, ahogy az „Aljonuska” csokoládén látható rajzon van, majd sok különböző módon még.

Kacagva csipőjére kötötte a kendőt, mint a cigányasszonyok szokták, majd vállára vette és valamilyen nemzeti táncot lejtve föl-le járt előttem. Ezután pedig összehajította, a fűbe helyezett többi ajándékhoz tette és azt mondta:

- Kérlek, Vlagyimir, mondj mindenkinek köszönetet a nevemben! Mondj köszönetet minden nőnek a lelke melegségeért, amit ezekkel az ajándékokkal együtt küldtek nekem!

- Mindenkinek elmondom, akivel találkozom. De nincs semmi egyéb, amit neked hoztam volna. A többi nem neked van. A gyerekek. Minden, ami szükséges. Semmit sem használhatsz közülük. Majd ha megérkeztünk, megmutatom.

- Most miért nem akarsz? Amúgy is csak itt ülünk és pihenünk. Olyan kíváncsi vagyok. Szeretném megnézni!

Nem akartam megmutatni Anastáziának, amit a fiamnak vettem, mert nem felejtettem el, amit még első találkozásunk alkalmával mondott: „Kedved támad majd a fiad számára min-

denféle értelmetlen csörgőt venni, de neki semmi ilyesmire nincs szüksége. Neked van rájuk szükséged. Hogy megnyugtasd önmagadat: Milyen jószágos, törődő apa vagyok.” De azért mégis úgy döntöttem, hogy megmutatom, mert magam is kíváncsi voltam, hogyan fog vélekedni civilizációnknak a gyermekekkel való törődés terén elért vívmányairól. Megmutattam Anasztáziának a pelenkákat, és elmagyaráztam neki, mily hatásosan fel tudják itatni a nedvet, ha a baba pisil, és ezért a pici bőre nem pállik ki. Úgy mondtam el neki mindent, ahogy azt a reklámokban, a tv-ben láttam. Megmutattam a gyermekeledet is.

- Látod, Anasztázia, ez gyermekeledel. Egyszerűen remekmű! Megvan benne minden olyan tápanyag, ami a gyermek számára nélkülözhetetlen, és még vitaminadalékok is vannak benne. És ami a legfontosabb, gond nélkül el lehet készíteni. Elég meleg vízben feloldani, és kész a kása. Érted?

- Értem.

- Na, hát most láthatod, hogy nem is annyira hiába füstölögnek a mi technokrata világunk kéményei. Vannak közöttük olyan gyárkémények is, amelyek - tessék - ilyen nagyszerű ételt készítenek, konzerveket a gyermekek számára. Látod milyen szép, rózsás arcú, mosolygós baba képe van a címkén?

- Látom.

Legutolsóként a kisgyermek számára készült építőkockákat mutattam meg Anasztáziának és elmagyaráztam neki:

- Ezek építőkockák gyermekeknek. Építőkockák! Érted! Nem akármilyen buta csörgők. Rá is van írva! Nézd csak meg, hogy kimondottan a gyermekek képességeinek a fejlesztésére tervezték. Lehet belőlük autót készíteni, amit itt a kép is mutat, nil De lehet belőlük gőzöst, esetleg repülőgépet is készíteni, vagy házat. De ez egy kicsit később lesz majd neki való. Most még persze korai neki azon gondolkodni, hogy mi hogyan mozog; repül.

- Miért lenne korai? Hisz éppen most ezen gondolkodik - mondta Anasztázia. - Ezt próbálja megérteni.

- Na látod. Akkor éppen az építőkockák segítenek majd neki.

- Úgy gondolod? Biztos vagy benne?

- Itt, Anasztázia, nem csak arról van szó, hogy én biztos vagyok-e benne vagy sem. Ezt sok tudós, pszichológus mondja, akik gyermeklélektannal foglalkoznak. Látod, nem? Itt e' az ajánlásuk a jegyzetben.

- Persze, persze, Vlagyimir. Ne aggódj, te majd mindent úgy teszel, ahogy jónak fogod látni. De előbb azért, szépen kérlek, nézd meg, hogyan él a fiunk! Akkor majd te magad döntesz arról, hogy mindenekelőtt mire van szüksége.

- Rendben. Úgy lesz, ahogy mondd - mondtam, és megörültem, hogy Anasztázia nem vonta kétségbe az általam megvásárolt holmik nélkülözhetetlenségét. Megnézem és majd eldöntöm.

- Addig is azonban rejtjük el a hátizsákodat! Később, ha majd elhatározod, hogy mit is tégy, milyen dologra lesz elsősorban szükséged, én majd elfutok ide és elhozom azt, vagy esetleg az egész hátizsákot. Most így nehéz lenne hozni. Hisz' a lábad fáj, azt pedig, hogy én vigyelek, nem akarod.

- Jó, rendben, rejtjük el valahová - egyeztem bele. - Csak a leveleket viszem magammal. Sok kérdés van bennük hozzád. Nem is emlékszem mindegyikükre.

- Jó, akkor a leveleket elvisszük - hagyta jóvá Anasztázia. Elvette a csomagot a levelekkel. A vállára támaszkodtam, és elindultunk Anasztázia tisztása irányába.

S bizony már késő este lett, mire a tisztásra megérkeztünk.

Úgy, mint korábban, nem volt itt az égardta világon semmi. Semmilyen építmény, de még egy viskó sem állt itt. Mégis olyan érzésem volt, mintha haza, otthonomba érkeztem volna. Még a hangulatom is megjavult és valamiféle meglegedettség öntötte el szívemet. Elálmosodtam. Lehet, azért is, mert Alekszandrál átbeszélgettük az egész éjszakát. „Hát hogy lehetséges ez? - ötlött fel bennem a gondolat. - Nincs itt egyáltalán semmi, mégis

olyan, mintha hazaérkeztem volna. Minden bizonnyal az otthon érzése nem abban van, hogy milyen nagy háza van az embernek, hogy kicsi lakása vagy kastélya van, hanem valami másban.”

Anasztázia elvezetett engem a tóhoz, és felajánlotta, hogy fürdök meg. Ugyan egyáltalán nem volt kedvem a fürdéshez, de arra gondoltam, hogy jobb lesz mindenben inkább hallgatnom rá, hogy minél gyorsabban megláthassam a fiamat.

A fürdés után, amikor a partra léptem, a kinti levegőt hidegbbnek éreztem, mint a vizet. Anastázia tenyerével letörölte rólam a vizet, majd valamilyen növényekkel bedörzsölte testemet, amitől hirtelen szinte forróság öntött el. Aztán átadta ruháját, és nevetve mondta:

- Tessék, öltsd ezt fel, Vlagyimir, éjszaka ez lesz a hálóinged! A te holmidat addig beáztatom, kimosom. Erős szaga van.

- Felöltöttem Anastázia ruháját, mert megértettem, hogy el kell tüntetni a szagokat.

- Azért, hogy a fiam ne ijedjen meg? - kérdeztem.

- Azért is - válaszolta Anastázia.

- De így, csak ebben a ruhában fázni fogok. Hideg lesz csak így aludni.

- Te csak ne aggódj! Mindent elkészítettem. Kialszod magad, fázni se fogsz. A fejed alá rakod a csomagot az olvasók leveleivel, nagyszerű vánkosod lesz. Már mindent elrendeztem. Jól kialszod magad, nem fagysz meg.

- Megint a medve fog melegíteni? Jobb szeretnék nem a medvével aludni, inkább valahogy másként, de egyedül.

- Úgy vetettem meg neked az ágyat, hogy nem fogsz fázni, de nem lesz meleged sem.

Elmentünk ahhoz a földbe vájt odúhoz, ahol korábban aludtam. Anastázia felemelte a bejárat fölött függő gallyakat. Az orromat száraz növények illata csapta meg, bemásztam, majd befűrtam magam a száraz gyógynövényekbe. Mindenre köröskörül az álom kellemes ernyedtsége, bágyadtsága telepedett.

- Betakarhatod magad a szvetterrel, de nélküle sem fogsz fázni. Ha akarod, én is lefekszem melléd. Majd melengetlek - hallottam már szinte az álom túloldalán Anastázia szavait, és így válaszoltam:

- Nem kell. Te inkább menj a gyerekekhez, inkább őt melegítsd...

- Ne aggódj, Vlagyimir! A mi fiunk már sok mindent önállóan végez.

- Hogy tudna önállóan végezni, hisz' picike még... - Ennél többet képtelen voltam mondani, mert mély, nyugalmas, áldásos boldogságba merültem.

ÚJ HAJNAL, ÚJ ÉLET KEZDETE

Reggel ébredtem. A kedvem viszont olyan rendkívül jó volt, hogy csak feküdtem és arra gondoltam, hogy még nem mozdulok meg, nehogy a jó hangulatom elillanjon. Miféle éjszaka volt ez? Miért tűnt nekem úgy reggel, mintha az éjszaka a testem is és a tudatom is szeretetben fürödne? A nappali fénynél kiderült, miért nem fáztam, sem melegem nem volt az éjszaka. Száraz gyógynövények és virágok között feküdtem. Kellemes illatot árasztottak és melegítettek. Az olvasók gyakran kérdezik, hogyan vészeli át Anasztázia a telet, az erős szibériai zimankós fagyokat, hogyhogy nem fagy meg? De hát milyen egyszerű is az egész. Ha az ember befűrja magát a szénakazalba, akkor semmilyen fagy sem árthat neki. Persze Anasztázia valamilyen módon még ezen túl is melegíti magát, félmeztelenül jár-kei még 5 foknál is, és nem fagy meg. Sőt, ilyen alacsony hőmérsékletnél is fürdik, és nem is vacog, amikor kilép a vízből.

Még amikor a száraz gyógynövényekből vetett fekhelyemen feküdtem és úsztam a gyönyörűség mámorában, felöltött bennem: „Új hajnal vagy egy új nap érkezett? Olyan ez, mintha ez a hajnal egy új élet hajnala is lenne. Óh, bárcsak mindig így lenne, minden egyes reggelen! Ha így lenne, akkor az ember egyetlen élet alatt ezer és ezer korszakot élne át, és minden egyes korszak gyönyörű lenne, úgy, mint ez a hajnal. De hát hogy, mit kellene tenni, hogy minden egyes nap oly csodálatos legyen, mint ez a mai hajnal?”

Csak akkor mozdultam meg, amikor Anasztázia vidám hangját hallottam:

- Ki korán kel, annak Isten sokat ád!

Kimásztam gyönyörűsége hálószobámból. Anasztázia fönt a bejáratban állt. Aranylő haját copfokba fonta, és a copfok végére, mint masnit, réti virágokat rakott. Az új frizura szintén nagyon illett neki.

- Gyere, menjünk a tóhoz, megmosakodsz, felöltözöl - ajánlotta Anasztázia, s mint egy kis kokett, előredobta copfját.

„Hát persze, a nő mindig nő marad” - gondoltam magamban, de hangosan ezt mondtam:

- Nagyon szép a copfod, Anasztázia.

- Szép? Igazán? Nagyon-nagyon szép? - nevetett és forgott, pörgött körbe-körbe.

A tóhoz futottunk. A tó partján, a bokrok ágain lógott mind a holmim - a nadrágom, ingem, trikóm, egyszóval minden, amit még az este levettem. Megtapogattam őket, és úgy tűnt, hogy már meg is száradt minden.

- Hogyhogy már minden száraz? Ilyen gyorsan?

- Besegítettem egy picit - válaszolta Anasztázia. - Felöltöttem és egy darabig a te ruháidban futkároztam, ezért jó gyorsan megszáradt minden. Most megfürdesz és felöltözöl.

- És te? Te is megfürdesz?

- Én már mindent elvégeztem, ami szükséges az új nap fogadására.

Még mielőtt bementem volna a vízbe, Anasztázia valamiféle gyógynövényekből készült kásás oldattal kente be egész testemet. Amikor lemerültem a vízbe, a víz körülöttem mintha pezsegni kezdett volna, a testem egy picit csípett, de amikor kijöttem a vízből, remekül éreztem magam. Olyan érzésem volt, mintha a testem összes pórusa nagyon erőteljesen lélegezni kezdett volna, és minden egyes pórus ön maga szívna magába a levegőt.

Anasztázia vidáman, játékosan, úgy, mint az este, elkezdte a vízcseppeket letörölni a testemről. Amikor a hátamról szedte le a vízcseppeket, hirtelen éreztem, hogy valami forró folyadék

csurog végig hátamon. Amikor ez megisméltődött, gyorsan megfordultam és megláttam, ahogy mindkét kezével megnyomja mellét és forró anyatejsugarat engedett egyenesen az arcomba, majd a másik melléből mellemet érte az erős sugár. Ezután gyöngyöző kacaj közepette az egészet, amilyen gyorsan csak tudta, bőrömbe kezdte dörzsölni.

- Minek csinálsz ilyeneket? - kérdeztem, amikor felocsúdtam a meglepetéstől.

- Hát azért! Csak azért! - kacagott Anasztázia, majd átnyújtotta ingemet és nadrágomat. Volt rajtuk valami szag. Nem olyan, mint korábban, de felfigyeltem rá, amikor öltözködtem. Ekkor határozottan ezt mondtam Anasztáziának:

- Tessék! Mindent megtettem, amire kértél. Most pedig menjünk, mutasd meg a gyereket!

- Rendben. Menjünk! De te, Vlagyimir, kérlek, azért ne próbáld azonnal, hirtelen hozzá menni! Előbb csak figyelgedd, próbáld meg a gyereket megérteni!

- Persze. Majd figyelgetem. Rendben. És megértem.

A számomra már ismerős tisztásra értünk. A tisztás szélén növénybokrokban Anasztázia így szólt:

- Itt ülünk le csendesen és nézelődünk. Most fog felébredni. Majd meglátod.

A tisztás szélén, egy fánál a nősténymedve feküdt az oldalán, de gyereket sehol sem láttam. Egyre nagyobb izgalom kerített hatalmába, még a szívem is úgy zakatolt, mint egy gőzmozdony.

- Hol van? - kérdeztem egyre nagyobb izgalommal Anasztáziától.

- Nézz figyelmesebben! - válaszolta. - Nézd, ott van, ni! A fejcskéje és a lábcskája kilóg a medve tappancsa alól. A medvén, a medve hóna alatt alszik. Jó puha és meleg van ott. A medve meg védelmezve kicsi testét, gyengéden rajta tartja mancsát. Nem nyomja, csak tappancsával egy kicsit takarja.

Megpillantottam én is. A gyermek kicsi teste a sűrű medvebundában megbújva feküdt. A hatalmas állat hónaljában, egy

picit a felemelt mellső tappancsa alatt. A medve az oldalára volt fordulva, mozdulatlanul feküdt, és csak feje járt ide-oda. A párnyi lábikók megmozdultak a sűrű szőrben, és ekkor a medve egy kicsit felemelte tappancsát. A gyermek ébredezett. Amikor kicsi kezét felemelte, a medve szintén felemelte tappancsát, amikor pedig visszahúzta karját, újra betakarta. Csak a medve lába és feje mozgott, de egész teste mereven feküdt.

- Hogy tud egész idő alatt egyetlen helyzetben ily mozdulatlanul feküdni? Hisz' ez kellemetlen lehet neki, nem?

- Valóban képes hosszú ideig így, mozdulatlanul feküdni, de ez számára egyáltalán nem kellemetlen. Szinte elhal a gyönyörtől, amikor a gyermekünk bemászik a kiságyába. És különben is, most a medve úgy megkomolyodott. Felelősségtudat ébredt benne. Még a párját sem engedte magához, amikor elérkezett a párzás ideje. Ez nem nagyon jó. De majd amikor a fiunk egy picit nagyobbacska lesz, majd magához engedi a párját is.

Hallgattam Anasztáziát és egyfolytában, szinte szemrebbenés nélkül figyeltem, hogy a kicsi lábak megmozdultak a hatalmas medvetappancsok alatt. Majd a tappancs felemelkedett.

A kicsi felemelte karjait, lábait, nyújtózkodott, felemelte fejcskéjét és hirtelen megmerevedett.

- Miért nem mozog, újra aludni készül? - kérdeztem Anasztáziát.

- Figyeld meg jobban. Hiszen pisil! A medve ismét nem tudta még időben leengedni őt a fűbe, vagy nem is akarta. Kényezteti.

Egy kis szökőkútsugár hullott a medve bundájára. A medve is és a gyermek is feküdt. A medve még a fejét sem mozgatta, tappancsait sem mozdította, amíg a szökőkút ki nem apadt. Ezután a medve másik oldalára kezdett fordulni, így a gyermek legurult a fűbe.

- Nagyszerű. Nézd, nézd csak, a medve tudja, hogy a mi párnyi emberkénk még folytatja nagy művét! Most a nagy dolgok következnek - jegyezte meg Anasztázia vidáman.

Az apróka emberi test a földön feküdt és erőlködött. Fölötte állt a hatalmas medve, és úgy tűnt, mintha morgásával a kicsinek segített volna nyomni, ő maga is nyomta becsületesen. A pici hasra fordult, kezecskéit emelgette és négykézláb mászott a fűben. A popsija a nagy dolgok után egy picit kakás maradt. A medve a gyermek felé fordult és hatalmas nyelvvel lenyalta a kakától, lemosta a piszkos, parányi emberi popsit, mint egy dada. A medve nyelve meglökte egy picit a gyermeket, az pedig ezért hasra esett, de azonnal felemelkedett és tovább mászott. A medve pedig egyre csak követte és egyre tovább takarított, újra nyalintott egyet a popsin, amíg az teljesen tiszta nem lett.

- Mit gondolsz, Vlagyimir, képes lenne a medve levenni a gyermekünkről az elhasznált pelenkát, majd rugdalózóba bújtatni? - kérdezte csendesen Anasztázia.

- Hallgass! - mondtam én is suttogva. - Amúgy is érték mindent.

A kicsi hátára fordult, és amikor a nem tágitó medve újra csak a lába közt is megnyalogatta, feltalálta magát és pici kezével megmarkolta a medve pofájának szőrzetét.

Az óriási medvefej, a pici kezek igyekezetének teljesen alárendelve a földön, a gyermek lábai elé feküdt. A pici pedig megfogta a medve orrát, másik kezecskéjével felsegítette magát és az állat fején felfelé kezdett mászni.

- Hová igyekszik?

- A medve szeméhez. A medve szemei fénylenek, és ez őt érdekli. Mindig meg akarja a medve szemét érinteni.

A gyermek a medvepofán hason feküdt és a medve szemeit vizsgálta, majd megpróbálta ujjacskáival megérinteni azokat, de a medve ekkor lehunyta szemét. A parányi ujjacska a szemhéjat érintette. A gyermek még egy picit várt, és amikor a szemek már nem csillogtak, a gyermek a medvepofáról megpróbált lemászni. Ezután egy darabig a fűben mászott és szinte megdermedt, ahogy valamit nagy odaadással figyelt. A medve felállt és kétszer elordította magát.

- A farkast hívja. Most tisztálkodnia kell, de éhes is, ennie is kell. Most majd meglátod, milyen barátságosan fognak egymással társalogni - kommentálta Anasztázia az eseményeket.

Bár egy bizonyos idő után a tisztás szélén felbukkant a farkas, a medve a farkas felbukkanását mégsem fogadta szívélyesen, ellenkezőleg, iszonyú ordítással. De a farkas sem viselkedett barátságosabban. Megvizsgálta az egész tisztást. Szökdelő járásával a tisztás szélén futott egy darabig, majd lefeküdt, utána pedig hirtelen ugrott egy hatalmasat, újra lefeküdt, mintha támadásra készülne.

- Mi van ebben annyira barátságos? - kérdeztem. - Miért hívta a medve a farkast, ha maga ordít rá? De a farkas sem viselkedik különkülön, nem?

- Így beszélgettek egymás között. A medve ordítással szólította fel a farkast, hogy megnézzze, minden rendben van-e nála. Nem beteg-e, nem lenne-e veszélyes az emberi gyermekhez engednie. Elég erős-e, tudja-e majd azt védelmezni. A farkas viszont megmutatta, hogy nála minden rendben van. Tettel és nem szóval. Láthattad magad is, hogy járt fel-le, és jó magasra fel tudott ugrani is.

A medve, ahogy leellenőrizte a farkast, nyugodtan el is vonult a tisztásról. A farkas lefeküdt a fűbe nem messze a gyermektől. A gyermek pedig egy bizonyos ideig még valamit figyelgetett, meg-megtapintott a fűben, aztán, amikor felfigyelt a farkasra, hozzá kezdett mászni. Amikor a farkashoz ért, kézzel megtapogatta az orrát, az ujjacskáival a farkas nyitott pofájában felvillanó fogakat simogatta, tenyerével megpaskolta a farkas nyelvét. A farkas megnyalta a pici arcát, azután a kis Vlagyimir a farkas hasához mászott, megérintette annak mellbimbóit, majd megnyalogatta ujjait, és arca elkomorult.

A pici fiunk éhes már. Itt az ideje az evésnek - jegyezte meg újra Anasztázia. - De azért még nem éhezett ki annyira, hogy farkastejet szopjon. Én most egy rövid időre elmegyek, te csak ülj itt a tisztás szélén, mert ha a gyermek meglát téged és fel-

figyel rád, hozzád mászik. De te magad ne hívd, ne siettesd. Ő már ember, bár kinézetre picike még, az értelmetlen gügyögést nem érti meg. Ezen túl erőszakot is követnél el, ha beleegyezése nélkül vennéd karodba. Nem értene meg téged, ha akaratán kívül kapnád ölbe. Még akkor sem, ha mindezt jó szándékkal, de az ő akaratán kívül tennéd. Kellemetlen nyomot hagynál benne magad után.

- Jó, rendben, nem fogom siettetni. Itt fogok ülni. És a farkas? Nem fog bántani?

- Most olyan illatod van, ami nem zavarja.

Anasztázia kétszer combjára csapott, mire a farkas felállt, Anasztázia irányába pillantott, aztán a gyerekre, amely újra valamilyen bogárkával játszott és Anasztáziához futott.

Anasztázia közvetlen közelembé jött és felszólította a farkast, hogy jöjjön közelebb, majd mozdulattal utasította, hogy feküdjön le.

- Talán jó lenne megsimogatni, hogy teljesen megbarátkozzunk - javasoltam.

- Nem fog neki tetszeni a lekezelő bizalmaskodás a részedről. Mindent megértett és nem fog bántani téged, de nem viseli el a kimutatott felsőbbrendűséget - válaszolta Anasztázia. A farkast visszaküldte a tisztásra, majd elfutott, hogy saját dolgait intézze, és megígérte, hogy hamarosan visszatér.

Kiléptem a bokrok mögül, ahonnan Anasztáziával lopva figyeltük a tisztáson zajló eseményeket. Előre mentem, és úgy tíz méterre a kis Vlagyimirtól leültem a fűbe. Így üldögéltem vagy tizenöt percig. Rám se hederített. Már-már arra gondoltam, hogy ha ilyen csendben fogok továbbra is ülni, sohase fog rám figyelni. Így hát kétszer csettintettem a nyelvemmel.

A pici megfordította fejcskékjét és megpillantott engem. Az én fiam! A fiam érdeklődve, kitartóan nézett rám, én meg rá olyan izgalommal, hogy még testemet is előntötte a forróság.

Kedvem lett volna hozzáfutni, karomba venni pici testét, megölelgetni, szívemhez szorítani. Anasztázia kérése azonban,

na és ami még ennél is fontosabb volt, a farkas jelenléte, eltántorítottak szándékomtól.

A pici pedig mászott, egyre csak mászott felém. A szívem hirtelen zakatolni kezdett, szinte hallhatóan úgy dobogott, vert, ó, egek, de miért ily hangosan? Még majd elriaszítja a gyermeket a nagy zaj! Fiam pedig kitartóan egyre csak mászott... De jaj, egyszer csak a fűben hirtelen valami érdekesre bukkant, kis kezét valamilyen bogárféle felé nyújtotta. Aztán azt a valamit figyelte, ami a kezén mászott. Három méterre tőlem. Csak három méter választott el tőle. Három méterre tőlem az én pici fiam megállt, és nem ért el hozzám.

Megállt egy akármilyen bogár miatt. Hát miféle világ van ott abban a fűben, miféle élet, ami annyira érdeklí? Miféle rend ez itt, miféle erdei szabályok ezek? A gyermek előtt ott a saját apja, de őt jobban érdeklí egy akármilyen közönséges bogár. Hát ez több a soknál! Ennek nem szabad így lennie! Egy gyereknek meg kell értenie, tudnia kell, hogy az apa sokkal fontosabb, mint egy akármilyen jöttment bogár.

A fiúcska hirtelen újra felemelte fejét, felém pillantott, elmosolyodott, megmutatva pici fogatlan száját és gyorsan, sebesebben, mint általában, mászásba fogott. Már-már azon voltam, hogy ölbe kapom, de egyszerre csak látom, hogy nem is hozzám igyekszik. Rám se hederített. Megfordultam, hát látom, hogy hátam mögött, kissé oldalt Anasztázia áll és mosolyog. Majd a földre ült és kezeit tenyérrel lefelé a fűre helyezte. A mosolygó fiúcska az anyai emlők felé igyekezett. Anasztázia nem vette karjára, csak finoman segített neki mászni, a gyermeket csak gyengéden hozzásegítette, hogy elérje a melleit. A gyermek már karjában feküdt, az előbújtatott anyai mellek után kapott, és Anasztáziára mosolygott. Majd megérintette és megsimogatta Anasztázia mellbimbóit, szájába fogta és elkezdte szopni anyja rugalmas mellét. Anasztázia csak egyetlenegyszer pillantott rám. Ekkor is mutatóujját helyezte csak szájára elé, arra intve engem, hogy hallgassak. Én egész idő alatt

csendben, szótlanul ültem, amint Anasztázia a gyermeket etette.

Úgy tűnt, mintha Anasztázia a szopatás ideje alatt teljesen megfeledkezett volna jelenlétéről. Nem érdekelt semmi sem a világon. Semmi a környezetből. Egész idő alatt csak a gyermekre nézett. Úgy tűnt, mintha ők ketten valahogy kommunikálnának is. Azért, mert a pici szopott, szopott, hirtelen abbahagyta, elengedte a csecset, és csak bámulta Anasztáziát. Hol mosolyogva nézett rá, hol komolyan. Majd elcsendesedett és egy időre el is szundított édesanyja ölében. Amikor felébredt, újra elmosolyodott, és Anasztázia a gyermek kis hátát megtámasztva, tenyerére ültette.

A kettejük arca egymás mellé került, és a pici megérintette Anasztázia arcát. Anasztázia arcához szorította a pici arcát, és ekkor a gyermek újra megpillantott engem. Egy pillanatra ismét szinte megdermedt és érdeklődéssel nézett engem.

Egyszerre csak karját felém nyújtotta, egész testével felém igyekezett és azt mondta „e”. Akaratlanul is felé nyújtottam kezem, és ekkor Anasztázia átadta nekem a gyermeket.

Saját kisfiam, olyan hőn áhított pici fiam apróka testét tartottam kezemben! Az egész világról megfeledkeztem. Annyira erősen lobban fel bennem a vágy, hogy valami jót tegyek érte. A kisfiam megérintette arcomat, szájába akarta venni és visszahőkölt, látszott, hogy elkomorodott, amikor a szúrós, borotvátlan arca ütközött. Aztán, magam sem tudom, hogy adódott, történt, ellenállhatatlan vágyat éreztem arra, hogy a meleg, puha, pici arcocskát megcsókoljam. El is döntöttem, hogy megcsókolom! De csók helyett, ki tudja, miért – úgy, ahogy a farkas tette –, kétszer gyorsan arcon nyaltam. A pici elhajolt tőlem és meglepetten pislogott. A tisztást betöltötte Anasztázia csilingelő kacaja, ekkor a gyermek Anasztázia felé nyújtotta karjait, szintén elmosolyodott, majd mocomogni kezdett kezemben. Megértettem. Arra kér, hogy engedjem el. A fiam elhagyni készült engem. Alárendeltem magam akaratának, a kapcsolattar-

tás itt érvényben lévő szabályainak, és óvatosan a fűbe tettem. A pici azonnal Anasztáziához mászott, Anasztázia pedig nevetve felugrott, mögém futott és megkerült, majd a másik oldalra, egészen szorosan mellém ült. Ekkor a fiunk megfordult és mosolyogva megindult felénk. Anasztázia kezére mászott és pici kezével újra megérintette arcomat. Hát így találkoztam én először az én kisfiammal!

MIBEN VAN AZ APA KÜLDETÉSE

Az én pici fiam, a kis Vlagyimir, elaludt. A szoptatás után még egy ideig valamivel játszott a fűben. Megérintette, megtapogatta a cédrusról lepottyant tobozt, megpróbálta megnyalni. Az égen fölötté átúszó felhőket nézegette. Belehallgatott a madarak énekébe, majd felmászott a tisztáson található dombocskára, hol sűrűbb volt a fű, összegömbölyödött, lehunyta szemét, mosolygott valamire és elaludt. Anasztázia saját dolgai után futott. Én meg elkezdtem egyedül járkalni az erdőben, és semmire sem tudtam magam körül figyelni. Az öröm és a bosszúság együttes érzése azonban nem hagyott el. A tó partján nőző cédrus alá ültem és úgy döntöttem, hogy így maradok ülve, meg sem mozdulok, ameddig ki nem találom, mit tehetek, mivel járulhatok hozzá gyermekem alakításához. Ki kell valamit gondolnom, hogy érezze, hogy számára a legfontosabb az apa. Amikor eljött hozzám Anasztázia, eleinte nem volt kedvem vele beszélgetni. Ugyanis éppen nevetése irányította el tőlem a fiamat. Anasztázia csendben ült mellettem, karjaival átfogta térdeit, gondolataiba mélyedve nézte a tó nyugodt vizét. Ő szólalt meg elsőként:

- Ne haragudj rám, kérlek! Oly nevetségesnek hatott az, ahogyan próbálkoztatok kapcsolatot teremteni. Nem tudtam megállni nevetés nélkül.

- A gond nem abban van, hogy megsértődtem-e vagy sem.

- Hanem miben?

- Nagyon sok olvasó kérdez levelében a gyermeknevelés felől, téged kérdeznek a gyermeknevelés rendszeréről, engem pedig arra kérnek, hogy ezt részletesen tudakoljam meg. És erről

a következő könyvemben írok. De hát mit írok? Nincs is itt semmilyen rendszer! Minden a feje tetejére van itt állítva. Nálatok valamiféle „ellenrendszer” működik! Hát például megkérdezheti valamelyik olvasó, hogy mit kell az apának tennie egy olyan helyzetben, mint itt, amilyen az enyém is.

- Nagyon pontosan fogalmaztál - ez egy „ellenrendszer”. Ez az. Ezt írd le pontosan!

- De hát kit érdekel ez? Az emberek olyan könyveket keresnek, ahol le van írva, hogy mit kell a gyermekkel tenni, amikor egy hónapos, majd amikor kettő, és így tovább. Ahol időszakokra osztják a foglalkozást a gyermekkel. Ahol az étkezés rendjét írják le, a nevelés rendszerét a gyermek korától függően. De itt a gyermek minden kénye-kedve teljesen ki van szolgálva! Ez valami határtalan „mindenmegengedés”.

- Mond csak, Vlagyimir, milyen embernek szeretnéd látni a fiunkat, ha majd felnőtt?

- Hogyhogy milyennek? Természetesen boldog, normális, az életben sikeresen előrehaladó embernek.

- És sok boldog ember van ismerőseid között?

- Hogy hány boldog ember van? Hát teljesen boldog ember, lehet, annyi sok nincs is, mert mindenkinek van valamije, ami nem megy olyan igazán jól. Van, ahol nincs elég pénz, vagy a családban akad, ami nem sikerül, vagy valami betegség üti fel fejét. De én azt szeretném, ha az én fiam meg lenne kímélve mindenféle kellemetlenségtől.

- Gondolkodj! Vajon hogy lehet megkímélve, ha tudatosan egy olyan rendszerbe nyomod, kényszerítet, amely szerint mindenki neveltetik? Gondolkodj, lehet, hogy létezik valamilyen törvényszerűség abban, hogy a szülők mind boldognak szeretnék látni gyermekeiket, a gyermekek pedig, amikor felnőnek, mégis olyanok lesznek, mint mindenki. Nem nagyon boldogok.

- Törvényszerűség? Miben van ez a törvényszerűség? Ha tudod, akkor magad mondd el!

- Gyere, gondolkodjunk el rajta közösen, hogyan is van ez!
- Persze. Az emberek már régóta törnek ezen a fejüket. Szakemberek, mindenféle tudósok foglalkoznak vele. Ezért is dolgoznak ki különféle nevelési módszereket, órákra bontva, hogy megtalálják az optimális rendszert.

- Nézz magad körül figyelmesebben, Vlagyimir! Nőnek a fák, a növények, a virágok. Hogy lehetne órára bontani az öntözésüket. Nem fogod öntözni a virágokat, ha megered az ég csatornája és az ég vize mossa őket, csakis azért, mert valaki okosan előírta az öntözés napját és idejét.

- Hát ez azért túlzás! Zagyvaság, amit mondasz, ez nem példa a gyermeknevelésre. Ilyen az életben nem fordul elő.

- De igenis előfordul, méghozzá lépten-nyomon. Hogyhogy ne lenne rendszer? A rendszer mindig csak rendszer fog maradni. Mindig arra irányul, hogy a szívet, a lelket eltávolítsa még akkor, amikor az ember kicsi, és alárendelje őt a rendszernek. Hogy az ember olyanná nőjön, mint mindenki, a rendszer számára megfelelőnek. És így megy ez már időtlen időktől fogva, azért, hogy az emberi lélekben ne történjék meg a megvilágosodás. Hogy az ember teljes szépségében ne tudjon kibontakozni Istentől kapott lelkében. Ó! Az egész Világegyetem Uralkodója.

- Hé, hé, várj! Lassabban a testtel! Beszélj nyugodtan és érthetően! Mit kell tenni annak érdekében, hogy mindez így legyen? Tudod, no, hát azért, hogy úgy nőjenek fel a gyermekek, mint ahogy te is mondogd, szabad lélekkel. A Világegyetem uralkodójaként. Ahogy azt Isten akarta.

- Nem szabad őket akadályozni és olyannak kell őket gondolatban látni, ahogy azt Isten akarta. A Világegyetemben a Fény összes Erőinek minden igyekezete arra irányul, hogy minden egyes született embernek a világmindenség legjavát adja át. A szülők kötelessége viszont az, hogy a kitalált dogmák „mély bölcsességével” ne takarják el az alkotó Fényt. A Földön időtlen idők óta viták folynak arról, hogy melyik rendszer az okosabb.

De te magad gondolkozz el rajta, Vlagyimir! Vita csak ott dúlhat, ahol az Igazságot elrejtették! Vég nélküli vitában, a végtelenségig lehetne vitázni arról, hogy mi van a bezárt ajtón túl található helyiségben. De ha az ajtó nyitva áll, akkor mindenki számára minden világossá válik, és nincs tovább miről vitázni, hiszen az Igazságot mindenki saját maga láthatja.

- Na de hát ezt az ajtót végül is ki nyitja ki?

- Ki van nyitva. Most már csak a lélek és a szellem szemét kell felnyitni, hogy lásson, felismerjen.

- Mit?

- Te a rendszerek felől kérdeztél engem. Az élet részleteire bontott rendjeiről beszéltél, amit az emberek számára valakik könyvekben írnak le. De hát te, saját magad gondolkodj el azon, hogy vajon tud-e valaki saját teremtéséről világosabban beszélni, mint maga a Teremtő?

- A Teremtő semmit sem mond. Ő mind ez idáig hallgat. Az ő szavait senki sem hallja.

- Ugyanannak a szónak sok különböző értelme van, amit az emberek gondoltak ki. A Teremtő mindenkivel türelmesen és szeretettel beszél, nem mulandó, csodálatosan szép történetek, folyamatok által. A nap virradásával és a hold ragyogásával a víz tükrén, könnyű libbenő ködfátyollal és a harmat gyöngyeivel, az ég kékjével, amely magába fogadja s játszik a fény sugarával. A világegyetemben temérdek világos példa található rá. Csak nézz magad körül! Hozzád is és mindenkihez szólnak, beszélnek.

Különben, ha elmondanám mindazt, amit Anasztázia mondott a gyermeknevelésről, akkor az minden bizonnyal szöges ellentétben állna mindazzal, ami jelenleg ezen a téren nálunk történik.

Már korábban mondtam, hogy az ő egész ősi nemzetségük és családjuk és természetesen maga Anasztázia is, úgy viszonyul az újszülötthöz, mint valamiféle istenséghez vagy szeplőtlen angyalhoz. Náluk megengedhetetlennek számít megszakítani a gyermek gondolkodási folyamatát.

A nagypapa és a dédpapa hosszú ideig figyelhették, hogy a pici Anasztázia elragadtatással nézeget egy parányi bogárkát vagy virágot, valamiről gondolkodik. Azon voltak, hogy jelenlétkük ne vonja magára Anasztázia figyelmét. Csak akkor kezdtek vele kapcsolatot teremteni, amikor a gyermek maga irányította rájuk figyelmét és kapcsolatot akart velük létesíteni. Anasztázia megerősítette, hogy abban a pillanatban, amikor azt figyelgettem, hogyan nézeget valamit a kis Vlagyimir a fűben, akkor a kis Vlagyimir nem csupán a bogárkával ismerkedett, hanem az egész világmindenséggel.

Anasztázia szavaival élve a bogárka a fűben jóval tökéletesebb szerkezet, mint bármelyik mesterséges módon alkotott, éppen ezért primitív építőjáték.

Az a gyermek, akinek lehetősége van kapcsolatot teremteni ezekkel a tökéletes lényekkel, az maga is tökéletesebbé válik, mint amikor csak élettelen, primitív tárgyakkal tart fenn kapcsolatot.

Ezen túl, ahogy ő állítja, minden egyes fűszál, pici bogár kölcsönös kapcsolatban áll az egész világmindenséggel, és a továbbiakban segítenek a gyermeknek felfogni a világegyetem lényegét és benne önmagát, saját rendeltetését. A mesterségesen létrehozott tárgyakkal nincs ilyen kapcsolatuk, és a gyermek agyában helytelenül állítják föl a prioritásokat és az értékeket.

Arra az ellenvetésre, hogy azok a feltételek, amelyek között korábban ő maga is és most a fiunk is nevelkedik, nagyon nagy mértékben különböznek azoktól, amelyek között a mi civilizált világunkban a gyermekeket nevelnünk kell, Anasztázia ezt válaszolta:

- Már akkor, amikor magzatként, még az anya méhében van, de még inkább, amikor a látszólag magatehetetlen gyermek külvilágra érkezik, a Fény Erői a Világegyetemben ujjonganak. Ujjonganak annak az epekedő reményben, hogy ez az újonnan érkező szeplőtlen ember, Isten hasonmása, az ő jó uralkodójuk lesz és a Földről irányuló Szeretet Fényét fogja erősíteni.

A Teremtő már előre mindent előkészített számára. A Világegyetem a pici bogár által, a fa, a fű, az állatok, a látszólag vadállatnak tűnő állatok által készen áll arra, hogy jó dádája legyen a külsőleg még parányi, pöttömke embernek, a Teremtő nagyszerű teremtményének. Az embert a Teremtő Fényes Ihletettsége kitörésében alkotta meg. És a Teremtő az ember számára teremtette meg a Földi Paradicsomot.

A Teremtő e magasabb teremtménye fölött senkinek és semmi- nek nincs hatalma. Az Ő Szeretetének és Fényes Ihletettsége kitörése egy pillanat műveként bele van helyezve minden- kibe, aki a világba születik.

A mérhetetlen nagy Világegyetem összes teremtménye közül csupán egyetlenegy gyakorolhat hatást sorsára, egyetlenegy tud az ember, az Isten, a Paradicsom és az ember szerencsecsillaga közé helyezkedni.

- Vagyis ez azt jelenti, hogy a világon van valamilyen lény, mely erősebb Istennél?

- Semmi sem erősebb, mint az Isteni Ihlettség. De van erejében hozzá hasonló, amely képes Isten, a gyengéd nevelő és az angyalokhoz hasonló kisedd, az ember közé állni.

- Hát az meg ki, hogy hívják ezt a valakit?

- Ezt a lényt szülőnek nevezik.

- Hogyan? Ugyan hogy történhetne olyan, hogy a szülők kívánának gyermeküknek szerencsétlenséget?

- Mindegyik boldogságot kíván. Csak az utat, mely a boldogsághoz vezet, felejtették el. Ezért követnek el erőszakot nemes szándékkal.

- Be is tudnád állításaidat bizonyítani?

- Te a különböző nevelési módokról beszéltél. Csak gondolj az egészbe bele. Különböző nevelési módszerek vannak, holott Igazság csak egyetlenegy van. Már maga ez a tény azt mutatja, hogy a nevelés rengeteg különböző, az Igazságot nélkülöző utakon halad.

- Hogy lehet megkülönböztetni az igaz rendszert az igaztalan- tól?

- Kitárt lelkeddel próbáld látni az életet. Tisztítsd meg elmédet a terméketlen hiúságoktól, és akkor majd megpillantod, látni fogod a világot, a Világegyetem Teremtőjét és magadat is.

- Hol van a lélek szeme, hol a nem közönséges szem? Hát ki tud ebben az egészben eligazodni? Beszélj mindenről inkább konkrétan! És egyszerűbb nyelvi fordulatokkal, kifejezésekkel. Azt állítottad, hogy a beszéded az enyémhez lesz hasonló, mégis másképpen beszélsz. Engem meg saját nyelvezedre térítesz. Érzem, hogy másképpen beszélsz.

- Csak egy picit másképpen. Majd képes leszel megjegyezni a lényegét. Az én beszédem keveredni fog a tiédde. De ne aggódj, ne szégyellj a szavaid szerkezetét, beszéded sok-sok ember számára lesz érthető. Sok lélek számára megnyitja azt, ami ott belül lappang bennük, magukban. Valósuljon meg a lélekben a Világegyetem költészete!

- Ugyan mire jó mindez? Nem akarom, hogy az én beszédemet csak úgy akárki megváltoztassa.

- De hiszen te magad sértődtél meg, amikor nyelvezedet egy újságíró nyersnek nevezte. Én viszont azokkal együtt, akik a könyvet olvassák, megtehetem, hogy nyelvezed nyersből az összes zengő nyelvezetek közül a legjobbra válhasson.

- Hát jó, akkor legyen így, de addig is jobb egyszerű nyelvezetet hallgatni. A kérdés amúgy is összetett, érthetetlen. Hogy megy ez végbe? Miért? Nevezetesen az, hogy a szülő zárja el gyermeke előtt a boldogsághoz vezető utat. De hát voltaképpen, hogy ez így is van-e, arról meg kell bizonyosodnom.

- Jó, ha meg akarsz róla bizonyosodni, idézd fel saját gyermekkorod képeit.

- Hát ez nehéz lesz. Nem mindenki tud visszaemlékezni saját gyermekkorára.

- De vajon miért? Vajon nem azért-e, mert az emlékezet, az érzéseket kímélendő, lenyirbálja azt, ami terméketlen, meddő, pusztá? Megpróbálja eltávolítani a kilátástalanság sugalmazását. Kitörölni azt is, amit édesanyád méhében éltél meg, amikor

a világi harcmezőt érezted édesanyád átélésein, tapasztalatain keresztül. Akarod, hogy segítsék tovább emlékezned?

- Rendben. Segíts! Mi volt tovább és tűnt el az emlékezetből?

- Tovább már nem akarsz emlékezni arra, hogyan feküdtél te, a Világegyetem uralkodója, egyedül, magatehetetlenül a kiságyban. Szorosan pólyába kötözve, szinte bilincsbe verve és helyetted mosolyogva mások döntöttek arról, hogy mikor kell enned, aludnod. Szeretted volna mindent megfontolni, felfogni, megérteni. De téged ehelyett elég gyakran inkább a magasba dobáltak. „Ugyan miért?” – ezt nem sikerült megértened. Amikor egy picit megnőttél, rengeteg szóval és lélektelen dologgal láttál magad körül, de nem lehetett őket megérteni. Csak azokat tudtad megérteni, amelyeket neked adtak. És te ebbe beletörődtél, s megpróbáltad megérteni, miben rejlik a neked nyújtott csörgő, zúgó, búgó játékok tökéletessége. De te azok abszurd primitívizmusában azt, ami nem is volt, és nem is lehetett benne, nem tudtad megtalálni. Mégsem adtad fel, tovább kerestél, kezded megérintetted, sőt, megpróbáltál bele is harapni, de mindhiába. Úgy sem találtál rá magyarázatot. Ekkor ingott meg először az, aki azért született, hogy a Világegyetem ura legyen. Úgy döntött, hogy semmiről sem dönthet, elárulták azok, akik a világra hozták, és te is elárultad saját magadat.

- Te az én életem eseményeiről beszélsz. De hát ki vagyok én? Ugyan különböztem-e más gyermekektől?

- Én konkrétan rólad beszélek. És azokról, akik az adott pillanatban hallanak engem.

- Ez azt jelenti, hogy a Világegyetemben sok uralkodó van, ha már mindenki annak születik? Hát hogy lehet ez? Miféle uralkodó az, ha ugyanazt a dolgot temérdek más személy is uralja? Vagy esetleg éppen ezért kell lennie több Világegyetemenk?

- Csak egy Világegyetem van. Egyetlenegy. Oszthatatlan. De mindenkinek megvan benne a saját tere. És az egésznek ez egysége is az embertől függ. Minden egyes embertől.

- Hát az enyém, az én terem hol van?
- Elveszett. De meg fogod találni.
- Mikor sikerült elveszitenem?
- Amikor feladtad magadat.
- Mit jelent az, hogy „feladtad”? Olyan voltam, mint minden többi gyerek.

- Te is, mint minden gyermek, a hozzátartozók jóságába, szüleibe vetett hittel, de egyre gyakrabban fojtottad el vágyaidat, és elfogadtad azt, hogy te csak egy semmirevaló, semmit sem tudó gyermek vagy. De az érzések, amelyek gyermekkorodban erőszakkal születtek benned, igyekeznek veled maradni egész életeden át, sőt, testet ölteni utódaidban is. Iskolába jártál, mint mindenki. Ott, az iskolában, azt mesélték neked, hogy az ember majomtól származik. Milyen primitív volt! Mily bután hitt Istenben! Azt mesélték, hogy csak egyetlenegy vezér van. Ő mindent tud. Őt a nép választotta. Ő a legtiszteletreméltóbb és legokosabb. Te pedig erről a vezérről önfeledten verseket szavaltál, lelkesülten dicsőítetted.

- Nemcsak verseket szavaltam és dicsőítettem azt, akit megszabtak, hanem én magam is hittem benne.

- Igen, sokan szavaltak verseket. Egymással még versenyeztek is, hogy ki tudja jobban dicsőíteni. Te pedig igyekeztél első lenni.

- Akkor mindenki igyekezett így cselekedni.

- Igen, az egész rendszernek szüksége volt arra, hogy minden emberben egyforma igyekezet működjön. Így erőszakot követett el mindenki ellen. Megtörte az igyekezetet, hogy saját magát védelmezze.

De egyszerre csak, amikor már életed egy részét leélted, rájöttél, hogy rengeteg rendszer létezik, és ezek a rendszerek különbözőek. Aztán megtudtad, hogy lehet, hogy az ember sosem volt majomszerű. A legbölcsebb vezér pedig a legbutább zsarnok volt. A te nemzedéked helytelenül élte le életét. Most pedig egy másmilyen rendszerben kell élnie.

Apa, szülő lettél. Meg sem fordult a fejedben, hogy elgondolkodj rajta. Lányodat átadtad az új rendszernek, mintha ez lenne a boldogság netovábbja. Már nem gondolkodsz, mint korábban. A csörgők értelmetlenségén sem akadsz már fenn. Elismerve, elfogadva az erőszakot saját magad ellen, gyermeked ellen te magad is erőszakot követsz el. Az évezredek múltjának, a rendszerek változójának, egyik a másik után jön és megy, s mindegyiknek egy a célja: téged, az uralkodót, a legbölcsebb teremtményt, lelketlen rabszolgává változtatni. A rendszer a szülőknek köszönhetően szüntelen létezik. És azoknak köszönhetően, akik saját magukat a legbölcsebb tanítóknak nevezik. Új tant hoznak létre, és ugyanakkor vele együtt egy új rendszer is születik. Ha csak egy picit jobban megfigyeljük, világosan lehet látni: a régi törekvés mozgatja az újat is. Célja, hogy elválasszon téged Istentől. Közétek álljon, elzárjon az élettől, rávegyen téged is, Istent is, hogy neki dolgozzatok. És te, Vlagyimir, most arra kérsz engem, hogy egy másik rendszert hozzak létre. Nem tudom teljesíteni kérésedet, te magad nézz inkább körül. Csak lelkeddel, szellemeddel próbálj erre ráeszmélni.

- És mondd, Anasztázia, a mi fiunk? Ő itt az áthatolhatatlan tajgában él, állatokkal körülvéve, még semmilyen erőszakot nem ismert meg?

- Nem ismer sem erőszakot, sem félelmet. Egyre nagyobb bizonyosságot szerez afelől, hogy az embernek van minden alávetve és ugyanakkor az ember felelős mindenért.

- Hát nem erőszak az, vagy legalábbis egy kicsi erőszak, amikor az alvás után a medve nyalogatta kakás popsiját? Amikor mászott előre, a medve csak ment utána, újra nyalintott a popón egyet, és ő leesett. A gyerek leesett. Láttam, hogy az ilyen tisztálkodási mód nem tetszett neki. Éppen ezért kapott a medve orra után, hogy persze, elege van, többé már ne nyaldossa nyelvével.

- És a medve abba is hagyta a nyaldosást. Kicsit később meg fogja érteni ennek a tisztálkodási módnak az értelmét, de ezt

most még játéknak értelmezi, ő maga játszik a medvével, és azt akarja, hogy a medve szaladjon utána.

- Te azt mondtad, hogy az ember a legokosabb a Világegyetemben, de a mi fiunkat mégis állatok nevelik. Nem teljesen normális ez. Egyszer a tévében is láttam már egy felnőtt embert, aki még gyermekként farkasokhoz került. Amikor felnőtt és emberek fogadták magukhoz, sokáig nem tudott emberi nyelven beszélni, és úgy tűnik nekem, hogy szellemileg fogyatékos is maradt.

- A mi fiunk számára az állatok nem mind tanítók, nevelők, hanem jóságos, ügyes dadák, és őszintén szerelmesek belé. És kétségkívül bármelyik pillanatban készek életüket adni a rájuk bízott pici emberért.

- Sokáig tartott, amíg beidomítottad őket? Segédkezett neked a nagypapa is és a dédpapa is?

- Minek idomítani őket? A Teremtő már maga régen mindent elrendezett.

- Hát hogy tudott Ő mindent előre látni? Hogyan tanítson be minden egyes állatkát, melyik mikor, mit tegyen? Ott a tisztáson, amikor figyeltem a fiunkat, egyszer csak a mókusokra irányította a figyelmét, az egyik megtetszett neki. E mókus felé nyújtotta kezét, elmosolyodott, elrikkantotta magát, „e” mondta, és a mókus hanyatt-homlok rohant hozzá, méghozzá éppen az, amely neki tetszett meg. A pici azután játszott vele, megfogta a mókus lábát, simogatta bozontos farkát. Hogy láthatta előre a Teremtő, hogy ilyen helyzet adódhat, és hogy tanította be erre a mókusokat?

- A Teremtő bölcs. Ő mindent egyszerűbben és zseniálisabban rendezett el.

- Hogyan?

- Az olyan emberből, aki mentes az agressziótól, a harácsolástól, félelemtől és még sok másféle később szerzett sötét érzéstől, a Szeretet Fénye árad. Ez a Fény láthatatlan, de erősebb a Nap világától. Ez a Nap éltető ereje. A Teremtő úgy rendezte

el, hogy csak az ember tudjon ily hatalmas képességgel rendelkezni. Csak az ember! Csak ő képes minden élet felmelegíteni. Éppen ezért vonzódik hozzá minden élő.

A pici Vlagyimir a mókusokra irányította tekintetét. A mi pici fiunk pillantását csak egyre vetette, figyelmét rá összpontosította, ezért éppen ehhez a mókushoz hatolt el az ő szívének melege. A mókus megérezte e melegnek az áldásos hatását, annak forrása felé vetette magát, és jó volt neki a gyermekkel játszania. A fiunk így bármilyen állatot magához tud hívni.

Hála a Teremtőnek, minden újszülöttnben vannak ilyen képességek. Amikor a Szeretet Terében tartózkodnak, és semmi sem tette még tönkre a gyönyörű kezdetet.

A Szeretet Tere a gyermek édesanyjának méhéből ered, indul ki, aztán onnan terjed tovább. Csak az embernek adatott meg a lehetőség, hogy tökéletesebbé, avagy tönkretegye a Szeretet Terét.

A nagypapa megtanította a sást, már hallottad, ezzel valami újat hozott a Térbe. Már ősidők óta igyekeznek ezt megtenni az őseim, apáim, anyáim. Holnap különleges nap lesz, majd meglátod, mi fog történni. A jövőre nézve a holnapi nap nagyon komoly nap lesz.

MADÁR A LÉLEK TANULÁSÁHOZ

Másnap, amikor a tisztásra értünk, mint már korábban is, észrevétlenül pici kisfiunkat figyeltük, ahogy önfeledten játszik. A tisztás szélén feküdt a farkas, és szintén nagyon éberem figyelt. A farkas mellett kis farkaskölykök játszadoztak. Észrevettem, hogy a kis Vlagyimir imitt-amott ujjacskáit szájába dugdossa, majd szopogatja, úgy, ahogy azt általában a gyermekek mind teszik. Tudtam, hogy a szülőknek ilyenkor mindenféle módon meg kell próbálniuk elterelni gyermekük figyelmét erről a rossz szokásról. A gyermek pici kezeit pelenkával kell lekötözni, vagy szájába cumit dugni. Ezt megemlítettem Anasztáziának is, és ő erre ezt válaszolta:

- Ne aggódj, ennek nagyon nagy haszna van. A mi fiunk az ujjacskáiról virágport nyalogat.

- Virágport? Milyet?

- A virágokról és a növényekről. Pici kezével megérinti a növényeket, a virágokat. Máskor pedig bogárkák, rovarok másznak rá, és azok pirinyó lábacskaín szintén virágpor van. Nézd csak, most elkomorult az arca. Az ujját is kivette a szájából. Ez azt jelenti, hogy valamelyik növény virágpora nem nyerte el tetszését, nem ízlett neki. Most pedig lehajtotta fejcskáját és megpróbál valamilyen virágot a szájába venni, megpróbálja megízlelni azt. Csak próbálgassa! Csak ízlelgesse a Világegyetem ízét!

- A Világegyetem és egy parányi virág! Miféle kapcsolat van itt? Vagy csak úgy mondod? Képletesen?

- A világon mindennek, ami él, összeköttetése van a Világegyetemmel.

- De hogy? Hol? Miben lehet ilyen kapcsolatot látni? Milyen műszer képes az ilyen kapcsolatot lejegyezni?

- Nem kell hozzá műszer. A lélekre van szükség. Általa majd képes leszel megérteni, látni, amit mindennap, sőt, mindennap többször is látni lehet.

- Mit lehet például látni a lélekkel, és megérteni vele?

- Vegyük például a Napot. Messze van tőlünk. A Világegyetem egy égiteste, és amikor az égre hág, sugarával megérinti a pici virág fejét, akkor ez a pici virág örömeiben kinyílik. Oly távol vannak egymástól - látszólag - a hatalmas, óriás csillag és az egészen parányi virág, mégis össze vannak kapcsolva. Nem tudnak egymás nélkül létezni.

Anasztázia váratlanul elhallgatott és fölnézett az égre. Az eget kezdte kémlelni. Én is fölpillantottam. Alacsonyan a tisztás fölött egy nagy sas körözött. Hozzá hasonlót az állatkertben láttam. A sas egyre alacsonyabbra ereszkedett, majd hatalmas karmával úgy két méterre a gyermektől ért földet, a repülés lendülete miatt még futott a tisztáson, majd megrázta magát és büszkén megállt.

A farkas éberem fülelni kezdett. A szőre egész testén felborzolódt, minden idegszála megfeszült, de nem támadta meg a sást, mely a tisztáson büszkén lépdelt fel s alá.

A gyermek teljesen beleremegett. Popsijára huppant és... Ó, a kis butuska! A hatalmas, irtóztató madár felé nyújtogatta pici kezét.

A sas lassan, hatalmas karmain lépkedve, egészen a gyermek közelébe ment. Nagy, horogszerű csőre a gyermek feje fölé hajlott.

Ő pedig, a pici, félelmet, veszélyt egyáltalán nem érezve, megérintette a hatalmas madarat, és kis kezével a sas tollát, nagy karmait simogatta, tenyerével a sas mellét paskolta és közben mosolygott, nevetett.

A roppant csőr egyszerre csak megérintette a pici fejet, majd még egyszer, mintha valamit keresne benne. Ezután a sas ol-

dalra lépett a gyermektől, széttárta, meglengette szárnyait, egy kissé a fű fölé, a levegőbe emelkedett, majd ismét visszazállt a földre. A gyermek apró kezeit a hatalmas, iszonyatos madár felé tárta és hívni kezdte: „e”, „eee”.

És ekkor a sas... A sas a gyermek háta mögé lépett, egyszerre csak nekilendült és fölroppent! Egy kört írt le alacsonyan a tisztás fölött, alávetette magát, majd röptében karmaiban magával ragadta a gyermeket, de karmai nem mélyedtek a testbe.

A sas karmai végét a gyermek hóna alá helyezte, és szárnyait csapkodva alacsonyan a tisztás fölött kezdett körözni, igyekezvén a gyermekkel együtt a magasba emelkedni.

A gyermek a fűben húzott lábacskaival rugdalózott, amelyek csak néhol, imitt-amott emelkedtek a föld fölé, de szemecskéi ragyogtak az izgalom hirtelen gyújtotta tűzétől. És egyszer csak – fölemelkedtek! A fű fölött egy méterre röptültek, amikor a sas és a gyermek összehangolódtak, és amikor a gyermek lábainak elrugaszkodása, dobantása egybeeset a sas szárnycsapásával.

A sas körözve emelkedett a magasba, s vitte magával a gyermeket, de a gyermek nem kiáltozott, hanem röptültek, együtt emelkedtek az ég kékjébe.

A sas fölvitte a gyermeket a magas cédrusok csúcsáig, és tovább folytatta fölfelé ívelő szárnyalását.

A meglepetéstől szinte megnémultam, egy szót sem tudtam volna akkor kiejteni, és felindultságomban megragadtam Anasztázia kezét. De ő továbbra is nézett, nézett a magasba és csendesen, mintha saját magának mondta volna, suttogetta:

- Erős vagy még mindig! Kemény legény! Légy is, bár öreg, de még erős! Hatalmas szárnyaid erőből duzzadnak! Röptülj, röptülj föl, föl, egyre följebb, röptülj a magasba!

A sas pedig, a pici gyermeki testtel a karmai között, egyre rótt a köröket, egyre magasabbra röptül föl az ég kékjébe.

- Mire jó ez a „gyermekrablás”? Miért kell a gyermeket ilyen veszélynek kitenni? – kiáltottam Anasztáziára, amikor a dermedtségéből felocsúdtam.

- Kérlek, Vlagyimir, ne aggódj! A sas szárnyalása távolról sem olyan veszélyes, mint a repülőgép repülése, amelyen te repültél.

- És ha elengedi a gyermeket a magasban?

- Ilyesmire a sas még gondolni sem gondolna soha. Te inkább engedd el magad, lazíts, ne hozz gondolatban létre sem félelmet, sem kételyeket. A sas röptülésének nagy jelentősége van fiunk eszmélésében. A sas röptülésének, amely a Földünk fölé emelte gyermekünket.

- Ugyan, miféle jelentősége? A babonán túl milyen? Ez az, pontosan, az embernek nem szabad beleavatkoznia Isten nagy alkotásába. Ezzel egyetérték. Ilyen repülés nem volt betervezve. Ti magatok találtátok ki az egészséget! Hisz' a nagyapád idomította be a madarat, ő tanította erre be. Biztosan valami babonás rögeszme miatt. Ugyan mi egyébre jó ez az egész, mi? Értelmetlen ez a kockázat!

- Amikor én pici gyermek voltam, én is a magasba emelkedtem ugyanezzel a sassal. Nem tudtam én még akkor sok mindent felfogni, de nagyon, nagyon érdekes volt, különlegesen rendkívüli. A tisztás a magasból picinek tűnt. A Föld pedig átfoghatatlannak, hatalmasnak mutatkozott. Minden olyan tiszta és világos volt, és ez a különös élmény hosszú időre, mindörökre belém vésődött. Amikor egy picit tovább nőttem, hároméveske lehettem, a dédpapa egy kérdést tett fel nekem:

- Mondd csak, válaszolj, Anasztázia, minden állatnak tetszik, ha kezéd szeretgeti, simogatja őket?

- Igen, mindegyiknek. Még farkukat is csóválják, annyira tetszik nekik a szeretet. A fűnek is, a virágoknak is, még a fának is, mindennek tetszik, de nem mindennek van farka, hogy csóválni tudja és megmutassa, mennyire tetszik neki, mennyire jólesik neki, ha kezek szeretgetik őket.

- Ez azt jelenti, hogy mindegyik szeretné megismerni karod ölelését?

- Igen, minden, ami él, nő, ami pici és ami nagy.

- És a hatalmas nagy Föld, az is akar tőled szeretetet kapni? Láttad a Földet? Hogy milyen hatalmas?

A világos és tiszta kép a sassal még pici gyermekkoromból rögződött belém. A Föld nagyságáról nem csak hallomásból tudtam. Ezért határozottan és kertelés nélkül válaszoltam dédpapának:

- A Föld nagy. Széleit nem látni. De ha szeretetet minden akar kapni, akkor ez azt jelenti, hogy a Föld is óhajtja a szeretetet. De ki tudja megölelni a Földet? A Föld olyan nagy, hogy nagypapa, még a te karod sem elég ahhoz, hogy a Földet át lehessen karolni...

Dédpapa széttárta karjait, megnézte őket, és velem egyetértve jóváhagyta:

- Igen, igaz, még az én karom sem elég ahhoz, hogy az egész Földet átkaroljam. De te azt mondtad, ugye, hogy a Föld úgy, mint a többi, óhajtja a szeretetet?

- Igen, óhajtja. Az embertől minden szeretetet akar kapni.

- Akkor, bizony, Anasztázia, az egész Földet át kell ölelned. Gondolkozz el rajta, hogyan kell átölelned. Dédpapa elment.

Ezután gyakran gondoltam arra, hogyan lehetne az egész Földet átölelni. Nem tudtam semmit sem kigondolni. Tudtam, hogy dédpapa addig nem fog velem beszélni, új kérdést addig nem tesz nekem föl, amíg a feladatot meg nem tudom oldani, és igyekeztem megoldani azt.

Már több is eltelt, mint egy hónap, de a feladatot csak nem sikerült megoldanom. Egyszer azonban a farkasra néztem, szeretettel, a távolból. A farkas a tisztás túlsó végén állt.

A farkas pillantásomtól hirtelen meglengette farkát. Figyelni kezdtem és rájöttem, hogy minden állatka örül, ha örömmel és szeretettel néz rájuk az ember. Függetlenül a tőlük való távolságtól és nagyságuktól. Az öröm akkor is meglátogatja őket, amikor az ember csak rájuk pillant, vagy amikor szeretettel gondol rájuk. Megértettem, hogy olyan jóérzés tölti el őket, mint korábban a kezemtől, amikor kézzel szeretgettem őket. Ekkor megér-

tettem... „Én” az vagyok, aki kezével, lábával tudja megmutatni, hogy szeret, de van még egy „Én”, amely nágyobb, mint az, amelyik ezt kézzel tudja. És ez a nagy, láthatatlan, ez is én vagyok. Ez akkor azt jelenti, hogy minden ember úgy van megalkotva, mint én. És ez a nagyobb énem képes az egész Földet átölelni.

Amikor dédpapa megérkezett, egész mivoltomban sugározva az örömtől, elmondtam neki nagy felfedezésemet:

- Nézd, dédpapuska, nézd, az állatok nemcsak akkor örvendeznek, amikor kézzel megölelem őket, hanem akkor is, amikor messziről nézek rájuk. Ha ez a láthatatlan valami, ami az enyém, átöleli őket, akkor ez a valami az egész Földet is átölelheti.

Én a Földet az én láthatatlan énemmel ölelem át! Én, Anasztázia. Van egy pici énem és egy nagy is. Azt, hogy azt a másikat, azt a nagyot hogyan kell neveznem, még nem tudom. De majd gondolkodom, hogyan kell azt helyesen megnevezni, és majd mindent elmondok neked, dédpapuska. Akkor majd fogsz velem újra beszélni?

Dédpapa akkor azonnal beszélni kezdett:

- Azt a másik „Énedet”, kis unokám, nevezed - léleknek! Nevezd azt a lelkednek. És védelmezd a te lelkedet, cselekedj vele, a te harártalan lelkeddel.

- Mondd, Vlagyimir, hány éves voltál, amikor ráeszméltél lelkedre, amikor meg tudtad érezni lelkedet?

- Nem emlékszem pontosan - válaszoltam Anasztáziának, és arra gondoltam, hogy egyáltalán tudtam-e, hogy van lelke, és hogy vajon mások tudják-e, hány évesen ismerik meg? És milyen mértékben? Lehet, hogy egyszerűen csak beszélünk a lélekről, s közben nem azonosítjuk magunkat vele, nem gondolunk a másik, láthatatlan „Énünkre”. Igen, és vajon mennyire fontos mindezt érezni, minek?

A magasan fölöttünk mozgó pont gyorsan növekedett. A sas a tisztás fölött körözve egyre lejjebb szállt. Amikor már alacsonyabban körözött, mint a fák koronái voltak, megláttam a gyermek kipirult arcát, az izgalomtól szikrázó szemecskéit.

Szétárt kezecskéinek az ujjai a különös madár szárnycsapásainak az ütemére mozogtak. Amikor a pici lábak földet értek és a fűben rugdalóztak, a sas szétárta karmait. A gyermek leesett, átfordult és gyorsan négykézlábra állt, majd leült, fejcskáját ide-oda kezdte forgatni, hogy megtalálja újdonsült barátját.

A sas támolyogva oldalra ment a gyermektől, de oldalára dőlt. Tíz méternyire a gyermektől valahogy ügyetlenül elterült, a fűbe feküdt és egyik szárnyát oldalra nyújtotta. Nehezen lélegzett, fejét a fűbe hajtotta.

A gyermek, amikor meglátta, elmosolyodott és oldalt mászott hozzá. A sas megpróbált felállni és a gyermek felé menni, de újra oldalára esett. A farkas haragosan felmordult és két ugrással a gyermek és a sas közé ugrott. Anasztázia izgatottan suttogetta:

- Mily tökéletesek és szigorúak a te törvényeid, Teremtőm, mindent megadtál az embernek a kezdet kezdetétől fogva. A farkas a te törvényeid szerint cselekszik, de sajnálom, oly nagyon sajnálom a sast.

- Mi történik? Miért lett a farkas agresszív? Miért mérges? - kérdeztem Anasztáziát.

- A farkas most a sast nem engedi Vlagyimirhoz, mert úgy tűnik neki, hogy a sas beteg, mert oldalára esett. Megtámadhatja, hogy elkergesse a tisztásról. Vlagyimirnak nem szabad még a támadást látnia, nem érti azt még meg. Ó, jaj, mit kellene tenni?... Ugyan mit kellene tenni? ...

És ekkor a sas hirtelen megrázta magát, lábra állt, büszkén felemelte fejét, kétszer oly nagyot csattintott csőrével, hogy minden beleremegett. Erőteljes, büszke tartással és lépéssel ment a gyermek felé. A farkas - úgy tűnt - megnyugodott, félreállt, de messze nem ment el, bármely pillanatban ugrásra készen állt, szüntelenül éberrel figyelte a zajló eseményeket.

A gyermek eleinte a hatalmas madár csőrét tapogatta, majd a szárnya tollait huzigálta, a szárnyait paskolta, és valamit kért vagy követelt tőle, közben egyre ismételte: „e-e”, „a-a”.

A horogszerű csőr megérintette a gyermek halántékát és a vállát, ahol megmaradtak a karmok fogása utáni bevörösödött foltok.

Majd ezután a sas a földre hajtotta fejét, csőrével letépett valamilyen parányi virágot és azt a gyermek nyitott szájába tette, mintha fiókája lenne, miközben különböző, reá jellemző hangokat ejtett ki. A sas megetette a pici embert, mint saját fiókáját, de újra megingott. A farkas mérgesen morgott és ugrásra készült. Ekkor azonban a sas... nekifutott... szétárta szárnyait... És fölroppent!

Emelkedett föl, egyre magasabbra, majd hirtelen mélyrepüléssel zuhant alá a tisztás felé, de olyan másfél méterrel a föld fölött összeszedte magát és újra emelkedni kezdett. A gyermek integetett neki pici kezeivel, karját nyújtogatta felé, hívogatta, fogatlan szájacsakájával egyre mosolygott. Anasztázia lankadatlannal figyelte a sast, és közben felindultan suttogetta:

- Semmi gond! Nincs erre szükség! Mindent jól csináltál! Egészséges vagy, tudom, nem vagy beteg. De pihenj, pihenj csak! Köszönöm! Híszem, hiszem, hogy egészséges vagy! Csak egy picit öregecske. Pihend ki magad! ...

A sas még egyszer elvégezte bonyolult piruettjét, sőt úgy, hogy a fűbe kapott karmaival, de mégsem ért lábbal földet, nem lábbal rugaszkodott el a földtől, hanem szárnyaival hatalmasakat csapva sikerült neki újra a levegőbe emelkednie, s karmaival fűvet is magával ragadnia. Csinált egy kört, a kitépett fűcsomót a magasból a gyermekre szórta, és szárnyalt föl, föl, egyre magasabbra az égbe. Anasztázia szüntelenül egyre a sast figyelte, még akkor is, amikor az parányi ponttá változott. Csak a sast figyeltem én is - magam sem tudom, miért -, azt figyeltem, hogyan távolodik a pont a tisztástól. Először egyszerűen fölfelé szállt, majd hirtelen oldalra, el a tisztástól. De egyszerre csak a pont a Föld felé kezdett zuhanni és csakhamar látni is lehetett, hogy ezt vagy amazt a szárnyát a szél tárja szét, nem a madár saját akarata.

A sas már nem lengette szárnyait, és nem is siklórepülés volt ez már – egyszerűen csak zuhant. A szárnyait a szél lengette, maguk nyíltak szét a szélben.

Anasztázia felkiáltott:

– Ott fönny, a magasban haltál meg! És ott is maradtál. Megtettél mindent, amit az emberért megtehetted. Köszönöm... Hálásan köszönöm a repülést az égbe, a magasba, öreg, jó tanítóm.

A sas egyre zuhant, de fölötte két fiatal sas körözött.

– A fiókáid megerősödtek már. Mindent megtettél az ő jövőjükért is – suttogta Anasztázia az öreg sas felé, mely valahol a tisztáson túl ért földet. Mintha holtában hallhatta volna, amit Anasztázia mond.

A két fiatal sas már egészen alacsonyan a tisztás fölött körözött. Tudtam. Ezek az ő fiókái, és a gyermek nekik integetett...

– Hát lehetséges ez? Mire jó ez az értelmetlen áldozat? Miért van ez így és minden csupán az ember miatt? Miért igyekeznek ezek ennyire, Anasztázia? Miért áldozzák fel magukat?

– A Fényért, ami az emberből árad. Az áldásos jó érzésért, amit az ember tud nekik adni, és a reményért saját gyermekeik részére. Most a fiókái meglátják, megérik az emberből kiáradó éltető Szeretet fényét! Nézd, Vlagyimir, a fiunk mosolyog a sasfiókákra, míg azok felé repülnek. Lehet, hogy a sas megértette, hogy ebben a Fényben, mely az emberből árad ki, ebben az áldást hozó Fényben belőle is marad egy darabka.

– Készek így feláldozni magukat a Fényért, mely bárkiből sugárzik?

– Minden olyan emberért, aki képes ilyen áldásos Fényt magából kibocsátani!!!

A RENDSZER

Anasztázia elment, hogy felkészüljön a gyermek szoptatására, én pedig gondolataimba mélyedve újra az erdőbe indultam baráncolni.

Két tény szomorított el. Elfogadhatatlanok voltak a számomra. Az első – én, az apa, egyáltalán nem találtam magam számára egyetlen parányi rést sem arra, hogy valamilyen módon részt tudjak venni fiam nevelésében. Megértettem, hogy nem tudok érdekesebb játékokat találni azoknál, melyek már megvannak neki. Ide gyermekeledel-konzerveket hozni szintén értelmetlen.

Hiszen minden megvan, ami kell... anyatej, friss virágpor, majd jönnek a magocskák, eper... A konzervált gyermekeledellel nem lehet helyettesíteni az élő terméket. Mégis nehezen állt össze fejemben a helyzet képe.

Anasztáziának az égadta világon semmije sincs, ugyanakkor semmiben sem szenved hiányt, sőt még a gyermeket is könnyedén ellátja.

A televízióban úgy reklámozzák a játékokat, különböző, a gyermekek számára készült berendezéseket, hogy úgy tűnik, mintha nélkülük a gyermek nem tudna sem létezni, sem felnőni, itt pedig értelmetlenek, sőt károsak. Itt a gyermeknek kiságyra nincs szüksége. Persze, egy olyan kiságyban, mint amilyen a medve teste és bundája, még 40 fokos hidegben sem lehet megfagyni. Ágyneműt, pelenkát mosni, vasalni nem kell. A medve több mint tiszta, hóna alját állandóan karmokkal felruházott mancsaival takarítja, úgy fésülgeti velük bundáját, mint

a fésűvel. A fűbe heveredik, egész hosszában elnyúlik, dörzsöli magát a fűbe, majd fürödni megy. Kijön a vízből, megrázza magát, a vízcseppek csak úgy repülnek szerteszét, aztán a hátán, hasát az égnek meresztve fekszik, szárítkozik, majd újra hóna alját fésülgeti.

Anasztázia elvitt engem hozzá és hagyta, hogy megérintsem azt a helyet, ahol a gyermekünk alszik. A hely puha, tiszta és meleg.

De ha tőlem nincs szükség semmilyen anyagi támogatásra – jöllehet az apának részt kell vennie a nevelésben –, akkor hogy legyen az egész? Akkor hát hogyan, miként? Lehet, hogy esetleg határozottan és keményen kellene Anasztáziától választ követelnem? Hiszen én teljesítettem feltételeit, nem vettem a gyermeket karomra, nem ragaszkodtam ahhoz, hogy használja az ajándékokat, amelyeket hoztam.

A másik csalódásom abból adódott, hogy nem fogom tudni teljesíteni az olvasók kérését, és nem fogok tudni nekik egy konkrét, részleteiben kidolgozott rendszert adni. A levelekben rengeteg kérdés van a gyermekekről, az olvasókonferenciákon is minduntalan elhangoznak ilyen kérdések. Megígértem, hogy erről töviről hegyire kikérdezem Anasztáziát, a következő könyvben leírom azt a rendszert, amely szerint családjuk nemzedékről nemzedékre nevelte a gyermekeket. És akkor, tessék! Ez történik! A rendszert, mint olyat, Anasztázia visszautasítja, sőt azt mondja, hogy minden rendszer káros. De hát ilyen nem lehet! Ilyen nincs! Kell lennie a sok káros hatású között legalább egynek, egy helyesnek! És ekkor jött egy mentő ötletem. Az olvasók leveleiben, de a konferenciákon sem volt egyetlen kérdés a gyermeknevelésről, amelyet személy szerint nekem intéztek volna. Mindenki azt akarta, hogy Anasztázia válaszoljon nekik. Ha viszont az emberek jobban hisznek neki, és jobban bíznak benne, mint a hivatásos szakemberekben, és persze, ami természetes, jobban, mint bennem, akkor tessék, válaszoljon a feltett kérdésekre ő. Éppen neki kell ezt megtennie. Az én dol-

gom az, hogy erről a könyvben beszámoljak. Van amúgy is elég dolgom a könyv kiadása körül.

Anasztázia elvégezte teendőit, s vidáman, kipirult arccal futott hozzám:

– Kész minden. Fiunk elaludt. Szomorkodtál itt egyedül?

– kérdezte.

– Gondolkodtam – válaszoltam.

– Miről?

– Hát arról, hogy nincs már semmi, amiről a könyvben lehetne írni. Már mondtam neked, hogy az emberek konkrét, feltett kérdésekre várnak válaszokat. Az embereket a gyermeknevelés érdekli. De hát most mit írok a nevelésről? Azt írom le, hogy milyen kapcsolatot van a gyermekkel, hogyan él a gyermek, és akkor? Mi a jó az egészben? A mi körülményeink között az ilyen életmód elképzelhetetlen. Nem tud mindenki medvét, farkast szerezni magának, nem tud sást idomítani, sőt egy olyan tisztása sincs senkinek, ahol tiszta virágpor lenne a virágokon.

– De hát a lényeg nem a medvében van, Vlagyimir! Nem a sasban, ők már csak következmények. Ami a legfőbb, az minden körülmény között megtalálja a maga útját.

– Mi az, ami a legfőbb?

– A gyermekhez való hozzáállás. A gondolatok, melyek körülölelik a gyermeket. Higgy nekem! Próbáld megérteni! Krisztust csak az olyan anya képes megszülni, aki elhiszi, és meg van győződve róla, hogy Krisztus neki fog megszületni, és ha a szülők kapcsolata a gyermekkel olyan lesz, mint Krisztushoz vagy Mohamedhez, ezt a gondolatot fogja követni, e szerint irányul majd a gyermek is. Igyekezni fog ilyenné válni. Voltaképpen az, aki fel tudja fogni, meg tudja érezni a Teremtő alkotását, annak értelmét, rendeltetését, az fényes és boldog jövőt tud gyermeke számára létrehozni.

– De hogy? Hogy kell ezt megérezni? Ezt valahogy fokozatosan kell tenni. Valamilyen módszer kell hozzá.

- Csak a szívvel lehet ezt érezni, csak a szív képes ezt megérteni.

- Konkrétabban!

- Konkrétabban te is megírtad már, bár magad sem vetted észre, amikor a kiskertészekről beszéltél az olvasóknak. Minek ide további szócséplés? Ha a szív és a lélek nincs nyitva, a szavak csak alig érezhető szellővé változnak...

- Igen, megírtam. De az életben mégsem történik semmi.

- Az alig látható csírákat nem mindenki látja. A lélekben növő csírákat még kevésbé.

- Ha viszont láthatatlanok, akkor minek írni róla? Én írok, igyekszem, de távolról sem hiszi, érti mindenki, hogy miről beszélsz. Vannak olyanok is, akik kételkednek még abban is, hogy létezel.

- Gondolkodj, Vlagyimir, lehet, hogy képes leszel találni értelmet a kételyekben is.

- Ugyan már, miféle értelem lehet a kételkedésben?

- A kételyek fékezik az ellenállást, éppen ezért létezem azok számára, akik számára létezem, mert ők léteznek. Együtt vagyunk, egymás mellett és egymás szívében. Még gondolkodj, képes leszel megérteni. Én azért létezem, mert ők vannak. Az ő erejük - építeni, alkotni, nem rombolni. Ők megértenek téged, majd támogatni fognak, gondolatban melletted lesznek.

- Na ne mondd! Már torkig vagyok a sértő kijelentésekkel, célzásokkal. Oszlasd el a hitetlenek kételyeit. Tessék, lépj fel a tv-ben, mutass be valami rendkívülit képességeidből - kértem Anasztáziát, de ő ezt válaszolta:

- Hidd el, Vlagyimir, a testem és a csodáim, amelyeket közönség előtt végeznék, a hitetlenekben nem gyűjtaná meg a hit világosságát. Csupán növelnék azok ingerültségét, akiknek másféle világnézet nem tetszik. Ne pazarold az energiád az ilyenekre! Mindennek megvan a maga ideje, a maga hajnala. Ha akarod, elmegyek az emberekhez, testemben megyek el. De még mielőtt ez megtörténne, el kell rendeznem, hogy az az asszony,

aki akaratán kívül életét a konyhának szentelte, másmilyen örömeit is képes legyen látni. És hogy a fiatal édesanya fölött, aki egyedül maradt gyermekeivel, a Szeretet Fénye ragyogjon föl. És a gyermekek! Érted, a gyermekek! Az ő lelkükön elkövetett erőszak posztulátumait szükséges megállítani...

- Hát tessék! Újra a vágyaddal jössz! Nem is rövid idő telt el azóta, hogy megálmodtad, mégsem sikerült sok mindent megtenni. A könyv kész van, vannak képek, versek, igen, igaz, vannak, de hol vannak a megálmodott globális, mindenki számára megvalósuló változások? Ne beszélj itt nekem a fényes csírákról, amelyek az emberek lelkében nőnek. Mutass nekem olyat, amit meg lehet érinteni, valóságosan megérezni. Tudsz ilyet mutatni? Na ugye, hogy nem.

- De igenis tudok.

- Akkor mutass!

- Ha megmutatom, kiteszlek a kísértésnek, hogy még idő előtt feltárd a csak most fejlődésnek indult csírákat, de akkor a rossz jégeső elől ki védelmezi meg őket?

- Hát te!

- Meg kell tehát tennem, hogy vétkeimet levezekeljem. Tessék! Nézd hát!

Hála Anasztáziának, olyan jelenséget tudtam megérinteni, mely sokkal rendkívülibb és megrendítőbb volt, mint amelyekről a könyvekben korábban írtam. Egyetlen pillanat alatt előttem, bennem vagy mellettem - érthetetlen, hogy - rengeteg gyönyörű, korban különböző ember jelent meg. A Föld különböző helyeiről.

Nem voltak ezek csak bizonyos képek felvillanásai. Az embereket mint személyeket láttam, és úgy, ahogy csodálatosan szép alkotásaikat hozzák létre. Lehetett látni az őket körülvevő környezetet, az eseményeket, amelyek megtörténtek velük, vagy hála nekik történhettek meg még az életük során. Mindegyikük a mi valóságos, jelen korunkból voltak. Hasonló mennyiségű információ megtekintéséhez a moziban több év is szükséges!

tetne, de itt – egy pillanat is elég volt. Anasztázia ismét előttem állt, de még testhelyzetét sem tudta megváltoztatni, minden olyan gyorsan, sebesen játszódtott le. Mihelyt megpillantottam, azonnal beszélni kezdett:

– Azt gondolod, Vlagyimir, ugye, hogy ez csak valamilyen hipnózis, amit láttál. Kérlek, légy olyan jó, ne gondolkodj a megfejtésén annak, hogy minek vagy kinek a segítségével mutatkoztak meg előtted ezek a képek. A gyermekekről beszélünk. A legfontosabbról! Láttál gyermekeket? Mondd!

– Igen, láttam. Arcuk ragyogott a lelkesültségtől és a jóságtól. A gyermekek maguk építik a házat, ahol laknak, nagyon szép házat, hatalmasat. Még énekelnek is közben. Közöttük egy ősz hajú embert is láttam. Ez az ember akadémikus. Nekem is rögtön nagyon bölcs embernek tűnt. Csak olyan furcsán beszél. Úgy véli, hogy a gyerekek okosabbak, bölcsőbbek lehetnek, mint aki tudományos rangokat visel. A gyerekek ezzel az ősz akadémikussal úgy beszélnek, mint a magukkal egyenlővel, de ugyanakkor tisztelettel is. Ott, látomásomban megannyi gyermek volt, megannyi. Valahogy furcsán tanulnak ott, álmodoznak valamiről a gyerekek, de ez az egész inkább csak valamiféle látomás, hiszen a valós életben minden másképpen történik.

– Te a reális életet láttad, Vlagyimir, és erről nagyon gyorsan meggyőződhetsz.

S bizony, bizony hihetetlen, de az egész pontosan úgy történt meg, ahogy láttam. Megtörtént! Saját szememmel láttam!

AZ ÉLETBEN VALÓSÍTÁSOK MEG A BOLDOGSÁG KÉPEIT!

Röviddel a tajgából való megérkezésem után újra Gelendzsik városába utaztam, ahol éppen olvasókonferenciára készülődtek. A Krasznodar megye Gelendzsiki járás képviselőjének a helyetese elvitt engem Mihail Petrovics Scsetyinyin akadémikus erdei iskolájába.

Vékony, kavicsos út kanyarodott el a főúttól és vezetett az erdőbe a hegyek között megbúvó kisebb völgyhöz. Az útnak gyorsan vége is lett egy különleges kétemeletes ház-kastély előtt. Még nem volt befejezve. Az ablakráma nélküli nyílásokból orosz népdal áradt. Gyermekhangok énekeltek. A ház még a tajgában látott képekből volt, de itt teljesen reális volt.

Senkinek semmit nem szóltam, és különböző építkezési anyagokon átugrálva másztam keresztül, hogy az épületet saját kezemmel érintsem meg. Amikor az épülethez jutottam, láttam, ahogy az ide állított korlát nélküli létrán egy tíz év körüli kislány futott le fűgén, egy halom folyami kőhöz ment, válogatni kezdett belőlük és a köveket egy vödörként szolgáló, régi halas konzervdobozba rakta. Amikor újra a létra felé indult, hogy fölmasszon rajta, én is utána másztam és a csábítóan szép, a házból áradó, hömpölygő dal irányába indultam. A második emeleten gyermekek, hasonló korúak, mint a kislány maga, és picit idősebbek is, sima folyami köveket szedtek elő a vederből, és cementes malterrel a falra ragasztgatták őket, így rakva ki belőlük hihetetlenül szép motívumokat. Két kislány nedves rongyokkal azonnal tisztára törölgetett minden egyes, a falra felhelyezett követ. Nagy odaadással és figyelemmel vé-

gezték munkájukat, miközben énekeltek. Felnőtt nem volt közöttük. Majd később megtudtam, hogy az alapokat, de minden egyes téglát ebben a házban gyermekkezek helyezték el. A terveket is a gyermekek maguk készítették, de minden egyes sarok elrendezését is ők végezték.

A kicsi iskolavárosban nem egyetlen ilyen ház volt. Ebben a meglepetésekkel teli városban a gyermekek maguk építik a házaikat, kis városukat, jövőjüket és közben énekelnek. Itt egy tízéves kislány képes házat építeni, csodálatosan rajzolni, főzni, táncolni, és ismeri az orosz harcművészetek fogásait is.

Az erdei iskola növendékei ismerték Anasztáziát. Ők maguk meséltek nekem róla. Ebben az iskolában 300 gyermek tanul és Oroszország különböző vidékeiről érkeztek.

Itt egyetlen év alatt sajátítják el a tízéves iskola matematikai anyagát, miközben három nyelvet tanulnak hozzá. Ide nem csodagyermeket vesznek fel, és nem is nevelnek az ide járó gyermekekből csodagyermeket, itt egyszerűen lehetőséget adnak a gyermekeknek arra, hogy az tárulkozzék ki bennük, ami már amúgy is bennük van.

Mihail Petrovics Scsetyinyin akadémikus iskolája az Orosz Államszövetség Oktatásügyi Minisztériumához tartozik. Tandíjmentes, s jóllehet az iskola nem csinál magának reklámmot, még sincs egyetlen szabad helye sem, sőt egyetlen esetlegesen megüresedett szabad helyére két és fél ezer pályázója van.

Nehéz szavakat találni, melyek képesek lennének leírni az örömtől ragyogó gyermekarcokat. Az iskolába a Gelendzsikben megrendezett olvasókonferencia után, az olvasók egy kisebb csoportjával indultam, akik hallottak készülődésemről.

Az olvasók között volt egy különleges, az ezotérikában rendkívüli módon jártas nő – Natalia Szergejevna Bondarcsuk – színésznő, filmrendező, a Rerich Társaság vezetőségi tagja –, aki fellépett az olvasókonferencián, a Rerich társaságról és az ezotérikáról beszélt. Anasztáziáról sokkal érthetőbben beszélt, mint én. Natalia Szergejevna volt tízéves kislánya is, Másenka. A

konferencia után Anapy városába filmfesztiválra kellett volna utazniuk, ahol Másenka kedvenc nagymamájának, a nevezetes Inna Makarovának szintén jelen kellett lennie. De Másenka szavai úgy hatottak, mint villámcsapás a derült égből, mely előrevetítette az eseményeket: „Anyuci, kérlek, legalább három napra. Csak három napra! Ameddig te a fesztiválon leszel, kérlek, rendezd úgy el, hogy itt maradhassak ebben az iskolában!” És az elkényeztetett Másenka három napra ebben az iskolában maradhatott, anyja nem kis meglepetésére, aki szomorúan megjegyezte: „Látszik, hogy sok mindent nem adunk meg gyermekeinknek, ráadásul szeretetünk dacára, bár nem tudatosan, mégis meglopjuk őket.”

Natalia Szergejevna volt egy filmoperatőr is, aki filmre vette, amit a gyermekek Anasztáziával való kapcsolatukról meséltek. Arról, hogyan értelmezik életüket. Az alábbiakban bemutatom a gyermekekkel folytatott beszélgetésemet, akik a ház-kastély építésével voltak elfoglalva. A gyermekeknek mi ketten Natalia Szergejevna tettünk fel kérdéseket:

– Az embernek az a benyomása, hogy a házatok mindegyik téglája hatalmas erejű fényes energiával van feltöltve.

– Igen, ez így is van – válaszolta nekünk egy idősebb vörös hajú kislány. – Nagyon sok múlik az embereken, akik megérintik őket. Mi mindezt szeretettel végezzük, igyekeztünk hozzáállásunkkal a jövőbe csak jót, örömet vitni.

– Ki az épület tervének a szerzője, az oszlopoké, a rajzoké?

– Mi. Mindnyájan. Ez a mi együttes, közös gondolatunk.

– Ez azt jelenti, hogy mindenki, aki itt dolgozik, az csak látószólag foglalkozik saját dolgával, de lényegében egy közös gondolat megvalósításában vesz részt?

– Igen, minden este összeülünk a tűznél, ahol átgondoljuk, modellezzük a következő napot. Képeket képzelünk el, amelyek a házunkban lesznek.

A nálunk tanulók közül néhányan az építések szerepét vállalták, ők konkretizálják, egyesítik az együttes, közös munkát.

- Milyen képe van az épületnek, amelyben mi most vagyunk?
- Szvarog képe, a tűzben lángoló égi kezdeté. Ez itt, a burkolóköveken található szimbólumokon látható.

- Lehet közöttetek vezetőt, kapitányfélét találni?

- Van ugyan vezetőnk, de általánosan az együttes, egyetemes gondolat működik itt – a láva, ahogy azt mi nevezzük.

- Jól értettem? A gondolatláva? Ismételjétek csak el nekem még egyszer!

- Igen, az állapot, hozzáállás, a kép, óhaj.

- Itt nálatok mindenki megelégedettséggel, örömmel dolgozik, mindenki mosolyog, mindenki szeme ragyog, mindenki vidám?

- Igen, a mi életünk ilyen, azért, mert az tesszük, amit akarunk, azt, amit tehetünk, azt, amit szeretünk.

- Azt mondtad, ugye, hogy minden kőnek megvan a maga pulzusa, ritmusa?

- Azt. És a szíve naponta egyszer – egyetlenegyszer dobban.

- Minden kőnél így van, vagy vannak kövek, amelyek szíve kétszer dobban?

- Az összes kő pulzusa ilyen. Szívük naponta egyszer dobban.

- Nem tűnik nektek úgy, hogy a ti házatok olyan, mint a templom?

- A templom – nem forma, hanem állapot. Például a boltózat csak egy bizonyos állapotba segít jutni. A formát az érzés mintázza ki. És nem véletlenül érkezett hozzánk olyan forma, mint a botozat, a kúp – az Ég felé, az Égbe törekvő igyekezet, az Égből alászálló Áldás.

- Tudna ez a ház, ahol minden követ jóságos kezek helyeztek el, gyógyítani?

- Természetesen.

- Valóban gyógyít?

- Igen, valóban.

A kislányokon felejtettem szemem, néztem, néztem őket, akik folyami kövekből egy díszítést raktak ki a terem falára.

A kislányok egészen egyszerűen voltak öltözve, régimódi ruhákba, mégis egyfajta rendkívüli, nem mindennapi szépséget sugároztak magukból. Szépek voltak. Ekkor felötlött bennem a gondolat: „Hol ismerkedünk meg jövődöbeli feleségeinkkel? A táncparketten, partikon, fürdőhelyeken. Eljövődö feleségeinket kicsinosítva, kifestve, divatosan kiöltözve vonzóknak látjuk, hosszú formás lábak és a test egyéb közszemlére tett részei megszédítenek. Ezt vesszük nőül mind, de amikor nőnk a sminket lemossa arcáról, az ember jobban megnézi, hát bizony látja, hogy a konyhában a madárijesztők leghitványabbika ül, mindenért morog, figyelmet, szerelmet követel, kér számon.

Micsoda szerencse és boldogság egy egész életen át egy madárijesztővel élni, de miről lehet vele beszélni? Az ilyen ráadásul még azt is megköveteli, hogy anyagilag is el legyen látva. Hát igen, nem volt szerencsém, mondaná az ember. De lehet, hogy mi magunk, éppen mi csak ilyeneket érdemlünk? Természetesen, ilyeneket érdemlünk! Éppen azért, mert olyan tökkelütött idióták vagyunk, hogy a sminket, a szemfestéket és a hosszú formás lábakat vesszük feleségül! De hát kinek lesz olyan szerencséje, hogy olyan nőt vegyen feleségül, mint amilyenek ezek a lányok itt, akik a falat kövekkel díszítik. Ők szép házat tudnak építeni, szeretettel ételt főzni, idegen nyelveken társalogni, okosak, ügyesek, szépek, és ha majd felnőnek, biztos, hogy kozmetikumok nélkül is szépek lesznek. Biztos, hogy sokaknak lesz kedvük ilyen nőt feleségül venni, de kihez lesznek hajlandók feleségül menni?”

Ilyen egyszerű ruhácskákba öltözött szépségeknek tettem fel a kérdést:

- Mondjátok csak, kihez mennétek ti feleségül, milyennek kell lennie a férjeteknek? Milyen tulajdonságai legyenek?

Az első kislány rögtön, gondolkodás nélkül rávágta:

- Jóság, türelem és olyan legyen, aki szereti a hazáját. Olyan embernek, akinek tisztessége és méltósága van.

- Hogy értelmezitek a tisztességet ti?

- Az én számomra a tisztesség – egyetlen kifejezéssel elmondva: az a tisztesség ért, hogy orosz lehetek.

- De mit jelent az, hogy orosz ember?

- Az egy olyan ember, aki szereti a Hazáját. Ez mindenekelőtt olyan ember, aki szereti a Hazáját, kitart mellette, és sohasem hagyja cserben. Egyetlen pillanatban sem, még a legnehezebben sem. Ő maga Oroszhon részének tartja magát.

- És a ti gyermekeitek a hazáért fognak élni?

- Igen!

- Vagyis a férjeteknek ebben osztoznia kell veletek?

A másik kislány erre így válaszolt:

- Olyan embernek kell lennie, aki képes meleget és fényt adni más embereknek. Ha Fény és melegség árad majd ki belőle, akkor az őt körülvevőknek is jó lesz, a mi családunknak is. Az az ember, akinek szelleme gazdag, egészséges, annak olyan kincse van, mely semmi máshoz nem hasonlítható.

Mivel a legkisebb kislánynak a videokamerával készített felvétel alatt semmilyen kérdést nem tettek fel, neki is feltettem a kérdést, és válaszul ezt felelte:

- Lehet, hogy amíg én felnövök, a legjobb férfiak már mind nők lesznek, de az én férjem úgyis nagyon jó lesz, rendes és boldog, mert én magam teszem majd őt azzá, én majd segítek neki, úgy, mint Anasztázia.

Ekkor láttam és megértettem, hogy Anasztázia megosztja képességeit ezekkel a gyermekekkel. Miért pont a Scsetyinyin iskolájában tanuló gyermekekkel? Hát azért, mert Mihail Petrovics Scsetyinyin – maga is egy nagy mágus, aki a Szeretet Terét alkotja, továbbra is kitartóan ezen munkálkodik, és ez a Tér egyre nagyobb és nagyobb lesz.

Ezek a vörös hajú Anasztáziák most még picik. De egyszer felnőnek! Elindulnak, hogy máshol a Földön is létrehozzanak ilyen oázisokat, amíg az egész Föld tele nem lesz.

Amikor a különleges ház-kastély első emeletének termében álltam és nézegettem a faldíszítményeket és festményeket, me-

lyeket gyermeki kezek hoztak létre, de amelyek hasonlatosak a nagy mesterek mesterműveihez, olyan érzés ébredt bennem, hogy a Földkerekség legpompásabb, legfényesebb és legjobb szentélyében vagyok. Ez az érzésem valószínűleg abból ered, hogy a házat, annak minden négyzetmilliméterét gyermeki kezek simogattak végig szeretettel, és ezért határtalanul több fényes energiával van tele, mint bármelyik más templom.

Ekkor ez a gondolat ödlött fel bennem: Rendbe szedjük, rekonstruáljuk a templomokat és kolostorokat, s hozzá modern módszereket és vasbeton szerkezeteket alkalmazunk. Az egész manapság már nem is annyira nehéz megtenni, aztán a jól végzett munka érzésével a templomba lépünk és kérni, könyörögni kezdünk: „Uram, áldj meg engem!” De az Úr nem áld meg bennünket. Azért, mert figyelmét a gyermekeknek szenteli, akik ilyen és hasonló rendkívüli házat – templomot építenek. És azzal fog törődni, hogy a gyermekeknek már nincs több cementjük, hogy nem elég a téglá és a deszka a padlóra. És Isten szeretettel fog áldani minden embert, aki segít nekik.

Én sajnos nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy meg ne mutassam a pici csirákat. Nem álltam ellent, amitől éppen Anasztázia félt. A következő történt:

A kívülre felállított konyhaasztalok között haladtam, amelyek mellett gyermekek dolgoztak, amikor hirtelen lágy meleget éreztem, mintha hősugárzót irányított volna valaki rám. A melegség érzése hasonlított ahhoz, ami Anasztáziából árad, amikor összpontosít, és tekintetét rám irányítja. Azzal a különbséggel, hogy ezúttal ez nagyon gyenge volt, mégis megálltam és oldalt pillantottam, hogy megállapítsam, honnan is jön. Egy tizenegy éves kislány ült a szélső asztalnál és rizsszemeket válogatott. Rám nézett és mosolygott. Mellé ültem. A kék fényben égő szempár tekintetének közelségétől még inkább melegem lett. Megkérdeztem tőle:

- Hogy hívnak?

- Jó napot kívánok. Nasztyának.

- Tehát te pillantásoddal fel tudsz másokat melegíteni, ahogy Anasztázia teszi?

- Meg tetszett érezni?

- Igen.

A kis Nasztyenkának ugyan nem olyan mértékben, de hasonló képessége volt, mint Anasztáziának. Másokat pillantásával tudott felmelegíteni. Hozzánk jött és az asztalhoz ült Natalia Szergejevna Bondarcsuk is. Az operatőr bekapcsolta a kamerát. Nasztyenka a zavar legkisebb jele nélkül, tovább folytatva munkáját, válaszolni kezdett a kérdésekre.

- Honnan szerzitek tudásotokat, képességeiteket?

- A csillagokból.

- Mit értettél meg azáltal, hogy kapcsolatban vagy a szibériai Anasztáziával?

- Nagyon fontos érteni és szeretni a Hazánkat.

- Miért olyan fontos?

- Azért, mert a Haza - az, amit a mi távoli és közeli szüleink alkottak.

- Kik a te szüleid? Hol dogozik az édesapád?

- Az én papám tanító. Abban az iskolában, ahol ő tanít, szintén jó, de itt jobb.

- Úgy éltek itt, mint egyetlen, boldog, egybeforrott család. Nem felejtitek el a szüleiteket?

- Ellenkezőleg. Egyre jobban és jobban szeretjük szüleinket, jó gondolatokat küldünk nekik, hogy nekik is jó legyen.

A videokamera tovább rögzítette a beszélgetést, én pedig nagyon kívántam, hogy Nasztyenka megmutassa a kétkedőknek, mit jelent a melegítő tekintet. Megkértem tehát:

- Nasztyenka, mutasd meg sok embernek, hogy milyen a másokat felmelegítő tekintet. Ott a kamera, nézz bele az objektívbe, melegítsd fel azokat, akik majd nézni fogják a filmet.

- Egyszerre mindenkit - nagyon nehéz. Lehet, hogy nem sikerül.

De én tovább kérleltem. Megismételtem kérésemet. Ekkor Nasztyenkával pontosan az történt, ami Anasztáziával az erdőben, amikor akarata erejével, sugarával távolra menekített ki egy férfit és egy nőt az őket fogva tartók karjai közül. Ezt a jelenetet az első könyvben írtam le.

Akkor ott Anasztázia rögtön megmondta:

- Erre én képtelen vagyok, mások ezt már korábban beprogramozták, ebbe én nem tudok közvetlenül beavatkozni. Ők most erősebbek.

Ennek ellenére azonban, amint kérésem megismételtem, teljesítette óhajomat. Teljesítette, s közben jól tudta, hogy bele is pusztulhat.

A kis Nasztyenka a kérés másodszori kérelő megisméltése után megpróbálta azt teljesíteni. Nasztyenka kétszer levegőt vett, visszatartotta lélegzetét, egy bizonyos időre lehunyta szemét, majd nyugodtan a kamera objektívjébe kezdett nézni. Erre az operatőr elbűvölten megdermedt. Ekkor Natalia Szergejevna Bondarcsuk gyorsan levette fejéről a kendőt és letakarta Nasztyenka arcát. Ő elsőként vette észre, hogy a gyermek teste remegni kezdett, és mennyire elsápadt az arca. Megértettem: nem szabad lett volna megisméltelnem a kérést. Ezentúl nem érdemes az energiát a hitetlenekre pazarolni. Ez amúgy is csak még inkább növeli haragos, rossz ellenállásukat.

Az ide érkező emberek nem tudták megállni, hogy ne érintsék meg a gyermekeket. Megérintették őket, ölelgették, simogatták, mint a kiscicákat. És minek hoztam magammal a felnőttek egész csoportját? Hiszen tudtam, hogy az iskolába amúgy is sok különböző bizottság, mindenféle szintű küldöttség jár, de egyszerű magánemberek is. Ide járnak nézelődni, ki-elégíteni kíváncsiságukat, megérinteni az iskola gyermekeiből kiáradó áldásos boldogságot. És meg is érintik ezt az áldásos boldogságot, és ez a boldogság is megérinti őket, és el is veszik azt, s közben érte cserébe saját magukból, saját maguktól semmit sem adnak. Lehet, hogy Anasztáziának igaza van, amikor

azt mondja: „Ha szent helyből kiáradó áldásos boldogságot igyekszel befogadni és elvenni, gondolkodj el azon, hogy cserébe érte te magad e helynek mit adhatsz. És ha nem tanulnad meg kiárasztani magadból a Fényt, minek fogadnád azt te magad, hiszen akkor azt úgy őriznéd, mint lámpást a sír.” Én szintén kíváncsiságból jöttem az iskolába. Hála Anasztáziának, fogadott engem Mihail Petrovics Scsetyinyin, a gyerekek még az asztalt is bőségesen megterítették, és mindenkit, aki velem érkezett, megvendégeltek. Mi itt azonban nem csak felszolgált ételt vettünk el az asztalról. Az eleven gyermeki szemekben égő tűz mérhetetlenül többel ajándékozott meg. De vajon mi érte cserébe mit tudunk nekik adni? Mint pártfogók, megsimogatjuk a buksi fejüket? Annyira haragudtam magamra, hogy otthagytam a látogatók csoportját, egyedül álltam és gondolkodtam. Egyszerre csak hirtelen a számomra már ismert Lena és Nasztyenka jött oda hozzám.

- Tessék megnyugodni, elengedni magát - mondta csendeszen Nasztyenka. - A felnőttek mindig ilyenek. Úgy érzik, meg kell simogatniuk, ölelniük. Azt gondolják, hogy a legfontosabb megölelni. A bácsi pedig ma már kora reggeltől csak idegeskedik. Tessék velünk jönni a tisztásra, ott majd beszélünk Anasztáziáról. Tudom, hogy milyen térben van éppen most.

Amikor a tisztásra érkeztünk, a filmoperatőr, aki csatlakozott hozzánk, megkért:

- Gyerünk, készítsünk a lányokkal még egy interjút! Biztos kitűnő felvételek lesznek, nézd, milyen gyönyörű a táj, sőt, semmi sem zavar.

- Lehet, hogy nem is kell már! Biztosan ki is fárasztották őket a mindenféle kérdések.

- De veled amúgy is szívesen fognak beszélni. A látogatókat, újságírókat nem nagyon engedik be az iskolába. De most kiváló alkalmunk nyílt. Kár lenne kihagyni. Én hivatásos operatőr vagyok, értsd ezt már meg.

Kezembe vettem hát a mikrofont és így szóltam a lányokhoz:

- Interjút kell veletek készítenem. Kérdéseket fogok nektek feltenni, ti pedig válaszoltok a kérdésekre. Nem utasítjátok vissza?

- Ha kell, akkor kell, tessék feltenni a kérdéseket - válaszolta Lena, és Nasztyenka még hozzátette: - Hát persze, persze, mi majd válaszolunk.

A lányok sorba álltak, elrendezgették hosszú vörös copfjukat, és figyelmesen várták a kérdést.

Két banális kérdés után elhallgattam, mert rájöttem, hogy hasonló banális, szokványos kérdéseket tesznek nekik fel az ide érkező felnőttek mind, a különféle bizottságok tagjai is, de az újságírók és ők, ezek a gyermekek, képesek bármilyen témáról beszélni, amelyről nem mindegyik élete javát már megélt felnőtt képes. Igaza lehetett annak a kozák polgármesternek, aki ezt mondta:

- Az én fiam még csak három hónapja jár ebbe az iskolába, de máris érzem, hogy nekem magamnak kell még tovább tanulnom, különben mellette bizony tuloknak fogok kinézni.

És különben is, vajon mi mind nem alázzuk-e meg gyermekeinket buta kérdésekkel, amikor tudatosan ugyanezeknek a gyermekeknek azt sugalmazzuk, hogy többre nem képesek? Szótlanul álltam a gyermekek előtt, kezemben a mikrofon, és láttam az arcukon, hogy mindezt átéreztek velem együtt, megértették, hogy zavarban vagyok, és nem tudom, miről beszéljek velük. Én ezt nekik ott akkor becsületesen be is vallottam.

- Nem is tudom, hogy miről beszélgessek veletek, mit kérdeztek tőletek.

Ekkor kiváltképp nevetséges helyzet alakult ki. Ott állunk mi ketten az operatőrrel, két felnőtt férfi, előttünk két lányka, energetikailag egymást támogatva, még egy pillanatra sem habozva, gyorsan igyekeztek nekünk elmagyarázni, hogyan kell interjút készíteni, hogyan kell egy másik emberrel beszélgetni.

- Tessék megnyugodni, tessék magát elengedni, fontos lazítani tudni! A legfontosabb őszintén beszélni. Arról tessék beszélni, ami érdekli.

- Ne tessék ránk gondolni! A másik emberre kell gondolni, amikor vele beszélünk, de a bácsi ne gondoljon rám, ha gondja van. Tessék ellazulni!

- A szívével tessék bennünket kérdezni, mi majd válaszolunk, ne ránk tessék gondolni!

- De ha nem tetszik tudni, akkor esetleg majd mi magunk mesélünk valamit...

Mosolyogva mentek a tisztáson, imitt-amott megérintettek egy-egy növényt és beszéltek. A Világegyetem ismeretének mélysége, a lelkükből áradó tisztaság, a jóságtól ragyogó szemek, a nyugalom és biztonság állapotába juttattak minket. Az operatőr távolról filmezett bennünket, anélkül hogy váltotta volna a képeket. Később nemegyszer néztem végig Natalia Szergejevna jól sikerült videokazettáját. Néztem, hogy mennek a vörös hajú kis fehér mágusok a virágzó réten. Majd megnőnek! Háromszáz van belőlük ebben az iskolában.

Nem azért írok erről az iskoláról, hogy bárkinek bármit is bizonygassak, hanem azért, hogy megörvendeztessem azok szívét, akik olvasták könyveimet, akik megértették és megérezték Anasztáziát.

Ha valakit felháborít az, hogy mit és hogyan írok, akkor ne olvassa. Kritikából már amúgy is kijutott nekem több mind elegendő. Kritizáltak már engem az elbeszélés stílusáért, de a nyelvtani hibákért, és az úgymond üzleti fogásból eredő kitalációkért is. De ez teljesen mindegy, mert már a következő könyvet írom. De ha könyveim nem tetszenek, akkor inkább ne is olvassák azokat. Az események benne keményebbek, mint az előző könyvekben, de az elbeszélés módja amúgy sem sokkal jobb. Majd még teljesen felidegesítik magukat.

SCSETYINYIN AKADÉMIKUS

Ki ő? Megszoktuk, hogy úgy jellemezzünk valakit, hogy elmeséljük az életrajzát, felsoroljuk kitüntetéseit, társadalmi pozícióját. Az adott esetben azonban mindez értelmetlen. A Bibliában ez áll: „...termésükről ismeritek meg őket.” (Máté 7, 15). Scsetyinyin akadémikus termései – a boldogságtól sugárzó gyermeki arcképek és a gyermekek szüleinek sugárzó arca, melyek az ő iskolájában tanulnak. Akkor tehát ki ez az ember? Natalia Szergejevna Bondarcsuk – nem csupán Oroszország érdemes művésze, hanem a Rerich Nemzetközi Központ vezetőségi tagja is (az ENSZ társadalmi szervezete) – azt mondta:

- Beszélgettem én már a világ különböző országából származó számos híres prédikátorral, tanítóval, de sehol sem voltam ennyire ledöbbenve, mint itt. Lehet azért, mert itt egy nagy Bölccsel találkoztunk. Bölccsel nem csupán azért, mert ismeri az ősi Védákat, számára sok olyasmi ismeretes, ami sokunk számára ismeretlen.

Én is szeretném elmesélni Mihail Petrovics Scsetyinyinnel való találkozásomból szerzett tapasztalataimat, de én az oktatás területén nem vagyok szakember, és az én meghatározásaim nem lesznek pontosak, ezért megpróbálom minden magyarázat nélkül átadni itt azt, amit ő maga mondott.

Natalia Szergejevna, filmoperatőre, Mihail Petrovics és én az iskola folyosóján mentünk. A hallban, mely a folyosótól nem volt fallal elválasztva, az egymáshoz illesztett asztalok körül különböző korú gyermekek ültek, mindegyikük valamilyen számomra felfoghatatlan dologgal volt elfoglalva, és sem mi,

sem a filmoperatőr kamerája nem zökkentette ki őket munkájukból. Néhányan az asztal körül ülő gyermekek közül néha felálltak, valahová elmentek, majd újra visszatértek. Majd a falra felakasztott táblákhoz mentek, ahol számok voltak, vagy egyszerűen gondolataikba mélyedve sétálgattak a helyiségben. Voltak, akik egymással beszélgettek, valamit bizonygatva, egymásnak valamit magyarázva.

- Mihail Petrovics, mi történik itt? - kérdezte Natalia Szergejevna.

- Itt voltaképpen találkozási kísérletek zajlanak. Ha a találkozás megtörténik, a gyermekek a tízéves iskola matematikai anyagát egyetlen év alatt el tudják sajátítani. Ez a cél, a feladat. Ez azokkal a gyermekekkel történik meg, akik képesek találkozni olyanokkal, akik hasonló tudással bírnak. Fontos azonban, hogy mennyire lesznek nyitottak a kapcsolataik. Térbeli struktúrájuk képes egymástól információt átvenni. Ilyen az emberek között általánosan ismert jelenség - a szerelem az első látásra, amikor a szerelmesek fél szóból is értik egymást. Az egyik még ki sem mondta, de a másik már meg is értette. Látják, hogy itt mindent megteszünk annak érdekében, hogy a gyermekek szabadok, oldottak legyenek. Itt nyugodtan feltehetnek bármilyen kérdést, felállhatnak, járálhatnak. A legfontosabb a kapcsolatokat védelmezni.

Nagyon fontos, hogy a gyermek a jó kapcsolatok kialakításán dolgozzon. És az, aki szervezi a folyamatot, az is. Ezért nem szabunk korlátokat. Amint látják, nem fektetünk hangsúlyt a korra sem. Itt a tizenöt éves Ivan Alekszandrovics mellett a tízéves Mása ül. De itt találjuk Szergej Alekszandrovicsot is, egyetemi diákot, bár az is igaz, hogy ő az idén fejezi be az egyetemet.

- És hány éves az egyetemet végző diák?

- Szergej Alekszandrovics az idén tölti be a tizenhetet.

- És ő tizenhét évesen fejezi be az egyetemet?

- Tizenhét éves ebben az életben, de mi általában véve a kor elvét igyekszünk nem használni. Ez nagyon fontos. Figyeljék

meg, kérem, hogy itt a tanítók úgymond összekeverednek a diákokkal. Igaz azonban az is, hogy ez egy önálló csoport. Itt azok vannak, akik nem vehetnek részt a ház építésében. Előttük az a feladat áll, hogy egy év alatt sajátítsák el a matematika tízéves iskolai tananyagát, azért, hogy majd tudásukat azoknak a gyermekeknek tudják átadni, akik most az építkezésen dolgoznak. És ez meg is fog történni. Azért, mert megszületik bennük az integráció elemei kölcsönös összeegyeztetésének a rendszere.

A mi kollektív ősemlekezetünk ismeri a világegyetem felépítését és a világűr térségeiben fellelhető életmódokat. Ezért nagyon fontos, hogy ne adjunk teret annak a gondolatnak, hogy a gyermekek bármit is nem tudnának. Ha valaki a magyarázók közül magában teret enged egy ilyen gondolatnak, akkor az ő diákjai a magyarázott dolgot nem is fogják tudni. A magyarázó számára az a legfontosabb, hogy a feladatok megoldása érdekében kapcsolatba lépjen a tanulóval. Ha ez megtörténik, akkor majd az oktatás magától, simán fog menni. Az is ugyanolyan fontos, hogy a figyelmet ne valaminek a megtanulására, annak a megjegyzésére összpontosítsuk. Ne engedjük magunkba a gondolatot, hogy itt valaki tanít. Az együttes működés során a gyermekek többé már nem érzik, ki a tanuló és ki a tanító.

A feladatok megoldásának a folyamatában a szükséges ismeretek megszerzésre kerülnek és ténylegesen is végbemegy az emlékezés arra, ami elfelejtődött. Ez egy reflexkör, emlékeznek Pavlovra, ugye: inger-válasz. Ha szükséges, megoldom a feladatot.

Rendkívül fontos, hogy az, amit a gyerekek csinálnak, annak közvetlen kapcsolata legyen a környezetükben lévőkhöz. És most nem saját magukért tanulnak, ez is rendkívül fontos. Most az a feladatuk, hogy átadják az elsajátított anyagot másoknak. Számukra nem az osztályzat a fontos. Tudatosították, hogy néhány napon belül mindent másoknak kell majd elmagyarázniuk.

A tanítási folyamat kezdete adott. Mindenki számára adott egy csoport. Figyeli, hogyan dolgoznak az építkezésen azok, akiknek át kell adnia tudását és ismereteit, és azzal törődik, hogy az ő csoportja ne maradjon le a többitől. Nagy jelentőséggel bír az indíték, a másokért végzett szolgálat. És ha itt valamit megtanulnak, akkor az az, hogy értik a másik ember lelkét, igyekezetét, gondolatait. Itt nem a matematika a fontos, hanem az ember, aki a matematikát felfogja. Nem a matematika a matematikáért fontos, hanem a matematika az Igazság felé haladó és irányuló mozgás érdekében. És minél nagyobb jelentősége van az indítéknek, vagyis a „miértnek”, annál sikeresebb az ismeretek területén az előrehaladás.

Fontos az őszinteség légkörében tartózkodni, közben nem szabad sértődöttnek, ingerültnek lenni. A „nem így” szavak itt nem léteznek. Az ősi orosz nyelvben a mozgás nem áll meg, nincsenek rossz szavak. Egyetlen ősi nép sem jelölt rossz szóval egyetlen jelenséget sem. Nem létezik ilyen – ilyenre nem szabad összpontosítani. Nem létezik olyan, ami ne lenne jó. Ha egyszer az ember zsákutcába jutott, akkor a szavak, amelyek segítenek innen kijutni, ilyenek: visszatérni jobbra, balra, föl-emelkedni, vagyis olyanok, amelyek megmutatják, merre kell menni, és nem a „helytelenül állsz” állapot rögzítése a fontos. Manapság a ruszofóbok gyalázkodnak, amikor azt mondják: „elmondani oroszul”, közben e kifejezés alatt a szalonképtelen szavakat, kifejezéseket értik. Ez azonban nem az orosz nyelv. Kobzev nagyon pontosan kifejezte ezt a gondolatot:

*Őseink, a szlávok,
a nagy jelentőségű dolgok között
a szavaknak, mondásoknak
mindig különleges tiszteletet adtak.*

Ez így van. Éppen ezért azok szókinccse, akik gyerekekkel dolgoznak, legyen mély értelmű, nagyon megfontolt. Az olyan vé-

letlen szavakat, melyek az elmét eltérítik, ki kell zárni. Nagyon nagy jelentősége van az érzéssel átfűtött szavaknak.

Az Igazság, az örökség, az szellemi. A gyermeket be kell vezetni a természetes világegyetemi folyamatba – az örök önújratereztetésbe. Ha ez így van, akkor ajándékozunk a gyermeknek öröklétet, az élet, a tényleges létezés örömét. Nem látszólagos formákat: látod, fiam, vettem neked inget, nadrágot, cipőt... – most már meg is halhatok. De ugyan mit adtunk fiunknak? Hiszen ajándékaink csupán egyetlen szezorra valók! Ha fiunkra tiszteletre méltó nevet, becsületet, alkotásunkat, barátainkat, virágzó országot hagyományozunk, akkor az Igazság létezésének értését, az élet bölcs értését adjuk neki át. S bizony, ha így van, csak akkor mondhatjuk: „Fiam, én a legfontosabbat hagyom rád: boldog leszel. Veszel majd magadnak ingeket, házakat fogsz építeni, most már tudod, hogyan kell mindezt csinálni.”

Amikor Scsetyinyin akadémikus szavait hallgattam, tekintetbe véve azt is, hogyan viszonyul a gyermekekhez és azok óhoz, ráébredtem, hogy mindez egybevág azzal, amit Anasztázia mondott a gyermekekről, és elcsodálkoztam: „Miféle módon tudnak ugyanúgy vagy majdnem ugyanúgy gondolkodni ők ketten: a magányosan, remeteként a szibériai tajgában élő nő és ez az ősz fejű akadémikus? Voltaképpen miért is beszélget velem egyáltalán? Miért fogadott olyan szívélyesen, terített asztallal, miért vendégelt meg? Végigvezetett bennünket az iskolán, mindent megmutatott. Miért? Ugyan mit jelentek én a tanári hivatás számára? Semmit. Egy közepes, hármastanuló. De Anasztázia valahogy itt is elintézte a dolgokat.”

Természetesen megértettem, hogy Scsetyinyin iskolájába csak Anasztáziának köszönhetően jutottam el. De Anasztáziáról Scsetyinyinnel nem beszélgettünk. Mindenféle általános dologról beszélgettünk, és minden alkalommal, amikor megérkeztem, elmentem megnézni, hogyan folytatódik a különleges

ház-templom építése. A könyvről röviden ennyit mondott: „Nagyon pontos könyv.” Semmi többet!

Néhány nap múlva azután, hogy a konferenciára érkezett emberek egy csoportjával az iskolában tartózkodtunk, megmutattam nekik Nasztyenkát, és megkértem őt, hogy melegítse fel őket tekintetével, a következő dolog történt: Mihail Petroviccsal az iskola folyosóján mentünk, én pedig tekintetemmel Nasztyenkát kerestem. Kerestem, mint mindenki, intuitív módon keresi azt, ami fényt bocsát ki.

– Fényét veszttette Nasztyenka – mondta hirtelen Scsetyinyin –, most azon vagyok, hogy visszaadjam erejét. Úgy-ahogy sikerül is, de nagyon nehezen. Idő kell hozzá, hogy összeszedje magát.

– Mi az, hogy fényt veszttette? Miért? Hiszen erős. Mi történt?

– Igen, erős. De érzelmi kitörése is nagyon erős volt.

Scsetyinyin irodájában álltam lehangoltan, mérgesen saját magamra. De miért? Kinek vagy minek a kedvéért akartam bizonyítani? Bizonyítani tekintet nélkül Anasztázia szavaira: „Sem a testem, sem a nyilvánosság előtt végzett csodák nem gyűjtják meg a hitetlenkedőkben a hit fényét... inkább még növelik azok ingerültségét, akik másféle világnézetet nem tűrnek el.”

– „Kész! Elég, vége! – gondoltam magamban, többet nem fogok semmit sem bizonygatni, írni sem fogok többet. Elég! Befejeztem!” Ekkor Scsetyinyin hirtelen ezt mondta:

– Az írást, Vlagyimir, nem szabad abbahagyni.

Majd hozzám lépett, vállamra tette kezét, szemembe nézett és dalra fakadt. Az ősz hajú akadémikus magas hangon énekelt, de még ennél is elképesztőbb volt az, hogy hasonlóan énekelt, mint ahogy Anasztázia énekelt nekem a tajgában.

Az iskola kijárata felé indultam, a hallban gyerekek nyüzsögtek, mégis megpillantottam Nasztyenkát. Egy széken ült. Elmentem hozzá. Nasztyenka felállt, felemelte fejét és fáradt szemei egy pillanatra felragyogtak, fényt és meleget árasztot-

tak. Megértettem: energiáját és szíve melegét adja, teljes energiáját és melegét, hogy segítsen annak a másiknak, a szibériai Anasztáziának álmának valóra váltásában, mely immár az ő közös vágyukká vált. De hát hogy létezik ez? Miben rejlik e vágy ereje? Miért éppen ezek a gyermekek?... Teljes önfeláldozással... És ez a gyermeki tekintet... vajon elég-e egyetlen élet, hogy az ember legalább részben méltó legyen ilyen tekintet, pillantás fogadására? Hangosan pedig csak ennyit mondtam:

– Hát akkor szervusz, Nasztyenka! – Magamban pedig csak ennyit: „Nem kell, Nasztyenka. Köszönöm. Bocsáss meg nekem...”

– Elkísérem a bácsit. Elkísérjük Lénával a kocsihoz.

Amíg a kocsit nem fordult el, állandóan néztem a távolodó, egyre kisebbé váló alakokra, akik az úton, a lámpa alatt a ház-templom mellett álltak. A búcsúzásnál nem integettek. Kezüket mindkettőjük felemelte, tenyereiket a távozó autó irányába tartották. Tudtam, hogy miért. Scsetyinyin még korábban elmagyarázta. Ez a mozdulat azt jelenti: „A jószág sugarait küldjük neked, hogy veled legyenek, bárhol is vagy.” És újra rám tört a mindent felégető gondolat. „Mit kell tennem, hogyan kell méltóvá válnom sugaraitokhoz?”

MIVEL ÉRTSÜNK EGYET, MIT HIGGYÜNK EL?

Mihail Petrovics Scsetyinyin akadémikussal való találkozásom, az ő meghökkentő iskolájával való találkozás az Anasztázianál tett második látogatásom után történt. Az iskola megtekintése után egyáltalán nem maradt bennem kétely Anasztázianak a gyermeknevelésről tett kijelentéseiről, illetve a fiunkkal kapcsolatban történő cselekedeteiről. De akkor ott a tajgában minden lázadt bennem ellene. Nem akartam neki hinni. Legalábbis nem mindent akartam elhinni.

Amikor ezeket a sorokat írom, el tudom képzelni, hány olvasó mondja majd ki hangosan, mások csak belül, magukban: „Ugyan, meddig nem tud még hinni? Hiszen hányszor, de hányszor adódott már lehetősége, hogy megbizonyosodjon arról, hogy Anasztázia igazat beszél, de ő, mint egy idióta, nem tud új jelenséget elfogadni”

A lányom, Polina, küldött nekem egy videokazettát az olvasókonferenciáról, és csak bámultam, ahogy egy Szperanszkij nevű tudós Novoszibirszkából egyenesen a pódiumról ezt mondta: „Azt, amit Anasztázia mond, Megre nem tudja teljesen megérteni. Nincs azt mivel megértenie.”

Én rá ezért nem haragszom, ellenkezőleg, mindenről nagyon érdekesen beszélt, az egész terem feszülten, lélegzet-visszafojtva figyelte, és én hála neki meg tudtam érteni: Anasztázia egy lény, önálló szubsztancia.

Ugyan minek itt rólam beszélni, mindig is mással foglalkoztam, de bezzeg azok, akik tudománnyal foglalkoznak, a Földet tanulmányozzák, a gyermekeket nevelik, mégis hallgattak vagy csendben pusmogtak, inkább nyafogtak? Még a gyerekek is azt

írják nekem a levelekben, hogy figyelmesebben viszonyuljak ahhoz, amit Anasztázia mond és tesz.

Biztosíthatom önöket, kedves Olvasók, hogy én most már sokkal figyelmesebben viszonyulok hozzá, de ennek ellenére nem tudom megállni, hogy ne perlekedjek vele, hogy ne kételkedjek. Azért nem, mert nem akarom sem magamat, sem pedig társadalmunkat tiszta tökkelütött hülyének tartani. Nem vagyok képes elhinni, hogy a degenerálódás útján járjunk.

Igyekszem, hogy legalább valamilyen mentséget találjak cselekvéseinkre. Esetleg Anasztázia világképének a mi jelenünk számára való elfogadhatatlanságát. És erre is fogok törekedni, amennyire erőmből telik. Hiszen ha ezt nem tenném, akkor el kellene ismernem, hogy nem csupán igaza van, hanem a helyzet szörnyűségét is, amelyben ma vagyunk. És ha a pokol létezéséről beszélünk, akkor mi magunk építjük az utat, mely hozzá vezet. Gyerünk, vegyük példaként legalább a gyermeknevelés helyzetét. Én magamat veszem példának, de gondolom, hogy megállapításom sok hozzám hasonló számára is igaz lesz, mert nincs kevés az olyanokból, mint amilyen én is vagyok.

Közepes tanuló voltam. Apám minden kettésért megbüntett. Büntetett, és nem csupán azzal, hogy nem engedte meg, hogy kimenjek a srácokhoz az utcára, vagy hogy nem vett játékokat, de még keményebben is. És féltem. A félelem erősebb volt, mint a nadrágszjij ütése. Egész idő alatt valami még rosszabbtól tartottam. Úgy mentem a táblához, mintha akasztófa alá mennék. A tanulókönyvből oldalakat téptem ki.

*Ó, csodás mesés diákévek,
könyvek, füzetek, dalok,
el mily' gyorsan szálltatok!
Vissza már őket semmi sem hozza.
Nyomtalan szálltak, repültek tova?
Nem, nem a csodás diákéveket
soha, senki sem feledheti.*

Emlékeznek a dal szövegére, mely azt sugallja, mily csodálatosak a diákévek? Persze, sugallják, sugallják. De gondoljunk, emlékezzünk csak vissza, ugyan milyenek is voltunk, mindekelőtt mi, közepes, hármás tanulók, hiszen mi vagyunk többségben. Milyen örömmel vágtuk sutba a kiváltképp utált iskolatáskát, mihelyt megkaptuk a szünetet.

Vajon hogy is lehetnek csodálatosak a diákévek egy olyan gyermek számára, aki számára alkatilag nélkülözhetetlen a mozgás, de közben megkívánják tőle, hogy teljes 45 percen át úgymond mozdulatlanul üljön, egy bizonyos jóváhagyott és sablonszerűen meghatározott pózban, mindkét kézzel a padon. Aki flegma vagy tunya mozgású, az kibírja, de az, aki természetéből adódóan izgága, örökmozgó, heves vérmérsékletű, impulzív, azzal mi van? Mindenre ugyanazt a mércét használni, mintha robotok lennének... csendben, padra tett kézzel ülsz, különben...

És a kicsi ember ül, igyekszik kibírni a negyvenöt percet, majd tízperces szünet után újra 45 perc következik, és így megy ez egy hónapig, egy évig, tíz évig... egyetlen kiút van, a kapituláció – belenyugvás. És ami a legfontosabb, hogy bele kell nyugodnia általában abba, hogy egész életen át folyton bele kell valamibe nyugodnia. Úgy kell élnie, ahogy illik, meg kell nősi, ahogy illik, be kell rukkolnia, ahogy illik, ha már egyszer ilyen az utasítás. Hinnie kell abban, amire azt mondják, hogy hinnie kell benne.

Azokat, akik kiegyeznek, belenyugszanak az elkerülhetetlenbe, könnyebb irányítani. Jó lenne viszont, ha testileg épek, egészségesek lennének, hogy különféle munkát tudjanak végezni. De sajnos, ivásra adják fejüket, narkósok lesznek. De nem azért iszik-e az ember és nem azért válik-e narkóssá, hogy kitörjön, legalább egyetlen pillanatra a teljes alárendeltség kálitkájából, amit lelke és szíve nem ért? És nem igaz, hogy gyorsan röpködnek a diákévek, igenis kínzóan, gyötrelmesen vánszorong, nyúlik minden 45 perc, s egy örök életnek tűnik.

Ősapáink, űkapáink úgy vélték és mi is manapság úgy véljük, hogy ennek így kell lennie, hogy a gyermek csupán nem érti az egészet. És a gyermekeken annak javáért kell erőszakot elkövetni. S lám, gyermekeink, Vanyecskák, Kolják, Szasák és Másenkák ma is iskolába járnak, mint sok-sok évvel ezelőtt elődeink, s mi is úgy véljük, hogy az ő személyes boldogulásuk, boldogságuk végett hajtunk rajtuk végre erőszakot, hogy a Tudás és az Igazság felé haladjanak. De itt azért álljunk meg egy szóra! Gondolkodjunk csak el ezen egy picit!

Idézzük fel a forradalom előtti időket. Az iskolapadokban a dédpapáink ülnek, akkor még nem nagy gyermekek. Isten törvényeit tanítják nekik, történelmet és azt, hogyan kell élni. Azoknak, akik ezt nem bírlázzák, és akik azt a világnézetet, ahogy az be van mutatva, nem akarják elfogadni – szintén személyes boldogulásuk, boldogságuk nevében – a szigorú tanító vonalzójával szorgosan osztogatja a körmösöket és feleséket.

Majd megtörtént a forradalom, és lám, a felnőttek azon nyomban bevallották, hogy az iskolában a gyermekekre butaságokat kényszerítettek. Az osztályokból mindent, ami régi, ki és újat kezdtek a gyermekekre kényszeríteni. „Az Isteni törvények – tiszta agyrém!” – mondták. A majomtól származik az ember. Tessék, öltsetek magatokra a vörös nyakkendőt, sorakozatok föl, szavaljatok verseket és éljenezétek, éltessétek a kommunizmust! És mi, úttörők, éljeneztük a kommunizmust, úgy szavaltuk a verseket, hogy majd beleszakadtunk, és tiszteletet mutattunk a felnőtteknek. „A boldog gyermekkorért hála és köszönet pártunknak és kormányunknak.” És azokat, akik nem túlzottan igyekeztek, ismét valamitől megfosztották, verték, nyilvánosan megszégyenítették.

De lám, hirtelen, a jelen korunkban, a szemünk láttára egyszerre csak új parancsok érkeznek. Eldobni az úttörőnyakkendőt! A vörös pestis fertőzött meg bennünket, a kommunizmus – merő terror és arcátlanság. Hogy az ember a majomtól szár-

mazna? Hát ez tiszta sületlenség! Valami egészen mástól származunk. Piac! Demokrácia! Ez az Igazság!

Hogy hol az Igazság, hol a gazság, a hazug dogma – még nem teljesen világos. De a gyermekek ismét az iskolában ülnek, mozdulatlanul. És a tábla előtt – a tanár szigorú...

Évszázadok óta tart a gyermekek fölött gyakorolt szellemi szadizmus. Mintha valamiféle hihetetlen és iszonyatos szörnyeteg minden megszületett embert igyekezne valamiféle láthatatlan kalitkába kergetni és zárni. A szörnyetegeknek hűséges csatlósai, katonái vannak. Kik ők? Ki gúnyolódik szellemileg gyermekeink fölött? Minden e világba érkezett emberen? Hogy hívják őket? Ez valami hivatásos foglalkozás? Esetleg egyszerűen higgyem el azt, hogy a nevük, foglalkozásuk – tanító, tanár vagy szülő? Iskolázott, művelt szülő? Ezt én egyszerűen nem tudom elhinni, és önök?

Manapság a tanítóknak nem fizetnek időben. A tanítók sztrájkolnak: „Nem fogjuk a gyermekeket tanítani!” Mondják meg önök, hogy jó avagy rossz az, ha az ember nem kap fizetést munkájáért? Természetesen rossz. Hiszen az embernek valamiből élnie kell. De ha a sztrájkolók között ténylegesen szellemi szadisták vannak? Mondják meg, jó vagy rossz, hogy a pénzt nem adják annak, aki gúnyolódik a gyermekén?

Különben a tanítók sztrájkja érdekes gondolatokat ébresztett bennem. Most már a nagy városokban léteznek fizetett iskolák, az ilyen iskolák szervezői a legtehetségesebb tanítókat próbálják megtalálni, és fizetnek is nekik nem kis fizetést – általában a kétszeresét annak, amit közönséges iskolában kapnának. Ilyen iskolába bizony nem minden szülő tudja járattatni gyermekét, még ha van is rá pénze. Mert nincs elég ilyen iskola. És miért nincs?

Az ok egyszerű – mert nincs elég jó tanító. A szervezők nem tudnak ilyet találni.

Még egy kérdés. Ha az ember még jó fizetésért sem tud jó tanítót találni, akkor kik sztrájkolnak? Higgyék el, kérem, sem-

miképpen sem akarom társadalmunkból csupán a tanítókat kiemelni. Hiszen én is az ilyen emberek közé tartozom. Én is köztük vagyok. Hiszen én is szülő vagyok, és lányomat arra kényszerítettem, hogy megtanulja azt, amit az iskolában tanítottak neki, és a peresztrojka kezdetén azt kérdezgettem: „No, meséld már el, mit mond mostanában a történelemtanár?” Válaszként ezt hallottam: „A tanító ugyan beszél, de mintha hallgatna.” És ugyan mit tud erre az ember mondani? Így hát ezt mondtam neki: „Te csak ne okoskodj! Te csak tanulj, tened az a dolgod!”

Most viszont sztrájkol boldog-boldogtalan. Nemcsak a tanítók! Sztrájkolnak az orvosok, a bányászok, tudósok. A sztrájkolók kiírják a transzparenszokra: „Le a kormánnyal, le az elnökkel!” Minden logikus, gondolják azok, akik sztrájkolnak. Hisz ha nincs fizetés, a kormány nem képes ellátni kötelességét.

Ma a hasonló követelésekben még minden logikusnak tűnik, de mi lesz holnap? Ismét kérdés. Az is lehet, hogy holnap elvállik, hogy a kormány és a miniszterelnök a fényes oldalon álltak, a Földet a merénylőktől, vámpiroktól teljesen megmentették? Lehet, hogy akaratlanul, maguk sem tudatosítva helyzetüket, igaz pozíciójuk kockáztatása árán, de mégsem adtak pénzt a szadistáknak, az emberi lelkek, testek, a Föld tönkretévőinek? És azokat hisztérikus rohamok közepette, mindenki előtt mártírokként mutatták be?

Ma mártírokként. A mai, mostani pozícióból nézve, mai feltételek szerint, de holnap új feltételek jönnek, és hogy ki milyen helyzetben, felállásban fog megmutatkozni, nem világos még. Anasztázia ezt mondja:

– A helytelen utat ma, most mindenki maga választja. Az árát azonban sosem majd valamikor, hanem most, ebben az életben kell kifizetnie. De minden egyes új nappal, a nap felkeltével mindenki számára meg van adva, hogy megértse saját útja igaz voltát, és a választás lehetősége az ember kezében van! Szabad vagy, válassz, merre akarsz menni. Te ember vagy!

Értsd meg létezésedet! Te mint ember arra születél, hogy a Paradicsomban élj!

Megkérdeztem:

- Hol a Paradicsom? Ugyan ki vezetett minket ilyen posvány ingoványba?

Anasztázia pedig válaszul ezt mondta:

- Az ember mindent maga alkot saját maga számára.

De tessék, próbálják csak megérteni, amit még ezen túl mond. Hiszen azt állítja, hogy elérkezett az idő valamilyen világegyetemi folyamatok felgyorsulásához. És azok, akik életmódja nem felel meg a létezés természetes törvényeinek, azok vizsgáknak lesznek alávetve kezdetben a legközönségesebb, érthető és világos módon. Ezek a vizsgák ezen emberek számára jó jel lesz arra, hogy fontolóra vegyék cselekedeteik, útjuk igaz voltát. Azokat, akik erre nem képesek, balszerencse éri, majd távozniuk kell az életből, hogy 9 ezer év múltán egészségesen újra megszülethessenek.

Anasztázia szavai szerint máris megmutatkozik az, hogy a bányászok, akik a Föld ereit átvágják, a jelenkori orvostudomány orvosai, akik behatoltak a géntechnikába, a tudósok, akik halált hozó berendezéseket találtak fel, a társadalomtól elszennvedett megvetésben és az anyagi megalégedetlenségben máris megkapták az első jelt. Az olyanok közülük, akik ma anyagi javakkal bírnak, még jobban nélkülöznek az erkölcsi megalégedetlenségtől, tudat alatt tudatosítva azt, hogy működésük káros és senkinek nem hoz semmi jót. Megpróbáltam ellenvetni, mondván, hogy a gyáraknak kell a szén, de ő azt válaszolta:

- Miféle gyáraknak? Amelyek füstölnek és tönkreteszik a levegőt? Azt a levegőt, mely arra hivatott, hogy az ember számára a légzést biztosítsa? Amelyek fémeket olvasztanak és öntenek, hogy gépfegyvereket s beléjük golyókat csináljanak?

Másképpen mondván Anasztázia azt állítja, hogy a rendszer, melyet mi hoztunk létre az élet mesterséges biztosítására,

olyannyira tökéletlen, hogy most minden vívmánya valós katalizmákban fog megmutatkozni.

Az emberek a nagy városok alatt a Földet összevissza túrták-fúrták. A természetes föld alatti folyamokat és a méhéből feltörő tiszta forrásokat csövekkel csatornarendszerekre változtatták, ezek önmagukban nem tudnak önerőből megújulni, ennek okán rothadnak és saját rothadásukat a vízben a csapokon keresztül mindenkihez elviszik. Anasztázia még azt is mondja, hogy:

- Beáll az idő, amikor az emberiség ezt meg fogja érteni. A legnagyobb tudós megy majd el a kertecskéjében dolgozó nénihez. Kíéhezve fog még ő könyörögni egy szem paradicsomért, hogy elhessegesse éhségét. A tudósra és látszólagos alkotásaira ma ennek a néninek nincs semmi szüksége. Nem tud rólok semmit, de nem is akar tudni semmit sem. Nyugodtan éledegél magának a tudós nélkül, a tudós viszont a néni nélkül nem tud élni. A tudós egy illuzórikus, valótlan világban él, gyümölcsöt nem termő világban, mely sehová sem vezet. A néni viszont a természetes földdel van kapcsolatban és általa az egész Világegyetemmel. A néni a Világegyetemnek szüksége van, de a tudósra nem.

Megpróbáltam ellentmondani, hogy ha mi nem fogunk fegyvereket gyártani, és csak a föld megművelésével fogunk foglalkozni, akkor gyengék leszünk, könnyedén leigázhatnak bennünket azok, akik műszakilag fejlettebbek, fegyverük van.

- Az ilyeneknél az lesz majd a gond, hogy hogyan tudjanak megszabadulni saját fegyvereiktől! És az általuk létrehozott szociális katalizmáktól.

- Jó, otthagynak csapat-papot, de majd fogják a gépfegyverüket, elszaladnak a néni veteményeskertjébe, a kiskerteseidhez. Bezzeg a néninek nincs gépfegyvere, hogy megvédje magát!

- És sikerül odafutniuk? Mit gondolsz? Nem vesznek inkább össze az ilyen nénik miatt?

Hát, tessék, ilyenkor adódik az, hogy az ember ne szálljon vitába Anasztáziával, hogy bizalommal legyen az iránt, amit

mond... ilyenkor adódik, hogy az embernek tökkelütött hülyének kell magát éreznie, gyümölcsöt faló féregnek. Oly nehéz ezt beismerni!

Ha így vesszük a dolgok állását, akkor lehet, hogy nem is Anasztáziával van gond. Mégis próbálok valamiféle mentséget találni arra, amit mi magunk teszünk, hozunk létre. Ha viszont nem lehet megindokolható igazolást találni, be kell vallanunk az út alaptalanságát, akkor... És mi van akkor? Gondolkodjunk csak el ezen! Lehet, hogy hagynunk, engednünk kellene gyermekeinket felnőni a mi feltételrendszerünk nélkül? És inkább a gyermekektől kellene megkérdeznünk, hová és hogyan kell mennünk?

Anasztázia azt mondja, hogy azok a gyermekek, akiket szellemileg nem teszünk nyomorékká, megtalálják a lehetőséget és magukat is, bennünket is meg tudnak váltani, magyarán megtalálni a számunkra a kezdetektől fogva adott Paradicsomot.

Minden olyan egyszerű, ám úgy tűnik, hogy a mi világunkban mégsem olyan egyszerű. De hát miért, mondják, miért ne lehetne kiterjeszteni Scsetyinyin akadémikus iskolájának a kiterjesztését? Miért ne lehetne minden járási központban legalább egy ilyen iskolát létesíteni? Úgy tűnik, hogy ez nem is olyan egyszerű. Scsetyinyint megkértem, hogy hozzunk létre egy ilyen iskolát Novoszibirszkben. Beleegyezett. De ugyan ki segít az épülettel? Megkérdeztem Scsetyinyintől:

- Ha esetleg más városokban is akadnak emberek, megszervezik az alapokat, tudna ön különböző városokban legalább egy ilyen hasonló iskolát megszervezni?

- Ilyen gyorsan, Vlagyimir, ezt nem lehet megoldani.

- Miért?

- Nem találnánk annyi tanítót az iskola számára.

És újra felöltött a gondolat. Mi az, hogy - „nincs elég tanító”? Akkor viszont ki sztrájkol?

Scsetyinyin akadémikus iskolája - hivatalos iskola, nem pedig magániskola. Ez az iskola az Orosz Szövetségi Köztársaság

Művelődésügyi Minisztériumának ingyenes iskolája. De akkor miért van éppen fenn a hegyekben, egy völgyben? Miért? És miért lóttak Scsetyinyin akadémikusra? És vajon miért gyilkolták meg a testvérét? És miért segítenek neki és védelmezik őt a kozákok? Kinek nem tetszik ez az iskola? Kit zavar?

Meghívtak engem az állami Dumába, az iskolatügyi bizottságba. A bizottságban elolvasták az „Anasztázia” és a „Zengő cédrusok” könyveimet. És itt, az állami Duma bizottságában akadtak emberek, akik elfogadták és megértették azt, amit Anasztázia mondott. Jó emberek. Beszéltem nekik Scsetyinyinről. Jól ismerik őt, nagy tisztelettel beszéltek róla.

- Akkor hol van a kutya elásva? - kérdeztem. Akkor miért nem változik semmi az állami oktatásban? A gyermekek ugyanúgy szenvednek, úgy mennek ki felelni a táblához, mint a saját kivégzésükre. És miért ülnek mozdulatlanul a padban?

A válasz számomra lesújtó volt. És sajnálatos módon tragikus azok számára, akik ma még gyermekek. Paradoxon, de éppen a tanítók, maguk a tanítók váltak áttörhetetlen akadállyá! Én ezt szűrtem le a szomorú válaszból, amit hallottam:

- De hát mondja meg, akkor mi legyen a rengeteg tudományos művel, megszerzett ranggal, számtalan, a gyermeknevelésről szóló disszertációval? Mi legyen a tudományos intézetekkel? Hiszen a rendszert éppen ezek dolgozták ki. A gép el van indítva, és a lendkereket csak úgy „mirnixdirnix” azonnal nem lehet leállítani! Minden egyes kandidátusi értekezés szerzője, még inkább a címekkel rendelkezők - a professzorok akarják majd védelmezni álláspontjukat.

Megtudtam még azt is, hogy a Dumából egy képviselő hölgy a Scsetyinyin iskolájában tett látogatás után lesújtva megjegyezte:

- Nekem minden érthetetlen ebben az iskolában, olyan nem rendes, nem normális iskola, mint a többi, szektának tűnik.

Nem tudtam, hogy konkrétan mit is jelent a „szekta” szó. Szótárt ragadtam és megnéztem.

A szótárban ez áll:

„Szekta” (a latin *Secta*-ból – tanítás, irányzat, iskola).

1. Vallási közösség, csoport, amely elhajlott az uralkodó egyháztól.

2. Személyek elkülönült csoportja, amely saját szűk csoportérdekeibe zárkózik.”

Igaz, nem tudom, mit érthetett ez alatt a szó alatt a Duma képviselője, de gondolom, hogy Scsetyinyin iskolája nem tartozik sem az egyik, sem a másik csoportba. Ha esetleg elkülönült, akkor vajon a jótól avagy a rossztól? Ha tényleg elkülönült – gondolom –, akkor inkább a gyerekekkel való szadista bánásmódtól. És tessék, a Dumáról, amelynek képviselői ilyen kijelentéseket tesznek, semmit sem szólhatok. Most inkább az olvasók gondolkodjanak el azon, hogy milyen szinten történik meg a Duma frakcióival az, amit ez a meghatározás takar: „Személyek elkülönült csoportja, amely saját szűk csoportérdekeibe zárkózik.”

Rálóttek Scsetyinyinre. De ő férfi. Most a kozákok, lehet, valahogy segítenek. És Anasztázia is azt mondta, hogy majd védelmezni fogja az új csírákat. Most értettem meg: jobb, ha ő az ő szeretett tajgájából elő sem jön. Ha egy picit agresszívabb lenne, Sugarával felégethetné a disszertációkat, tudományos címeket, mindent, ami rothadásnak indult. De az út nem erre visz. „Higgadtabban, nyugodtabban kell!” – így mondja Anasztázia. Meg kell változtatni a tudatot.

Hát így van! Amit magam gondoltam a gyermekek neveléséről, a mai iskolákról, azt leírtam, de valószínű, hogy zavarosan, nem nagyon világosan. Azért nem nagyon őszintén, mert úgy általában a mi iskoláinkról úgy egyszerűen, valósan, velősen akartam írni. De az Anasztáziával való találkozás után az írássom stílusa valahogy új, másmilyen lett, nem minden szó illik bele.

Még azt szeretném elmondani a tanítóknak, mindenkinek, aki képes a rendszer ellenére egy picit jót adni a gyermeknek, és

ahogy Scsetyinyin is mondja, „bevezetni a természetes kozmikus folyamatba”: Köszönöm! Fogadják tiszteletem!

Abból, amit Anasztázia mond a gyermekek neveléséről, azt is megértettem, hogy a legfontosabb tudatosítani, hogy a gyermek – személyiség. Tőlünk, felnőttektől eltérően, csak fizikailag, testileg kicsi, de tőlünk elképzelhetetlenül jobb, tisztább, nincs gúzsba kötve feltételrendszerekkel. És még mielőtt mi magunk próbálnánk neki valamit a fejébe verni, nekünk magunknak kellene a világból valamit megértenünk. Nekünk magunknak! Nekünk magunknak kellene gondolkodnunk! Legalább egy időre megszabadulnunk az idegen rendszerektől.

És nekünk, vállalkozóknak kell vállalkoznunk arra, hogy keressük és kutassuk minden városban a tanítókat, nekünk kellene segítenünk az alapok megteremtésében, és gyermekeinket, unokáinkat ilyen iskolákba járatnunk.

A KONTAKTÓRÓKRÓL

A tajgában való tartózkodásom múlt, egyik nap a másikat követte, de valahogy csak nem tudtam magamnak valamilyen elfoglaltságot találni. Anasztázia állandóan saját teendői után futkosott ide-oda. A fiam, jóllehet picike még, de gyönyörűen megvolt magának állati dadusaival. Mily különös az élet... Mintha az emberiség csak azért talált volna ki magának annyi mindent, hogy az ember megállás nélkül, szüntelen tegyen, csináljon valamit. Itt viszont, tessék, az embernek más teendője nem is akad, mint az, hogy gondolkodjon. Így tehát fel s alá járok, s gondolkodom. Elmentem újra a tóhoz és leültem kedvenc helyemre, a cédrus alá. Néztam az olvasók leveleit, s azon gondolkodtam, hogy mi legyen velük. „Nem szabad elfeledkezni arról, hogy Anasztázia válaszoljon az összes kérdésre”, ötlött fel bennem. Ezért, amikor Anasztázia hozzám lépett, így szóltam:

- Látod, ezek mind levelek az olvasóktól. A feltett kérdések szerint csoportosítottam őket. Kérdések a gyermeknevelésről, különböző ajánlatok, kérdések a vallásokról, Oroszország szerepéről és küldetéséről, a háborúkról, versek és jókívánságok, levelek a kontaktóroktól. Látod?

- Igen, látom.

Először a kontaktórokról kérdeztem Anasztáziát.

- Vannak emberek, akik azt mondják - tessék, itt áll a leveleikben -, hogy földön kívüli civilizációkkal állnak kapcsolatban, valamilyen múltbeli személyiségekkel, mindenféle hangokat hallanak. Vannak, akik lejegyzik azt, amit hallanak. Azt mondják, hogy mindenféle információkat jegyeznek le, ame-

lyeket a Világegyetem magasabb elméje ad nekik át. Nálunk nagy példányszámban jelennek meg könyvek a médiumokról, például Blavatszka író több vastag, terjedelmes könyvet írt, vagy a sokak által ismert Rerich család tagjai is írtak könyveket, festettek képeket. Könyveiket sok helyütt a Földön olvassák, képeiket kiállítják. Vannak emberek, akik viszont félnek, megrettennek, ha hangokat hallanak. Nézd csak, ez egy levél egy lánykától, Klincy városban él, és hangot hall, mely azt állítja magáról, hogy ő bölcs tanító, és a lánykának hallgatnia kell rá, de a lányka fél és segítséget kér. Ezek az emberek ténylegesen is valamilyen kapcsolatot tartanak fel valakikkel? Hogy van ez az egész?

- Te szerinted, Vlagyimir, mi a földön kívüli civilizáció?

- Hát, valamilyen más bolygó vagy csillag, égitest lakossága, vagy valami láthatatlan, ami az embereken kívül, velük párhuzamosan él, létezik. Ha bizonyos emberek olyan személyiségekkel tartanak fenn kapcsolatot, akik korábban éltek, akkor ez azt jelenti, hogy ezek a személyiségek valamiféle láthatatlan világban élnek.

- Minden ember, Vlagyimir, úgy van megalkotva, hogy az egész Világegyetem, annak látható, de láthatatlan része is elérhető a számára. Minden ember azzal tarthat fenn kapcsolatot, amivel vagy akivel akar.

A kapcsolat úgy megy például végbe, mint a rádiókészülék esetében. Rengeteg adóállomás sugároz mindenféle információt, de mindezekből az információkból a rádióvevő tulajdonosa csupán azokat az információkat fogadja, amelyeket maga akar.

Az ember ugyanabban az időben rádióvevő és annak tulajdonosa is. És az ő tudatosságától, érzéseitől és belső tisztaságától függ, hogy milyen állomás, milyen forrás talál benne viszszehangra. Egy bizonyos emberhez rendszerint olyan információ érkezik, amelyet az be tud fogadni, meg tud érteni, fel tud használni. És mindennek nyugodtan kell lejátszódnia, a dolog

magasztosságára, magasabbrendűségére hivatkozó mindenféle nyomaték nélkül.

Ha valakinek saját nagyságáról és nagyszerűségéről beszélnek, akkor ott a hiúság húrján játszanak: hatalmas szellem vagyok, de én mindenki közül mégis téged választottalak, hogy te légy az én tanítványom, és ezért te is mindenki fölé fogsz emelkedni. Törvényszerűen ilyet nem teljes értékű, lélektelen lények mondanak. Nincs lehetőségük arra, hogy testet öltsenek, ezért igyekeznek az emberi lelket testéből kinyomni, kiszorítani és elfoglalni azt. Az észre hatnak, a hiúságra és az embernek az ismeretlen előtti félelmére.

- De hogy kell az ilyenektől megszabadulni, kérdezik sokan az olvasók közül.

- Hát ez igazán egyszerű, az ilyen lények maguk is féltősek, primitívek. Figyelmeztetni kell őket: „Menj innen, mert ha nem, gondolataimmal felégetlek!” Nagyon jól tudják, hogy az ember gondolata sokkal erősebb, mint ők maguk.

De lehet rágni a vérehulló fecskéfű levelét is. Előbb azonban tegyük a levélkét tenyerünkre, és gondolatban mondjuk el neki:

„Szabadíts meg, levélke, mindenféle tisztátalanságtól!”

- De ha sok ember maga akar egyetlen adóval beszélni? Akkor mi legyen? Figyelj csak, itt e', a levelekben írják, hogy veled beszélnek, hát hogy van ez? Ha ez így van, akkor hogy tudsz nekik mindegyiknek ugyanabban az időben válaszolni? Hiszen sokan vannak, s közben mindegyikük azt állítja, hogy közvetlenül veled beszél, és te válaszolsz is nekik.

- Mindenki saját gondolatokat alkot. És mindenki gondolata él, nem tűnik el a semmibe.

Az én gondolataim, és a tiéd is a térben vannak. A térben van az én álmom is, az én gondolataim, mindenki hallhatja őket, aki akarja. Ugyanabban az időben hallhatják azokat sokan, csak az közben a kérdés, hogy milyen torzulást képes a vevő, a fogadó állomás megengedni.

- Mit jelent az, hogy torzulást? Az mitől függ?

- Annak a tisztaságától, aki fogad, vesz. Képzeld el, Vlagyimir, hogy egy szokványos rádiókészülékből beszédet hallasz. De némely szavak helyett csak zúgást lehet hallani, és némely szavakat nem ismersz, nem érted őket, az, amit jelentenek, számodra érthetetlen, mit fogsz akkor ilyen esetben tenni?

- Megpróbálom kitalálni, hogy milyen szavakat helyettesíthetnék be az érthetetlenek helyébe.

- Hát persze. De az általam behelyezett szó képes a hallottakat értékükben csökkenteni, megváltoztatni és az ellenkező irányba indítani. Csupán az ember saját tisztasága képes az Igazságot torzulás nélkül hallani, de ha eszközünk és tisztaságunk elégtelen, akkor nem szabad az adót hibáztatnunk.

Az anyagi életben, a ti világotokban, minden irányból hatalmas mennyiségű adó működik, az Igazság látszatát igyeksenek kelteni, elméd és akaratod fölött próbálják az uralmat megszerezni, a te életedet úgy irányítani, hogy az ő saját javukat szolgálja, de rajtad áll, hallgatod-e adásukat vagy sem. Neked magadnak kell döntened, senki mással és semmi mással nem mentegetőzhetsz.

- Tegyük fel, hogy ez így van, jó, de ha valamilyen kérdés elhangzik, és az egész Világegyetemben nincs rá válasz? Például ha te kapsz kérdést, de a kérdésre megfelelő gondolatod nincs, ami választ adna a feltett kérdésre, sőt, nem is alkottál ilyen jellegű gondolatokat soha, akkor mi történik?

- Az a kérdés, amelyre válasz a Világegyetemben nincs, azonnal és mindenben felgyorsítja a folyamatokat. Mint valamiféle fölragyogó villám, mint a harang zúgása, úgy hatol be minden zugba, mindent mozgásba hoz, megtörténik az ellentétek összehangolása, megszületik a válasz, és ezt a választ meghallják.

- Ez azt jelenti, hogy te, csak úgy hirtelen személyesen, közvetlenül meghallod ezt a kérdést és meglátod a kérdés feltevőjét?

- Mint mindenki, én is azonnal fogom hallani. De sajnós, az emberek már évezredek óta ugyanazokat a kérdéseket teszik

föl, a válaszok ott vannak, de azokból, akik a válaszokat meg is hallják, kevés van.

- Hogy tudjon mindebben az ember eligazodni? Mikor hordozza az adó, a forrás az Igazságot, magyarul, mikor lehet azt torzulás nélkül venni? Hisz' a fülünkben nincs is zúgás, amikor kívülről hallunk valamit, de te azt mondogod, hogy a válasz úgymond a saját gondolataink képében születik, melyeket mi magunk hozunk létre. De hogyan tudja az ember, hogy a „Jót” vagy a „nem jót” képviseli a hang? Hisz' mindenki, aki hangot hall, azt gondolja, hogy csak a magasabb Világegyetemi Szellemet hallja, nem?

- Amikor a bensődben nem csupán hang zeng, amikor szelmedben hirtelen fellobban az érzés, a lelkedben az emóciók, és szemedből kicsordulnak az öröm könnyei: Amikor a melegség érzete elárasztja bensődet, illatokat érzel, hangokat hallasz. Amikor benned ott mélyen, belül fellángol szelmed, szükségét érzed, hogy alkoss és szomjúhozod a megtisztulást, akkor hidd el, hogy világosan és tisztán a Fény gondolatait hallod.

Amikor hideg és rideg információ érkezik, felszólítás vagy parancs, annak ellenére, hogy a „Jóról” beszél, annak ellenére, hogy bölcsnek tűnik, sőt a legbölcsebbnek, és az adót - a forrást a legmagasabbnak és leghatalmasabbnak mutatja be, akkor tudd meg, hogy a „Jó” mögött nem a jó húzódik meg, hanem egy olyan lény tanít téged saját érdekeinek megfelelően cselekedni, melynek nincs lehetősége testet öltetni a tökéletességben.

KÖLTÖZZÖN KI MINDENKI AZ ERDŐBE?

Figyelj, Anasztázia, van még egy gond. Vannak olvasók, akik úgy akarnának élni, mint te, a tajgában. Akadnak, akik hozzád igyekeznek eljutni, és arra kérnek, hogy mutassam meg nekik az utat, mások a tajgában akarnak településeket létrehozni. Mit tegyek? Javasataikat a moszkvai központhoz intézik. Úgy általában olvastam is ilyenekről. Már számtalan helyen a világban vannak ilyen települések. Az emberek otthagyják házaikat a városban, és elmennek a természetbe, s itt közösségeket hoznak létre. Indiában vannak ilyen települések, de Amerikában, sőt nálunk is Oroszországban, a Krasznojari járásban. Az emberek tőled kérdezik, hogyan tudnák a legjobban megvalósítani elgondolásaikat.

- Ugyan minek mennének más városba lakni?

- Hogyhogy minek? Az emberek elmennek a borzasztó városokból, ahol rossz a levegő, nagy a zaj, az igaztalan. Elköltöznek tiszta, környezetszennyeződéstől mentes helyekre, hogy maguk is tisztábbakká válhassanak.

- És ott, ahol minden piszkossá vált, ott ki rakjon rendet? Mások?

- Mit tudom én! De mi van abban rossz, ha az emberben felébred a vágy tiszta helyen, a természetben élni.

- A vágy jó, de a gond máshol van. Ha valaki, aki valahol maga körül piszkot termel, más helyre megy, akkor oda magával viszi a piszkot is. Előbb rakd rendbe azt, amit elrontottál, így vezekelsz majd bűneidért.

- Vagyis mindenkinek el kell kezdenie takarítani? De ez az egész a te véleményed szerint hogy fog lejátszódni?

- Mindennek a kiindulópontjaként a tudatosítás szolgál, a gondolatok törekvése úgy fogja megtalálni az optimális módot, mint a forrásvíz a maga útját.

Oroszországban ez máris megmutatkozik, zajlik, Csak nézz magad köré, Vlagyimir, figyelmesebben. Nem hiába, nem egyszerűen csak úgy és nem is véletlenül mennek tönkre manapság éppen azok a gyárak, melyek kéményei csak úgy füstölögnek.

A hadsereg egyre kevesebb pénz jut az országban.

De ami a legfontosabb, manapság már nem azokat tartják hősöknek, akiket nem bűn vandáloknak nevezni, akik tevékenységükkel elszennyezték a Földet.

Nem kell az erdőbe költözni. Az erdő térsége nagyon óvatosan és éberén fogja fogadni az ilyen embereket, és sokáig fogja tanulmányozni szándékait, szokásaikat, életmódjukat. Hiszen ott is, ahol most te is élsz, korábban erdő volt, melyet a Teremtő hozott létre. Mivé tettétek az áldást adó paradicsomi oázist?

Az, aki az erdőbe menekül, nem hasznosabb, jelentősebb, mint a kiskertések, akik a pusztá megműveletlen földön, saját két kezük munkájával hoznak létre virágzó kerteket, gyümölcsösöket, hanem éppen ellenkezőleg. A kiskertéseket ismeri, szereti kertecskéjük minden fűszála, s igyekszik nekik átadni a Világegyetem melegségét. És igazak, tiszták az olyanok érzései, akik saját maguk hoznak létre paradicsomi oázist a mulandóságban és az elhalófélben lévő környezetben, és itt keltik életre lelkük legjavát.

- Akkor viszont mi lesz a városokkal? Ki fogja őket rendes állapotban megtartani? Hiszen a városokban máris minden bomlásnak, rothadásnak, széthullásnak indult.

- Megengedhetetlen a hirtelen átmenet egyik állapotból a másikba, szükséges az események nyugodt lefolyása, ami már most is zajlik. Ez gyönyörű és a jövőben még gyönyörűbb lesz.

- Tessék, Anasztázia, eljutottál kedvenc témádhoz. Számodra minden kiskertes félisten. Úgy általában a szellemiségről az

ilyen emberek nem is beszélnek, mint sok-sok másmilyen szellemi közösség.

- Mínek a szavak ott, ahol a tettek szentek?

- De vannak itt még másféle levelek is. Valaki írt neked nem egyet, hanem ötöt. Azt állítja, hogy hangot hall, és a virgulája is azt mondja neki, hogy te hívod őt a tajgába, és mindent megtesz, hogy el tudjon hozzád jönni. Engem a levelekben fenyeget, bejár a moszkvai központba, Szolncevhez. Azt mondja, hogy téged mindenki elől éppen mi bújtatunk, és azt követeli, hogy szervezzük meg neki az utat hozzád. Nem is ő az egyedüli, aki ilyen. Az ilyeneknek mit válaszolsz? Tudod, azt gondolom, hogy szerelmesek beléd. Úgy gondolják, hogy nekik nagy dolgokat kell veled együtt véghezvinniük. És veled együtt kell élniük a tajgában.

- Válaszok mindenkinek, aki őszinte: köszönöm szépen a szeretetet. De senkit sem hívtam a tajgába. Míhez kezdenek itt? Mit hoznak ide? Ha szándékaik jók, akkor valósítsák meg őket inkább ott, ahol most élnek. Szeretetük világítsa be és melengetse inkább azokat, akik önök mellett, önökkel együtt élnek.

AZ „ANASZTÁZIA” KÖZPONTOKRÓL

Oroszország városaiban, de már a határon túl is, az emberek olyan központokat hoznak létre, amelyeknek a te nevedet adják. Gyere, hallgasd csak, elolvasok neked csak egyetlen levelet azok közül, amilyeneket Polinka lányomnak írogatnak. Van, amikor választ ő maga ír, van, amikor a levelet nekem továbbítja, hogy én válaszoljak rájuk, de mindre én sem tudok válaszolni, de még ha akarnék, bizony akkor sem tudnék, mert néha bizonyos levelekről azt sem tudom, hogy mit gondoljak. Hiszen vannak emberek, akik ezeket a központokat szektáknak titulálják. Figyelj csak! Itt van egy levél egy ilyen központból, mit szólsz te ehhez! Elolvasom neked.

Elolvastam Anasztáziának egy teljes levelet azok közül, amelyeket Polina küldött át nekem:

„Kedves Polina!

Karaszjev Valerij Anatoljevics vagyok. Az iskolánk mellett működő 'Anasztázia' nevű alkotócsoportharcosa vagyok.

Központunk nagyon fiatal, csak 1997. december 4-én hoztuk létre és jelenleg alakulási folyamatban van. Az ön édesapjának a könyve olyannyira megihletett bennünket, hogy létrehoztuk csoportunkat. Ezért nagyon hálásak vagyunk neki.

Anasztázia olyan, mint a Fénysugár a Sötétség Birodalmában. Egyesíti az olyan felnőttekben és gyermekekben fellelhető alkotóerőt, akik nem veszítették el képességüket az alkotásra, becsületük és méltóságuk védelmezésére, akik a fényes eszmék felé törekcsenek, akik hi-

szik, hogy Oroszország boldogsága, a szülőföld boldogulása a mi saját kezünkben és a mi szándékainkban van.

Tudjuk, hogy milyen Sötét Erők zúdulnak most Anasztáziára, és amennyire csak tudunk, igyekszünk neki segíteni.

Központunkban tanítók, diákok és azok szülei munkálkodnak.

Jelenleg Anasztáziáról és az ő gondolatairól a gyerekeknek mesélünk, az ő szüleiknek fellépések keretén belül, osztályfőnöki órákon. Ehhez az ön édesapja könyvét használjuk, és azt terjesztjük, valamint újságcikkeket is.

Igyekszünk tudományos irodalmat is felhasználni, amelyek Anasztázia képességeit magyarázzák.

Érezzük és tudjuk, hogy mennyire nehéz az ember tudatosságának a felébresztése, az emberi gondolkodás renyheségének leigázása, ezért nyugodtan és meggyőződéssel végezzük tevékenységünket. S máris érdekes felfedezésekre jutottunk.

Az emberek egyik része úgy tekint Anasztáziára, mint valamiféle gyönyörű tündérmesére, a másik része már a könyv előszöri elolvasása után csatlakozik munkánkhoz, és egészen egy kis részük azt a hírt terjeszti, hogy Anasztázia – egy további szekta. Az utóbbiak nézete mosolyt ébreszt. Az ilyenek láttán az ember csak felsóhajt: Bocssás meg nekik, Uram, hisz' nem tudják, mit cselekszenek.

A legfontosabb azonban az, s annak örülünk, hogy Anasztázia összekapcsolt bennünket itt vidéken, ahol a mezőgazdaság halódik, ahol a szétzilált termelőszövetkezet vezetősége megfélemedezett az emberek, a fiatalok szükségleteiről, ahol egykor M. I. Kalinyin született, s valamikor a „Verchnyetrojckij milliomos termelőszövetkezet” virágzott.

Itt, az M. I. Kalinyin nevét viselő vidéki iskola „Anasztázia” központjában született meg „Szivárvány” elnevezésű programunk. A program célkitűzései? Kidolgozni és a gyakorlatban megvalósítani a szülőföld fejlesztését szolgáló alkotói irányelveket a felnövekvő nemzedék munkára és erkölcsi nevelésére, létrehozni az alapokat a környezetbarát termeléshez a mezőgazdaságban.

A „Szivárvány” program célja továbbá – létrehozni egy „Russz” elnevezésű ifjúsági kulturális környezetvédelmi termelőegységet, amely

összekapcsolja a „Lada” szláv kulturális központot és a „Rod” környezetvédelmi termelői egységet.

Hát ilyen programot segített nekünk Anasztázia összehozni.

Hadd higgyenek a hitetlenek akár abban is, hogy nem hisznek, de mi meg fogjuk valósítani programunkat, bérmenyire is irreálisnak tűnne mások szemében.

A célunk az, hogy az ifjúságnak a gyakorlatban adjunk lehetőséget arra, hogy átérezze saját alkotói erejét.

A „Szivárvány” egyik célkitűzése a saját környezetünk, régióink megismerése, a szülőföld történelmének a tanítása, őseink, a szlávok életének és kultúrájának a megismerése.

A Verchnaja Trojice mellett valaha egy várat építettek, a Medve-várat. Erről voltaképpen semmi sem maradt fenn, le lett törölve a Föld felszínéről. A Medvegyica folyó mentén szláv sírok vannak. Van valamelyiknek olyasmi jelentősége, mint a dolmeneknek Gelendzsikben, ott, ahol a Medve-vár lakói megütköztek az ellenséges hordákkal? Szükségünk van erre az információra, nem akarunk „nem emlékezők” lenni. Az, amit azonban megtehetünk, az, hogy védelmünk alá vesszük, és még ha töredékeiben is, de helyreállítjuk. Ez a kérésünk, kedves Polina, Anasztáziához.

A tavasszal egy cédrusfaiskolát hozunk létre, mely valós valósággá változik, hála a vidékünk szülöttének, Gregorij Saposnyikov erdésznek, aki csodálatra méltó ajándékot hagyott ránk.

Az „Anasztázia”-könyvben szereplő történetekből gyermekszínházunk a szibériai Tánja Jakovlena Zaonyegina vezetése alatt előadást fog tartani. A gyerekek el annak ragadtatva a gondolattól.

Nagyon nagy vágyunk, hogy kapcsolatot teremtsünk más egyesületekkel is, akiknek szintén Anasztázia segített létrejönni. Bárcsak a Fény Isteni Fonala húzódná a központok között szerte egész Oroszországban s kötné őket össze.

A kölcsönös kapcsolat, legyen akár írásban, növeli az erőt, és lehetőséget teremt a válasz megtalálására.

A címünk:

171622 Trevszkaja megye, Kalinyini járás

Verchnaja Trojica

M. I. Kalinyin iskola

Anasztázia Centrum

Az alábbi verset iskolánk küldi mindazoknak, akik számára Anasztázia létezik.

HALLJÁTOK A PARANCSOT, TESTVÉREK!

Hogy Anasztáziát segítsük,
A Földet boldoggá tegyük,
Katasztrófákat megelőzzük,
Mindörökre feledjük,
Hat órákor reggel ébredjünk!
Arcunkra mosoly üljön,
Karunkat föl a magasba emeljük,
Az unalom el, tovarepüljön!
S úgy, mint még gyermek,
Bújjunk anyánkhoz, kedvesünkhöz!
Engem! Engem végy karjaidba, szülöm!
S ím, szívünket azonnal az öröm
Gyönyöre telíti, önti el.
S válaszként Anyánk orcája fölragyog,
Üdv néked, Föld-Anyá!
Te az Atyával nemzetségeket szültél,
Istenfélő harcosokat, kiknek
Párja a Földkerekségben – Égben
Sehol sincsen.
Ó, szlávok szlávja! Ó, testvér!
Oly soká epekedve vártunk rád!
De ím, itt a szíved, sugarad!

*Mi szívesen teljesítjük, mi óhajod!
Halljátok, halljátok hát a parancsot!
Hatkor talpra föl! Mint a könyvbe'! Még sötétbe'!
Tizenöt percre alkoss, teremts,
Tedd ezt szívvel, szeretettel!
Segíts! Segítsünk neki,
Hogy nyugtalan gyerkőc egy se legyen,
Hisz' a felelőség vállunkon!
Elhagyni őket, hogy is tudnánk?
Biz' nem először kell mennünk
Blokádot szétzúznunk, áttörnünk!*

Valerij, az Orosz Tengerészet tisztje

Sok sikert és a legjobbakat, Polina. Örömmel fogadunk öntől központunkban minden Anasztáziáról szóló információt. Adja, kérem, át szívélyes üdvözetünket édesapjának is!

Boldog új évet!"

- Tehát, Anasztázia, mit szólsz egy ilyen levélhez?
- Azt mondom, csodálatos és gyönyörű az emberi lélek igyekezete. Ez nem az én érdemem, sem a tiéd. Ebben csak az ő lelkük, szellemük ereje, szépsége bontja ki szirmaikat. A címben az ő nevük méltóságtelesebb lesz, mint az enyém. Én a Teremtő bölcsőjében nőttem fel, de az ő lelkük a poklok kínjait járta végig és állta ki.

Az évek során körülöttük a gond, balsors, nélkülözés, kísértés és a földi hiábavalóságok igyekeztek megteveszteni a „jónak” a felfogását. A lelkük mind ellent tudott állni, ők erősebbek azoknál, akik kőfallal kerítették el magukat a világtól. Ők a világban vannak, és a világot önnön magukkal szépítik meg. A címben az ő nevüknek kell szerepelnie. Ha a centrumok mind az én nevemet viselik, kultusz alakul ki, s ezt nem szabad megengedni. A személyi kultusz vagy egy kép

kultusza mindig elvezeti az embert attól, ami fontos, saját magától.

- Ugyan, mi történne? Moszkvában Szolncevé, Gelendzsikben Larionováé is „Anasztázia”, de „Anasztázia” részlege van a Szellemi Fejlődés Nemzetközi Akadémiájának is. Miből másból tudnák meg az emberek a központok irányvonalát?

- Mindenkinek megadatott az intuíció lehetősége, és a lényegét nem a név határozza meg, a történéseket a léleknek kell megéreznie.

- Mily érdekes mondás, most bizony ismét gondolkodni kell. Te, Anasztázia, valahogy olyan rendhagyó vagy, és a veled való kapcsolat csak munkát ad az embernek, most viszont már nem csak én, mások is rákényszerülnek a gondolkodásra, de akkor mikor pihenjen az ember? De felteszek neked még egy kérdést. Egy konkrét kérdést: Mik azok a sírok ott náluk a Medvegyica folyó mellett?

- Nem kell a sírokat bolygatni. A sírok már elvégezték küldetésüket, és azok az emberek születtek oda, kik elsőként tették fel a legfontosabb kérdést.

- Miféle kérdést?

- Gondolkozz te magad, Vlagyimir! Most pedig csak annyit mondok: segíts a hozzájuk hasonlóknak kölcsönösen megismerni egymást! Tüntesd fel a címüket a könyvben! Segítsenek mind a levelek, amelyek fényes sugarakhoz hasonlítanak, felmelegíteni az emberek szívét. A szentpétervári költő, Korotinszkij ezt már réges-régen megsúgta neked:

*Szívtől szívig, mint Isten fonala,
Ragyog a Szeretetnek Sugara.
Az út porát rázd hát le lelkedről,
S itasd az egek nedűjéből!*

- Rendben. Megértettem. Én magam is gondoltam már arra, hogy megjelentetem a leveleket, verseket, amelyeket az olvasók

küldtek. Egy önálló kiadványként szeretném kiadni. Én magam éreztem, hogy van bennük valami különleges. A címeket a moszkvai központon keresztül meg is lehetne kapni, hogy az emberek tudjanak egymásnak segíteni. Polinka, a lányom, szintén foglalkozhatna ilyen munkával, felelősségteljesen viszonyul a levelekhez.

És különben is nem lenne rossz, ha a különböző helyekről való emberek egymással, lelkükkel tartanák a kapcsolatot. Majd találnak szellemileg magukhoz valót, megbarátkoznak, összeházasodnak, de az egész még akkor is jó lenne, ha csak valamit közösen kigondolnának, vagy együtt töltenék a szabadságot. Remek! Nagyon jó! Kiadok egy ilyen gyűjteményt. De azt te tudod, ugye, hogy van párkapcsolati szolgáltatás. Az újságokban az emberek hirdetésekkel tesznek közzé, no, röviden párt keresnek maguknak. Leírják, hogy milyen magasak, milyen színű a szemük, méreteiket közlik, mintha tehenet válogatnának a gazdaságba. De ez itt tényleg jobb lesz, ha a szellem szellemmel találkozik, és segíteni próbálnak egymásnak.

- Természetesen jobb és szilárdabb a szellemi kötelék.
- Igen... De van egy gond...
- Gond? Miféle gond?

KELTSÉTEK ÚJRA ÉLETRE SAMBALÁTI!

Novoszibirszkben – ki tudja, miért van ez így – a könyvem is, én is a legtöbb kritikát kapom. Voltaképpen csak ott kritizálnak.

Külföldön már három országban adják ki a könyveket, és sok más helyről is ajánlanak szerződést. Mégis, Novoszibirszkben mindig egyre csak szitkozódnak. És Polina éppen ott van. El tudom képzelni, mi mindent kell átélnie. A gyűjteményre pedig majd azt mondják: „Na tessék, megint kitalált valami trükköt! Foglalkozna inkább a vállalkozásával!” A novoszibirszki tévében az első vállalkozókról volt műsor. Engem is megemlítettek benne. Polinával pedig interjút készítettek hozzám. Ezt kérdezték tőle: „Az ön édesapja manapság már nem vállalkozik...?” Polina próbált mondani valamit a szellemiségről, de félbeszakították.

- Nem túl sok idő telik el, meglátod, és a novoszibirszkiek zöme megértéssel fog hozzád is, a könyvhöz is viszonyulni. A régi barátok közül a jobbak visszatérnek hozzád, és újjak is felbukkannak – mondta Anasztázia.

A városközpontok egyikében, nem messze az örökmécses-től, az új, de a régi barátaid is egy cédrusfasort ültetnek majd!

- Ez az! Hát ez remek! Nahát! Ilyet kigondolni... Cédrusfasort, sétányt az örökmécsesnél... Jaj, hát ezt jól kitaláltad, te drága kis álmodozóm!

Anasztázia felugrott a fűből, majd letérdelt, egészen sugárzott, összecsapta tenyerét, és suttogva mondta:

- Köszönöm a szép szavakat. Drága! Kis álmodozóm! Hiszen ez én vagyok, Vlagyimir, ugye? Én? Én vagyok a te drága álmodozód?

- Nálunk, tudod, ezt így szokás mondani. De az álmod az tényleg gyönyörű.

- És valóra is válik, hidd el! Úgy lesz minden, ahogy megálmodtam.

- Csak úgy magától a világon semmi sem történik. De ha valamilyen csodát tudnál tenni Novoszibirszkben... Nem is, nemcsak egyszerűen csodát, mert az mit se hoz, se meleget, se hideget. De ha meg tudnád tenni, hogy a nagyváros minden lakója legalább egy picit gazdagabb lenne és egészségesebb is, hogy mindenki boldogabb legyen Novoszibirszkben, akkor talán, talán az emberek még fasort is ültetnének. Sajnos, ilyen, gondolom, a te Fényes Erőidnek együttesen, minden erejüket összevetve sem sikerülne. Erre senki sem képes.

- Igazad van, Vlagyimir, az emberi akarat fölött senki sem uralkodik. Sajat sorsát az ember - akár szerencsétlen, akár boldog - maga alakítja. Az utat mindenki számára a dolgok tudatosítása adja meg.

- De hát ki játszik a tudatosításunkkal? Ki nem enged nekünk olyan utat választani, mely boldogtalan emberekből boldogokká változtat bennünket?

- Miért keresed az okot magadon kívül, Vlagyimir? Mit tudsz megváltoztatni, ha bárkit is okolni fogsz? Gyönyörű gondolat született meg benned. Novoszibirszkben az embereknek valami jót adni, nagyon tetszik nekem, fontos foglalkozni vele...

- Igen! Remek! Meg is van! Ez az! Novoszibirszk város minden lakója belép a történelembe, új boldog nemzedék születik majd ott. S még most is, a jelenben, minden ott élő ember boldogabb lesz.

Gyere, gondolkodjunk együtt, hogy meg tudjuk mondani az embereknek a városban, amely annyira izgat téged, hogyan tudnánk mindenki szívéhez, lelkéhez eljutni...

- Mit akarsz nekik mondani?

- Azt, hogy Sambalát mindenki együttes igyekezetével lehet újjáteremteni.

- Mi az a Sambala? Beszélj világosabban!

- Ősidők óta keresik a kutatók ezt a szent helyet. Úgy vélik, hogy Sambalának nevezik, s hogy e helyen kapcsolatba lehet kerülni a Világegyetemi Bölcsességgel.

De a Sambalát eddig még senkinek sem sikerült megtalálnia, jóllehet a kutatók nem kevés helyet kutattak már át. S nem is fogják megtalálni, hiszen a Sambala minden ember belsejében van és külső megnyilvánulását az emberek keltik életre.

- Konkrétabban! Mit kell tenni a Bölcs Világegyetemmel való kapcsolat megteremtése érdekében, és azért, hogy ne csak bensőnkben legyünk boldogabbak? Az, hogy bensőnkben, az olyan érthetetlen. Beszélj a külső dolgokról, mit kell felépíteni, elültetni vagy lerombolni?

- A város minden lakója vegyen ki a gyantás cédrustobozból egy picit magocskát, helyezze azt szájába, s tartsa ott, hogy a nyállal érintkezésbe kerüljön. Ültesse a magocskát egy kis virágcserepbe bent a házában, és öntözgesse azt mindennap. Mielőtt a vizet a földbe ültetett magocskára locsolnánk, rakjuk ujjainkat a vízbe, lelkünkben, szívünkben ne legyen harag, és magunknak - és ami a legfontosabb -, utódainknak, gyermekeinknek csak a jót kívánjuk, Isten tudatosítását. Tegyük ezt meg mindennap!

Amikor a magocska kihajt, gondolatban a legtitkosabb dolgainkról beszélgethetünk vele. Nyári napokon, ha már nem fagyos az éjszaka, helyezük ki a cserepet a picit növénykével az utcára, hogy más növények között legyen. Lépjen kapcsolatba a csillagokkal, a Holddal, a Nappal, ismerje meg az esőt, a szellőt és a virágok és fűvek szellemét, melyek ott körülötte, vele együtt nőnek, majd térjen vissza haza a házába, szüleihez, barátaihoz. Tegyük ezt többször, amikor ezt szívünk óhajtja és időnk engedi.

A picit hajtás átnő az örökkévalóságba, hiszen a cédrus tovább is él, mint 500 évet, utódokat hoz a világra, és az új cédrusoknak is mesél majd annak lelkéről, aki egykor el-

ültette. Amikor lakásunkban a cédrus harminc centire megnőtt, kora tavasszal ki lehet a hajtást a földbe ültetni. Adjon a város vezetősége mindazoknak, akiknek nincs se kertjük, se földjük, legalább egy négyzetméternyi területet a kicsi növényke számára.

A kicsi hajtások a város szélén is, a folyó partján, de az utak mentén is ki lesznek ültetve, a házak között és a központban is a tereken, ahol sok ember megfordul. Óvják, védelmezzék az emberek a saját kicsi fácskájukat, és segítsenek egymásnak.

A Föld minden tájáról évszázadokig ebbe a városba fognak majd járni, hogy lássák, megérintsék szentélyeit, hogy boldog lakóival legalább pár szót váltsanak.

- Ugyan minek jönnének csak úgy hirtelen az egész Földről ide? Talán azért, hogy egyszerű, közönséges parkosítást nézzenek meg? Ha legalább valamilyen valódi szentélyeket tudnál Novoszibirszkben felfedezni! Mondjuk, dolmeneket, úgy, mint Gelendzsikben. A gelendzsiki dolmenekről már beszéltél, hát képzeld el, ennek hatására az emberek Oroszország különböző városaiból, de még más országokból is csak úgy özönlenek oda. Saját szememmel láttam: nap mint nap indítanak a dolmenekhez turistacsoportokat.

Ráadásul minden évben, szeptemberben olvasókonferenciákat tartanak, ahová sok helyről érkeznek olvasók. Művészek állítják ki képeiket, filmeket mutatnak be. De hát itt, micsoda látvány, láss csodát, fák nőnek! Nagy dolog! Ráadásul még nem is fák, csak valami kis, csenevész cédruscsemeték.

- Ezek a csemeték nem akármilyen csemeték lesznek. A Zengő Cédrushoz fognak hasonlítani. Átmelegítve az emberi szív melegével, az emberi lélek érintésétől magukba fogják fogadni a Világegyetem legpompásabb sugarait, és azokat majd az embereknek kezdik átadni. Ezen a helyen az emberek is, a Föld is, időtlen időnkig sugározni fognak. Az ilyen emberektől új tudatosodás, világegyetemi nagyságrendű felfedezések fognak elterjedni az egész Földön!

Tudod mi az, hogy Szent Hely? Higgy nekem, Vlagyimir, azt, hogy mi az, azt majd a saját szülővárosodban tapasztalod meg.

- Hát mindez, természetesen, rendkívül vonzó. De értsd már, Anasztázia, végre meg, hogy nem akad, aki hinni fog neked! A történelem semmi hasonlót nem ismer, a modern tudomány sem támasztja alá. Ha legalább ugyanezt alátámasztaná valaki más még rajtad kívül, akinek tekintélye van, akit mindenki ismer...

- A Korán okosan mondja, mit jelentenek a fák. Buddha is úgy ismerte meg a bölcsességet, hogy hosszú időre az erdőbe vonult. Mondd, Vlagyimir, ugye te olvastad a Bibliát?

- Olvastam, olvastam, na és?

- Az Ószövetségben az áll, hogy még Krisztus születése előtt a Föld uralkodóinak legbölcsebbike, Salamon király, cédrusból épített szentélyt Isten dicsőségére. És magának házat. Ezer embert fogadott fel, hogy cédrusfákat vágjanak ki neki, és távoli helyekről szállítsák azokat az építkezés helyére. Salamon király bölcsebb volt minden királynál, ezt állítja a Biblia és az „Énekek éneke”, amit ő írt, fennmaradt mind a mai napig.

Az Ószövetségben szintén megtalálható, hogy élete vége felé a háremében lévő különböző országokból származó és különböző felekezetű asszonyok kezdték Salamont eltéríteni saját hitétől. Salamon különböző hitet ismert meg, és tudod-e, melyiknél kötött ki?

- Melyiknél?

- Annál, amelyikben nem csak vágják a fát, hanem ültetik is. És amikor a bölcs király halálán volt, megértette: házat is, szentélyét is megeszi az idő vasfoga, utódai a hatalmat, uralmat nem fogják tudni megtartani, s az ország nagysága és dicsősége elhomályosodik - így is történt minden.

És lelke mind a mai napig kínlódik az elkövetett hiba miatt. A bölcs király megértette: „Nem lehet Istennek tetsző dolgot végezni úgy, hogy közben az élőt, amit a Teremtő alkotott, tönkretesszük.” Lelke gyötrelmei és még sok más emberi lélek

gyötrelme évezredek óta tart, amikor azt látják, hogyan ismétlődik meg újra és újra egy és ugyan az a hiba már évezredek óta. Ezt a hibát ki lehetett és ki is kell javítani, és akkor majd a Föld fölött újra gyönyörű hajnalpír dereng föl. A te városodról pedig minden világegyetemi és földi csatornán fut majd a hír.

Senki sem hallott még olyan városról a földkerekségen, a jelenleg ismert csodák között nincs olyan hely, ahol a város minden polgára rendkívüli szeretettel és gyöngédséggel, lelke melegségével nevelt volna ilyen fákat, és a kőből épült várost a Szeretet Terévé, valódi, élő világegyetemi szentéllé változtatta volna. Ehhez szükséges az Isteni Dolgok felfogása és értése. Így legyen! Mutakozzon ez meg ezért mindenki, segítsen minden embernek megértenie saját világegyetemi rendeltetését!

- Lehet ugyan, hogy van racionális magja szavaidnak, Anasztázia, és lehet, hogy meg is írom, hogy az emberek saját maguk döntsenek róla, de azért, tudod, figyelmeztetnem kell téged valamire. Már azért ne is haragudj, de te itt valamit veszítesz. Te itt csak úgymond a fákról beszélsz... Hát, úgy általánosan... Hivatalosan soha férjhez se mehetnél. Ahhoz, hogy beírjanak téged az anyakönyvi hivatalban, nincs semmilyen okmányod, a fákról mégis olyan meggyőződéssel beszélsz... Sőt, az egyházi emberek amúgy is azt mondják, hogy pogány vagy. Ha pedig még azt is megírom, amit mondtál, akkor téged még a templom közelébe sem engednek, és téged biz' senkivel sem esketnek meg a világon.

- Vlagyimir, írd meg szavaimat, ismerjék meg az emberek azokat. Ne szégyellj ezeket a szavakat, vedd el büszkeséged és vedd fel az alázatot. Lehet, hogy nem azonnal és nem mindenki fogja megérteni e szavak jelentőségét. De a városban, ahol laksz, sok tudós van, s ők majd a tudomány nyelvén mondják el azt, amit én nem mondtam ki. Az újságírók pedig... Ne haragudj rájuk a kritika miatt! Az újságírók nem mindegyike közölte még mondanivalóját. Ha viszont itt lesz az ideje annak, hogy férjhez menjek, hidd el, Vlagyimir, akad majd eszető is.

- És ha az emberek nem Novoszibirszkben, hanem valahol másutt, más városban hoznak ilyen létre?

- Bármelyik város újjá tud így születni. Ahhoz, hogy ilyen tetteket lehessen véghezvinni, szükséges, hogy az emberekben másféle tudatosság ébredjen, s ha az majd felbukkan, az emberek megváltoztatják a város arculatát. De az olyan városok között lesz, amelyek elsőként ismerik meg Isten Áldását.

- Ó te, te kis bohó, Anasztázia, ó, te naiv, mindig a jobb-ról álmodozol! Jó, rendben, megírom, amit mondtál, tudjanak meg az emberek ilyen is.

- Köszönöm! Köszönöm... el sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok érte.

- Semmiség az egész, szóra sem érdemes... leírni nem nehéz. Azért még hozzá is fűzhetsz valamit. De keveset.

- Kérlek benneteket, emberek, ne csak a szavakat olvassátok, hanem éljétek, érezzétek át a fogalmat, képeket bennük!

- Na tessék, Anasztázia, te a kérdésekre válaszolsz, amelyeket az olvasók tesznek fel, az emberről úgy beszélsz, mint alkotóról, de hát te nő vagy. Tudod te mit mondott az egyik egyházi felekezet vezetője a nőkről?

- Ugyan mit?

- Hát azt, hogy az asszonyok, nők nem tudnak alkotni, az ő rendeltetésük abban áll, hogy szépek legyenek, a férfiakat különböző művek megalkotására, létrehozására ihlessék, de mindent amúgy is csak férfiak alkotnak.

- És te, Vlagyimir, te egyetértesz az ilyen kijelentésekkel?

- Természetesen egyet lehet vele érteni. Tudod, a statisztika kimutatta - a tudomány pedig pártatlan, nemde? Ha ugye a statisztikát vesszük, akkor az alábbi a helyzet.

- Milyen?

- Andrej Rubljov, Szurikov, Vasznyeocov, Rembrandt, de mások is, mind rendkívüli művészek, férfiak voltak, és nők közöttük általában egyáltalán nincsenek, vagy legalábbis én nem emlékszem nőkre. A repülőgép, a gépek, elektromotor, szput-

nyikok, rakéták feltalálói szintén férfiak. Manapság nálunk a film a legnépszerűbb művészetnek számít. Ahhoz, hogy egy film megszülessen, filmrendező kell. A filmrendező a filmnél a legfontosabb személyek egyike. És láthatod, a legjobb filmrendezők között is ismét a férfiak a legjobbak. Akadnak ugyan nők is, de ritkán. Az ő filmjeik azonban nem olyan jól sikerültek, tudod, nem olyan érdekesek, mint a férfiakéi. A zenészek között is mindig inkább a férfiak a jobbak; de a filozófusok között is a férfiak jeleskedtek. És azok is, akik az ókorban bölcselkedtek, de manapság, a jelenkorunkban is, szintén férfiak mind.

- Minek mondod te mindezt nekem, Vlagyimir?

- Hát azért, mert van egy gondolatom. Remélem, hogy segít neked.

- Milyen gondolatod? Meg tudod velem osztani?

- Hát az, gondolom, hogy neked, Anasztázia, inkább itt, ennek a helynek a szebbé-jobbá tételére, a gyermeknevelésnek kellene több figyelmet szentelned. Ne törődj te annyit a világgal, az emberekkel, hisz' végeredményben minden dolgok menetével amúgy is inkább a férfiak törődnek. Csak a férfiak. A statisztika is kimutatta. A tudomány fontos, pártatlan. Különbösen is, a történelemben is mindig az történt, hogy a férfiak végezték a fő dolgokat, és a történelemtől amúgy sem tudunk elmenekülni. Megértetted, milyen megcáfolhatatlan gondolat ez?

- Igen, megértettem, Vlagyimir.

- Sose búsulj! Jobb minél hamarább megértened, hogy saját dolgaiddal kezdj inkább foglalkozni, mintsem olyanokkal, amelyeket náladnál mások sokkal jobban meg tudnak csinálni. Te a világot próbálsz jobbitani, de hát jobb, ha megtudod, ezt csak a férfiak tudják megtenni, ők mindent jobban fel tudnak találni, és az asszonyoknál, nőknél mindent jobban meg tudnak csinálni. Egyetértesz ezzel?

- Vlagyimir, egyetérték azzal, hogy külsőleg a férfi tűnik úgy, hogy ő az alkotó. Ha mindent az anyagi oldaláról vizsgálunk.

- Mit jelent az, hogy „külsőleg”? Hát hogyan, milyen szempontból lehet még a megcáfolhatatlan tényekre nézni? Te inkább ne filozofálj, inkább konkrétan mondd meg nekem: tudsz te valamit alkotni? Például tudsz-e esetleg hímezni? Túvel valamilyen anyagra szép képet kivarni?

- Túvel nem tudok anyagra semmit sem kivarni.

- És miért nem?

- Tút én a kezembe nem tudok fogni. Tút, mely az élő Természet méhéből lett készítve. Miért kellene úgy alkotnom, hogy hozzá előbb a nagy, élő Teremtést kelljen megbontanom? Csak képzelj el, Vlagyimir, hogy valaki esztelenül egy képet, valamilyen nagy művész - ahogy te mondtad, alkotó - vásznát diribdarabra szabja, és nyuszifigurákat vagy egyebet kezd a vászon darabkáiból nyirbálni. Lehet ezt a folyamatot alkotásnak nevezni azzal a vászonnal összehasonlítva, ahonnan az anyagot eredetileg nyerte? De ha ugyanezt valaki más kezdi tenni, egy okos ember, aki érti azt, ami körülötte van, akkor az ilyen ember cselekedetének más meghatározása van.

- Milyen?

- Gondolkodjunk el rajta közösen. Például nevezhetnénk cselekedetét vandalizmusnak.

- Ugyan már! Ugyan hová lyukadnál te ki? Akkor talán minden alkotó, művész vandál lenne?

- Ők a világegyetem megértésének saját maguk által elfoglalt szintjén művészek, alkotók. De ha a megértés másféle szintje jelenik meg náluk, akkor más módon fogják létrehozni alkotásaikat.

- Milyen más módon?

- Olyan módon, ahogy a Teremtő túlaradó ihletettségében teremtett meg mindent. Ő pedig a képességet arra, hogy az Ő alkotásait tökéletesítse és újakat alkosson, csakis és csupán egyetlenegynek, az embernek adományozta.

- És a Teremtő mivel alkotott mindent? És milyen eszközt adott az embernek az alkotásra?

- A nagy Alkotó legfőbb eszköze a gondolkodás. A gondolkodás megadatott az embernek is. Az alkotások akkor válnak igazzá, valós alkotásokká, amikor a gondolat megvalósulásai-
ban a lélek cselekszik, az intuíció, az érzések, és ami a legfőbb, egyben a legfontosabb is, az értés és a hozzáállás tisztasága.

Nézd csak, a lábaink előtt virág nő, formája és színei is gyönyörűek, Isten ezen élő alkotásában a színek árnyalatai keverednek, tedd ezt saját elmédvel tökéletesebbé. Összpontosíts, próbáld meg megváltoztatni úgy, hogy jobb kinézete legyen.

- Például milyen?

- Te magad próbáld kigondolni, Vlagyimir!

- Hát kigondolni éppen kigondolhatom. Legyen például a kamilla egyik levélkéje vörös, a másik meg maradjon olyan, amilyen, és így váltakozzanak. Szerintem így jobb, vidámabb lesz.

Ekkor Anasztázia hirtelen megdermedt. Figyelmét összpontosítva a fehér kamillavirágra kezdett nézni. És a kamillavirág, láss csodát, csendesen, lassan, mégis szemmel láthatóan megváltoztatta szirmai színét. Váltakozva lett az egyik vörös, a másik fehér, majd ismét vörös. Kezdetben a vörös szirmokat alig lehetett látni, majd bevörösödtek, egyre vörösebbé váltak és végül szinte lángoltak, vörös fényben kezdtek ragyogni.

- Hát látod, megtörtént, te kigondoltad, én meg a gondolat erejével ezt megalkottam.

- Jó, jó, de mindenki meg tudja ezt csinálni?

- Igen! És csinálják is. Csak közben anyagot használnak hozzá, de azt előbb megfosztják az élettől, viszont az, ami halt, az csak bomlani tud. Így hát az emberiség évszázadokon át azért harcol, hogy leállítsa alkotásainak bomlását. Ezért az emberi elme egyre jobban a bomlással, enyészettel foglalkozik, és az embernek nincs ideje arra, hogy azon gondolkodjon, amit valódi alkotásnak nevezünk.

A gondolat mindent megelőz, ezt idővel az emberek meg is valósítják az anyagban, vagy megváltoztatják a társadalom fel-

építését. De nem értik meg azonnal, hogy jobbat vagy rosszabbat alkotnak.

Te meg akartad változtatni a kamilla virágának a szirmait. Én azt a gondolat erejével változtattam meg, a kamilla virága alávetette magát, engedelmeskedett az ember gondolatának. Most pedig nézzed meg figyelmesen, hogy vajon az, amit te gondoltál ki, jobb-e, tökéletesebb-e, mint az, amilyen korábban volt?

- Szerintem vidámabb lett, tarkább.

- De miért beszélsz a saját új teremtményedről minden lelkesedés nélkül?

- Nem is tudom, lehet, hogy azért, mert valami még hiányzik, valamilyen színek, nem tudom.

- A színek ellentétbe léptek egymással. A gyengédebb árnyalatok kifakultak, a tarkaság eltakarta őket. A rikító tiri-tarkaság nyugodtabb, gyengédebb érzéseket nem tud ébreszteni.

- Jó, rendben, akkor most próbáld meg mindent visszacsinálni.

- Ehhez nem kellek, maga a kamilla képes gyorsan visszaváltozni, eredeti színezetét visszanyerni. A vörös szín eltűnik. Hiszen mi a kamillát nem pusztítottuk el, él továbbra is. A természet mindent újra harmóniába állít vissza.

- De hát akkor te szerinted, Anasztázia, a férfiak mind buta vandálok és a nők alkotók?

- A férfiak és a nők is mind egyformák, mindegyikükben két alap egyesül, olvad egybe. Az alkotásban oszthatatlanok, mindkettejük számára nyitott a földi lét.

- De hogy van ez? Egyáltalán nem világos. Például én - én csak férfi vagyok.

- Te, Vlagyimir, miből állsz? A nő teste és a férfi teste egybeolvadt, tebenned egyesültek, és a kettő szelleme egyetlen szelembe olvadt.

- Akkor viszont miért állítják azt, miért írják a tudományos értekezések, hogy mi a nő és mi a férfi, és melyik közülük az erősebb, melyik a főbb és fontosabb?

- Gondolkodj el rajta te magad, hogy ki és milyen céllal akarhatja felcserélni saját dogmájára a te felismerésedet, értésedet, amit a Teremtő a kezdet kezdetén adott mindenkinek.

- És mi van akkor, ha valakinek a Teremtő többet adott, és az, aki tanító, saját bölcsességét másokkal igyekszik megosztani?

- A földkerekségen minden egyes csírácskának, a nyírfa, a cédrus magvainak és a rét millió virágának mindegyikében ott a Teremtő összes információja.

Hogy jutott eszedbe, hogy a Teremtő saját Magasabb Szintű Alkotásának ne adott volna meg valamit? Mi lehetne sértőbb az Atya számára, mint ez a szemrehányás?

- Ugyan, menj már! Én nem hányok szemére senkinek semmit. Én csak úgy egyszerűen magamban gondolkodom.

KI VAGY TE, ANASZTÁZIA?

Mielőtt ezt a kérdést feltettem volna Anasztáziának, figyelmesen megnéztem. Hát igen, itt ül előttem egy nő, fiatal, szépséges, külsőleg semmiben sem különbözik civilizációnk más embereitől. Talán esetleg abban, hogy valamilyen könnyedség érződik egész testében, a testtartásában, mozdulataiban, úgy általában mindenben, és ez leginkább akkor mutatkozik meg, amikor feláll és jár. Mindezt Anasztázia valamiféle rendkívüli könnyedséggel végzi.

A testesebb, nehézkes és éltesebb ember járása jelentősen különbözik a fiatal, energikus, életörömmel teli ember járásától. Hát igen, Anasztázia mozgása és járása különbözik még a fiatal sportoló mozgásától is. Úgy tűnik, hogy Anasztázia olyan könnyű, mint a pihe, de ugyanakkor testileg erős. Könnyűszerrel vitte huszonöt kilométert az én nehéz hátizsákomat, de közben még nekem is segített járni.

A rövid pihenők alatt nem feküdt, nem ült le elcsigázva, fáradtan, hanem mozgott, ide-oda futkosott, hogy ilyen-olyan gyógynövényt szedjen, vagy a lábamat masszírozta. S tette mindezt könnyedén, vidáman, mosollyal az arcán. De hát honnan van benne ennyi életöröm?

Csak próbálják meg néha megfigyelni az utcán elhaladó emberek áradatát, az arcukat. Én megpróbáltam. Általában mindenki összpontosít valamire, az arcok arról árulkodnak, hogy az emberek leverték, hangulatuk nyomott, borús. Főleg akkor van ez így, amikor az ember egyedül megy. Voltaképpen, ha még semmilyen nehéz terhet nem is visz, és jól öltözött,

látszik rajta, hogy nem éheznek, mert drága cigarettát szív, az arcán mégis a feszültség, súlyos gondolatok pecsétjét hordozza. És így van ez sokaknál, a többség esetében. Anasztázia viszont egész idő alatt örvendezik. Örül a Napnak, a fűnek, a növényeknek, az esőcseppeknek és a felhőknek, mint egy gyermek, aki gondtalanul állandóan örömtől ragyog, és még akkor is, amikor komoly dolgokról van szó, még akkor sem szomorú.

Úgy, mint most is... bár most nem is annyira igaz ez, mert Anasztázia egy kissé előrehajtott fejjel ült és szemét lesütötte, mintha búsult vagy elszomorodott volna. Talán megérezte, hogy mire akarom őt megkérni. Mégis megkérdeztem:

- Figyelj csak, Anasztázia, ha megnézed mind a leveleket, meggyőződhatsz róla, mily különböző módon neveznek téged. Van, aki még földönkívülinek is. Lavrova, kutarással foglalkozó híres pszichológus, író, Földön kívüli civilizáció biológusának nevez. Az egyszerű olvasók istennőnek neveznek. Eközben furcsán viselkednek, hiszen úgy írnak, mintha közeli barátjuknak, társuknak írnának. Te, valószínűleg, az első vagy, akit istennőnek neveznek, de nem hajlonganak előtted, hanem közeli társként beszélnek hozzád.

A tudósok, az egyházak vezetői zömmel lénynek neveznek, magas lénynek, önálló szubsztanciának.

Én meg kapcsolatot tartok veled fenn, könyvet írtam találkozásunkról, de nem tudom megérteni, hogy voltaképpen ki is vagy. El tudod te pontosan, világosan magyarázni nekem, hogy ki is vagy te valójában?

- Vlagyimir, te magad kit látsz bennem? - kérdezte Anasztázia, fél sem emelve tekintetét. És miért olyan fontos számodra az, amit mások mondanak?

- Hát hisz' éppen ez az, hogy ha őszinte akarok lenni, magam sem tudom, hogy mit, kit látok benned...

- Mondd el, Vlagyimir, őszintén, tisztességesen, majd megpróbálom megérteni.

- Jó, rendben, mindent elmondok... Hát, tudod, Anasztázia, amikor először megláttalak, egyszerű nőnek tűntél. Amikor az erdőben mentünk először, leültünk pihenni és te átöltözöttél ruhádba, levetted fejedről a kendőt, megláttam, hogy te egy gyönyörű, vonzó nő vagy. Tudod, ugye, érted, no az ilyeneket manapság szexisnek nevezik, vagy azt mondják róluk, hogy szexpiljűk van. Nekem akkor ott... kedvem támadt... hát érted, ugye... Emlékszel?

- Emlékszem.

- Hát, tudod, lehet, hogy éppen ezek miatt a megmagyarázhatatlan dolgok miatt bennem ilyen már fel sem merül, még akkor sem, ha meztelenül látlak.

- Félni kezdted tőlem, Vlagyimir, ugye?

- Nem mintha félnék tőled, inkább nem. Mégis valami érthetetlen dolog történik velem. Megszületett a fiunk, de te mintha egyre jobban távolodnál, és még akkor is, amikor itt vagy melletttem, úgy, ahogy most is itt ülsz, mégsem érzem, hogy közel vagy, hanem valahol messze. Ez ilyen érzés. A fejemben egyre az motoszkál, hogy te valamilyen, ki tudja, milyen lény vagy.

- Jó, legyek valamilyen lény, de hát te is lény vagy.

- Nem. Én nem vagyok lény, engem senki sem nevezett a levelekben így. És bár néha az olvasóktól kapok többet is, mint eleget, azért még senki sem vonta kétségbe, hogy ember vagyok.

- Kérlek, Vlagyimir, értsd meg, hogy én nő vagyok, én is ember vagyok.

- Azt mondod, szintén ember, de a legalapvetőbb dologra mégsem vagy hajlandó. Nem vagy hajlandó úgy élni, ahogy minden ember él. Az egész világ. Mindenki egy lakásra vágyik, bútorra, hogy legyen egy autója - de te? Te nem. Neked mindez nem kell.

A könyvekből pénzt kezdtem kapni, nemsokára lesz még több is, nem is kevés. Gyere velem, veszek egy lakást, bebútorozzuk, veszünk egy kocsit, elmegyünk együtt a szent helyekre,

elvisszük magunkkal a fiunkat is. A mi civilizációnk manapság a régi templomokat, kolostorokat hozza rendbe, de máshol is, más országokban is van templom, emlékmű éppen elég. Neked meg semmid sincs. Mi tart itt egyáltalán? Ugyan mit vesztenél?

- Vlagyimir, az én terem itt van, de itt van a Teremtő alkotása annak ősi formájában is. Az én ósédésanyám és édesanyám, édesapám, mind szeretetükkel vettek körül minden parányi növényt, a hatalmas cédrusok mindegyike emlékszik kezük melegére, pillantásukra, tekintetükre. A növények magvai tavasszal mind kicsíráznak. Minden egyes parányi magocskában, amikor érintkezésbe lép a földdel, megvan a Világegyetem minden, számára fontos információja. Arról is benne van az információ, hogy megpillantja az áldást hozó Fényt.

Amikor pedig a magocska kicsírázik, még a Napocska is igyekszik segíteni neki, de az emberhez, annak Áldást adó Fényéhez a kicsi növényke még jobban vonzódik, mint a Napocskához.

Ilyennek alkotott meg a Teremtő mindent. Azért gondolta ezt így ki, hogy az ember Vele együtt tovább tudjon alkotni. Az én szüleim a Teremtő alkotását itt őrizték meg, a Szeretet Terét itt hozták létre. És ők azt nekem ajándékozták.

Mi lehet szentebb a Teremtő alkotásánál, a szülő alkotásánál és az élő Szeretetről, mely saját magával tölti be a teret?

Így kell tennie minden egyes embernek - szülőnek. Eljövendő gyermekének a Szeretet Terét kell ajándékozni! Olyan szépet, mint az édesanya méhe, s az ő születendő gyermekük, az ő jövőjük csak és csakis itt, e Térben tud boldog lenni.

Én a gyermekünknek e Szent Helyet és a Szeretet Terét ajándékozom.

- Jó, jó, te ezt a teret saját magad, sajátodként adod, de hol az enyém, hol az én Szeretet Terem? Mit adhatok én a fiamnak?

- Sokaknál megbomlott az öröklés köteléke. De a fonál nem szakadt meg. Az embert a Teremtőhöz kapcsolódó fonál hirtelen felbukkan mindenkinél, minden egyes emberben külön-

külön, csak mindenkinek szükséges felfognia, megéreznie azt, s akkor majd mindenki képes lesz Fényre, Erőre lelni. Vlagyimir, tágítsd ki a Szeretet Terét! Ott, abban a világban, ahol most élsz, ott hozd létre a Szeretet Terét! Változtasd az egész Földet a Szeretet Terévé a fiunk számára, a Földkerekség minden gyermeke számára!

- Nem értem. Mit akarsz te tőlem? Hogy az egész Földet átváltoztassam?

- Igen, ezt akarom!

- És hogy mindenki szeresse egymást, ne legyen háború, ne legyen bűnözés, és a levegő tiszta legyen? Mi? És a víz?

- Igen, így legyen az egész Földön!

- És majd csak akkor számíthat be, hogy én - az apa - valamit adtam a fiamnak?

- Csak akkor válsz igazán apává, olyan apává, akit a fia tisztel.

- Enélkül akkor már tisztelni sem fog?

- Miért tisztelne, Vlagyimir? Ugyan milyen tetteidért akarsz a fiadtól tiszteletet kapni?

- Hát azért, amiért az apákat a gyermekek az egész világon tisztelik! Apjuktól kapnak életet!

- Milyen életet? Amikor a gyermek a világra érkezik, akkor hol, miben találja meg örömét? És vajon miért történnek az apák által a gyermekeknek ajándékozott világban csupán szerencsétlenségek? A gyermekeknek, az újonnan születetteknek is ezekben a szerencsétlenségekben kell élniük, és az ide született ember úgy véli, hogy neki ehhez semmi köze. Így élünk, s azt óhajtjuk, hogy tiszteletet adjanak, és csodálkozunk, amikor mégsem kapunk.

Hidd el, Vlagyimir, kevés az olyan apa, akit igazán tisztelnek gyermekei. Vajon miért dobják el szüleiket a gyermekek, alig-hogy felnőnek, miért feledkeznek meg róluk, és ezért ösztönösen mégis saját szüleiket vádolják, de közben saját maguk csak a szülők hibáit ismétlik. Így hát, Vlagyimir, ha ki akarod érde-

melni a fiad tiszteletét, nincs más választásod, mint boldoggá tenni a világot.

- Ó, hát így állunk... Most már értem... Értem én már... - ugrottam fel. Kétségbeesés és harag lobbant a szívemben. Gondolataim összevissza kavargtak.

Akkor megértettem, és remélem, mindenki számára megvilágosodott, hogy Anasztázia egy fanatikus remete. Ez rögtön már az első találkozásnál felmerült bennem. Bár rendkívüli, ki tudja, honnan származó képességei vannak, de lehet, hogy éppen ezek, éppen az ő képességei, sugara nem engedik, hogy összhangba kerüljön lehetőségeivel. Emlékeznek ugye, azt mondta: „Átviszem az embereket a Sötét Erők időszakán.” Hát igen, látszik, hogy ő maga is megértette, hogy nincs módja, ereje ezt megvalósítani, és most engem, az olvasókat igyekszik bevonni terméketlen vágyába. Megértettem, hogy a fanatizmus, abnormalitás mellett rendkívüli fondorlattal is bír, és e fondorlatot felhasználva tesz meg mindent álma megvalósításáért.

Gyermeket szült, elérte, hogy megírtam a könyvet. De ugyan hogy lehet ilyet mondani: „Hogy megérdemeld fiad szeretetét, változtasd meg a világot, változtasd azt a Szeretet Terévé! Ezt a világot ajándékozd a fiadnak és minden gyermeknek...!” Ő rendszeresen és kitartóan mindegyikünket behúzza, bevonja álmába, és elém egyre nehezebb feladatokat állít. Először írj könyvet, most meg teremts Szeretetteret az egész világban! Ugyan mi következik ezután? Hát nincs már elég közismert fanatikusunk, aki meg akarta változtatni és váltani a világot, de hol van mind? Eltűnt mind, mint a köd. S tessék, itt áll előttem a következő! És ez is ugyanazt akarja... A világot megváltani!

Tudom én, hogy az örültekkel és a fanatikusokkal nem szabad pörölni, meg kell nyugodni, elmenekülni előlük, de én mégsem tudtam türtőztetni magam. És én ott, akkor, úgy, ahogy még mindig földre szegezett tekintettel ült, ráolvastam mindent:

- Tudom, tudom én, hogy voltaképpen ki is vagy te. Te - valami lény és ember keveréke vagy. Ráadásul ravasz. A végletekig ravasz és agyafúrt. Micsoda leleményesség! A cselszövés magaskolája! Rászed, hogy könyvet írnak, de csaléteknek a gyermeket használja fel. Megszüli, hogy behálózzon.

Embertelen logikáddal próbáltad eltakarni fanatizmusodat, de csődöt mondott. Csődöt, érted?! Bedöglött az egész! Amíg a könyvet írtam, sok emberrel találkoztam, tartottam kapcsolatot, és ezek temérdek különböző szellemi könyvet adtak nekem olvasni. Nem tudom, mennyit tudsz róluk, de egyet elmondhatok.

Ezer évvel, sőt, nem is egyezer évvel ezelőtt, nagy bölcsek jelentek meg a világon, szentek, ezek szellemi irányzatai mind a mai napig élnek. A Földön manapság - a televízióban mondták, ott hallottam - több mint kétezer különböző szellemi felekezet van. Mindegyik a jóról beszél, arról, hogyan kell élni, mindenkit tanítanak, és minden vezető azt állítja, hogy az Igazság csak az ő birtokában van. Annyi templom van mindenhol, mint a nyű, de ugyan mennyi haszna van a már évezredek óta tartó sok dumának? A tanoknak? Mi?

Mindebből csak egyet értettem meg, de azt jól: az évezredek mennek, de a háborúk nem szűnnek meg. A tanok egymással való háborúskodása. Aki győz, annak igaza van - úgy tűnik -, de bizony nem hosszú időre. Múlik az idő, új háborúk jönnek, új tanok győzedelmeskednek. De az ilyen háborúk esetteivel senki sem törődik, senki sem figyel rájuk. Ha viszont már mindent el kellene mondanom, akkor... Tudod te egyáltalán, ki vagy és hogy mire bújtogatsz itt engem is és az olvasókat is...?

Anasztázia felállt, szemei nyugodtan néztek rám, és így szólt:

- Kérlek, Vlagyimir, ne folytasd! Hidd el, tudom, hogy mit akarsz tovább mondani! Tudod mit, én magam mondom el. A mondatok rövidebbek és szitkozódások nélküliek lesznek.

- Te magad? Miért is ne! Persze, gyerünk, mondd! Legyen szitkozódás nélkül. Tehát mit akartam mondani?

- Azt akartad mondani, Vlagyimir, hogy a Földön rengeteg próféta, tanító van. Rengeteg tan van, és nehéz bennük eligazodnod. Én viszont azt mondom, hogy te magad megérthetsz mindent, ha akarsz.

Mindennek a kritériuma, mércéje a VÍZ lesz. Az egyre jobban piszkossá váló víz. És a nehezen lélegezhető levegő.

A világi vezetők garmadája, bármilyen templomot is építettek, az utódok csak úgy fognak emlékezni, hogy koszt, mocskot, romokat hagytak hátra maguk után. Az élet pedig egyre veszélyesebb, de mi tovább élünk. Azt gondoltad, Vlagyimir, hogy valószínűleg én is egyike vagyok azoknak, akik mindenkit arra igyekeznek tanítani, hogyan éljenek. Egyike vagyok az olyanoknak, akik egy újabb vallást hoznak létre és saját magukat igyekeznek az élre állítani.

De biztosíthatlak, hogy nem engedem, hogy úrrá legyen szívemen a gőg, amely később elégette mind az olyanokat, akik kezdetben felvilágosultak voltak. Képes vagyok győzni, és győzni fogok! Megállítom a gyárak bűzölgő, füstölgő kéményeit, a bányászok megértik, hogy nem szabad összeszaggatniuk a Föld ereit.

Kérlek benneteket, emberek, változtassátok meg foglalkozásaitokat, az olyan foglalkozásaitokat, amelyek károsak a Földre - a Teremtő hatalmas alkotására!

Kérlek benneteket, emberek, a lehető leggyorsabban értsétek meg, hogy senki sem lehet boldog a Földön, amíg továbbra is károsítja a Földet!

Eltelik még egy kis idő, és az egész Földön megkezdődik az emberi nyomor agóniája, saját tüzeiben fog elégni.

Az emberi tudatosodás átviszi az embereket a Sötét Erők hatalmában levő időszakon. Vlagyimir, csak nézz körül! Az, amit megálmodtam - már valóra is kezd válni, az álmomat elkapta a Világegyetem, minden embernek jut belőle, az egész emberi-

ség a szakadék fölött halad már, s csak azok, akik kételkednek, azok zuhannak bele. De az emberiség, hidd el, Vlagyimir, az emberiség megmenekül.

Az emberek majd látni fogják, hogy kik is valójában a gyermekek, megismerik az életet a Paradicsomban.

Az Oroszországban zajló események nem véletlenek. Vlagyimir, figyelj az eseményeket figyelmesebben! Eltörlöm a megjövendőlt poklot a Földön.

- De hát ki vagy te, kinek tartod magad?

- Óh, jaj, hát még most sem érted? Az elméletek lelkedbe plántálták a hitetlenséget. Boszorkány vagyok, álmaim, igyekeztem is meddő mind, azt gondolod ugye? Kételyek gyötörnek, és hiszel is meg nem is saját magadnak, de ebben én vagyok vétkes, óh, mily ügyetlen vagyok, mindent zavarosan és érthetetlenül mondtam el. És mindenki, aki a könyvet olvassa, bocsásson meg nekem, hogy sehogy sem tudok olyan módot találni, ami mindenki számára, kivétel nélkül érthető lenne. Bocsásson meg, Vlagyimir, becsaptalak téged, nem mindenki érti azt, amit írsz, kinevetnek téged.

Óh, hát hogy is tudom most bűnömet levezekelni. Ha akarod, akkor hidd azt, hogy az egész kitaláltam, hogy neked a merő fanatikust játszom itt. Vagy olyan vagyok, amilyen vagyok, értelmezd úgy, ahogy csak akarod, de őszintén hidd el, hogy minden embernek őszintén „Jót” akarok! Ezt ne feledd!

Kérlek, ne légy mogorva! Mosolyogj! Nézd, minden oly szép körülöttünk! Ne gyötörd magad, ne legyen titok semmiben sem! És ha számodra könnyebb engem úgy fogadnod, mint egy naív varázslót, akkor fogadj engem olyannak, amilyennek előtted tűnök!

- Hát így már egészen más. Most már világos. Ez azt jelenti, hogy te mindezt megjátsszod?

- Hát te a játékomat a lelkeddel fogadod?

- Játsszani vidáman kell.

- Természetesen, ebben igazad van. Mindenben könnyedségnek, egyszerűségnek és vidámságnak kell lennie, és nekem vidámnak kell lennem.

A tó víztükrén és a part mentén, a pici felhőkön keresztül átragyogtak a nap sugarai. A bokrok leveleire, a fűszálakra esőcseppek hullottak, és a vízen körök alakultak ki utánuk és egymásba futottak. Ilyen környezetben beszélt Anasztázia felindultsággal, mégis csendesén, egyre szemembe nézve, majd hirtelen félrepillantott, összecsapta tenyereit, s elnevette magát.

Csilingelő, fertőzően magával ragadó nevetése elárasztotta a cédrusok ágait, a tó partját és felszínét. Gyermeki lelkesedéssel kezdett forogni a szitáló esőcseppekben, s közben csak kacagott, kacagott, mint egy gyermek. De minden harmadik percben megszakította tüzes táncát.

A lelkesültségtől izzó orcáján - hol az esőcseppekben, hol az arcán végigpergő könnycseppjeiben - láttam a Nap sugarait játszani. Minden megdermedt körös-körül. Anasztázia meggyőződéssel, szenvedéllyel kiejtett mondatai zengve töltötték be a teret s röptültek a magasba. Még a levegő is kékebbé változott a tajga fölött, a madarak is elnémultak. Mintha a madarak mind azt hallgatták, figyelték volna, hogyan röptülnek Anasztázia mondatai a térbe.

- Hé, ti! Ti, próféták, ide figyeljétek, hallgassatok, ti, akik évezredek óta azt állítjátok, hogy a földi élet kilátástalan, ti, akik az embereket a pokollal és ítélettel ijesztgetitek. Gyakoroljátok alázatot, mert vétkesek vagytok abban, hogy az ember oly nehezen érti meg az Eget.

- Hé, Nosztradamusz! Te, Nosztradamusz, nem jövendöltél, hanem elméddel a Föld iszonyú kataklizmáinak adatait hoztad létre. Sok embert rábírtál, hogy higgyen neked, és e borzalomnak a megvalósításába az ő gondolataikat is bekapcsoltad. A bolygó fölött ott lebeg gondolatod, és prófétálásoddal, kilátástalansággal ijesztgeti az embereket, de most nem fog tudni

megvalósulni. Ütközzön ezúttal meg gondolatod az enyémmel! Persze, te mindent előre tudsz, ezért tűnsz el oly gyorsan.

Ó, ti, akik az emberi lélek tanítóinak nevezitek magatokat! Ti tanítók, akik azt igyekeztek az embernek sugalmazni, hogy szelleme gyenge, semmit sem tud, és a teljes Igazság csak számotokra, mint kiválasztottak számára, hozzáférhető. És csak általatok, akkor, ha előttetek hajlongnak és titeket dicsőítenek, akkor hallható Isten hangja és a Világegyetem teremtéséről szóló Igazság. Gyakoroljátok alázatot! Tudja meg most mindenki: a Teremtő mindenkinek, már a kezdet kezdetén mindent megadott, csak nem szabad az Ő hatalmas alkotásait a posztulátumok, a kitalációk sötétségébe burkolni. Ne álljatok Isten és az emberek közé! Az Atya maga akar mindenkivel személyesen beszélni. Az Atya közvetítőket nem ismer.

Az Igazság mindenkinek a kezdettől fogva ott van a lelkében. Ma és most és ne holnap legyen boldog minden ember! A Teremtő minden pillanatot és minden kort csordultig telített boldogsággal. És az ő szándékaiban nincs helye a szeretett gyermek kínzásának.

Anasztázia játszott! Oly lelkesen! Oly bátran, merészen! Hát, persze, Anasztázia játszik, de akkor az égen a tajga fölött miért ragyog oly különös fény? Mintha az Ég fel tudta volna jegyezni a mondatokat mind, amelyeket a tajgai remetenő lelkesen és bátran röpitett szerteszét a Földről:

Halljátok, ti, minden idők jövendőmondói, akik sötétséget jövendöltetek az embereknek, ti, akik ugyanakkor éppen így hozzátok létre a Sötétséget és a Poklot. Ó, mily körültekinthetően, figyelmesen tápláltátok saját egregortokat, az Atya nevével ijesztgetve az embereket. Itt vagyok! Tessék! Gyertek csak mind! Sugarammal egy pillanat alatt fölégetem a korok posztulátumait. Mindennemű Rossz, ki a Földön vagy, állítsd le dolgodat mind! Vesd magad rám! Velem mérd össze erődöt! Tessék, rajta, hát, próbáld meg!

Halljátok, ti, felekezetek vezetői, hiszen éppen ti indítottatok el minden háborút! Most háborúkról ne álmodozzatok, üzleti érdekeitek miatt csalásokkal, fondorlattal ámítva az embereket háborúkba ne bonyolítsátok! Én egyedül állok itt előttetek. Győzzetek le, tessék! Győzzetek, gyertek, gyertek csak mind, rám vessétek magatokat! A csata ütközet nélkül lesz, ebben majd a felekezetek szolgálói mind fognak segíteni.

Ósanyáim, ósapáim gyűjtsátok meg bennük az Ősforrások Tiszta Fényét! Adjatok át mindent, amit számomra oly körültekintően őriztetek, osszátok szét mindazok között, akik be tudják magukba fogadni a Fényt.

Ütközzön meg a Rossz saját magával és az én testemmel, ne a lelkeimmel! A lelkeimet szétszortam az embereknek. Az emberekben állok majd ellent a Rossznak. Készülődj, Rossz! El a Földről! Távozz! Vessd magad rám!

Én ember vagyok! Az ős-for-rá-sok em-be-re vagyok! Anasztázia vagyok! És erősebb vagyok nálad!

- Állj! Minek te magad hívod a tisztátalanokat önmagad ellen? - kapcsolódtam bele a színjátékba, arra gondolván, mintha valamiféle játék, színházasdi folytatódna.

- Vlagyimir, ne félj tőlük! Gyávák mind. Különben is, te magad mondtad, hogy ravasz vagyok. Ravasz? Miért is ne! Ravasz! Kicsleztem őket. Kinevettek téged, engem pedig mesének vettek, de én ez alatt az idő alatt alkottam, és az erőt, amit ős-anyáim, ósapáim átmentettek az Ősforrásokból, szétszortottam sok-sok ember között. Lábával dobbantott egyet és csilingelően nevetett, majd úgy kezdett újra forogni, akár egy primadonna. És én is, elragadtatva a játék hevétől, még tovább buzdítottam.

- Akkor gyerünk, Anasztázia, égess! Vesse magát a Föld minden Rossza rád, te meg égess, égess minden Rosszat fel! De azért vigyázz, nehogy elpusztulj!

- Ahhoz, hogy elpusztítsanak, Vlagyimir, le kell állítaniuk sok dolgukat. Temérdek emberi lélek szabadul meg így bilincseitől.

De még ha el is pusztulnék, úgyis már megvalósulni készülődik az, amit megálmodtam. A Világegyetem hárfájának húrjain boldog melódia szól, az emberi lelkek hallják azt. Értik!

Szólj, zengj, Világegyetem! Boldog dallamot zengj! Érettük, a Föld minden lakójáért. Ismerje meg mindenki a lélek dallamát!

Nézd, Vlagyimir! Az emberi Lelkek a Föld felé irányítják pici sugaraikat, a viszálykodásba belefáradt Föld felé.

Amikor elmondta ezeket a szavakat, Anasztázia odaszaladt a nejlonzacskóhoz, amelyekben az olvasók levelei voltak, térdre ereszkedett és kezét a csomagra helyezte. És fellelkesülve, örvendezve, akár egy gyermek, mondta:

- A mára már éltes, egykor a harcból hazatért katona szeméből kicsordult a könnycsepp, amikor a te könyvedet olvasta. A fiatal anyában másmilyen kapcsolat ébred születendő gyermeke iránt. Egy kislány, aki alig tizenkét éves, de már mindent megértett, szeretni kezdi az életet! Nézd, itt egy fiatal fiú, aki azt mondta, hogy többé már nem szed kábítószeret, és hazautazott az anyjához...

Az emberek a börtönökből írnak, látod, érzed, hogy dalol a lelkük, másmilyen erőre letek...

Az ő lelkük megértette a jeleket, amelyeket megtaláltam, és a világegyetemi hangok összekapcsolását is. Ezek most már ott zengnek az ő lelkükben is, ők már fogadják azokat... Még nem mindenki, de sokan lesznek! Az Égi Hatalmak is tudnak róluk, és szeretettel várnak mindenkit.

Nézd, nézd, az emberek versben mondják el azt, amit már értenek!

Anasztázia oly őszintén örült, és ahogyan a levelekről beszélt, elámultam, néztem a jelenetet és arra gondoltam, hogy „csak örüljön, örvendezzen, csak játssza játékát és higgye, hogy megvalósul az álma. Mindenkinek megírom, hogy játssza az egészséget. Mindent maga gondol ki és örvendezik annak, amit kigondol”. Meg akartam magam nyugtatni, de a fejemben hirtelen minden összekeveredett. Azt hittem, hogy az egészséget ki-

találta, az egész az ő fantáziája csak. De akkor képzeljék csak el! Hisz' az ember ebbe akár bele is örülhet! Képzeljék csak el! Anasztázia azt mondta el töviről hegyire, ami a levelekben volt, amit az emberek leírtak bennük... Rádásul azokban a levelekben, amelyeket még magammal sem hoztam a tajgába. De hát hogyan? Hiszen nem is olvashatta el őket!

Megrökönyödve néztem rá és hallgattam, ahogy a verseket szavalta, amelyek ott lapultak a borítékokban. Úgy tűnt, valaminek örül, aztán hirtelen elhallgatott, mintha a leveleket mind egyetlen pillanat alatt olvasta volna el.

A levelekről abszolút pontosan mondott el mindent. Mindent... Pontosan! Hajszálpontosan! Állj! De akkor ez azt jelenti, hogy ha eddig mindent pontosan adott elő, akkor nem játszotta meg az egészet... Álmodozott? Hát persze, természetesen álmodozott! De hát a könyvről, a versekről, amelyek most előtte vannak, korábban azokról is csak álmodozott. S lám, tesék, álmai valóra váltak! Valóra váltak!

Ott a könyv, előtte fekszik, valósággá vált!

Fantasztikum!

Nem, ez nem igaz!

Kedves Olvasó, az is, amit ön most könyv formájában a kezében tart, a vakmerő remetenő álmának egy darabkája!

És most mi van?

Akkor tehát minden más is lényegülni tud?

Amikor kábultságomból úgy-ahogy felocsúdtam, megkérdeztem Anasztáziát:

- Anasztázia, hogyan tudtad meg, hogy miről írnak az emberek a leveleikben? Mintha mindegyiket elolvastad volna. Még azokat is, amelyeket magammal sem hoztam a tajgába!

Anasztázia egész lényében sugározva fordult felém:

- De hát az egész olyan egyszerű, nézd, hogyan lehet hallani a lélek nyelvét...

Anasztázia egyszerre elhallgatott. Csendesen, hallgatagon hozzám lépett és elgondolkodó tekintettel azt mondta:

- A kérdésekre mind nem nehéz válaszolni, de a válasz nem oldja meg a gondot, a válasz csak újabb kérdést szül. Így az emberiség még most is Ádám almáját eszi anélkül, hogy tudná, hogy nem lakhat vele jól. Éppen azért, mert bármilyen választ saját magában képes meghallani.

- És honnan tudják meg az emberek, hogy melyik a helyes és melyik a nem helyes válasz?

- Az Igazságtól az embereket mindig csak a hiúság téríti el. Vlagyimir! Próbáld most engem végighallgatni!

Leültünk a fűbe a levelek mellé. Láttam, hogy csillognak Anasztázia szemei, arca egészen kipirult, amikor azt mondta:

- A Teremtésről mesélek neked, Vlagyimir, és akkor majd mindenki a saját kérdéseire maga is választ fog tudni adni. Kérlek, Vlagyimir, figyelj és írd a Teremtő hatalmas alkotásáról! Hallgasd meg, amit mondani akarok neked, és a lelkeddel próbáld azt megérteni...

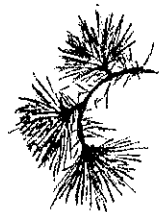
Majd Anasztázia belekezdett a Teremtésről szóló elbeszélésebe. De hosszú! Ide már nem fért. Még egyet hagy mondjak azért el: amikor a végére ért, úgy éreztem, imádkoznom kell.

Sok tisztelettel, kedves Olvasók, és a viszontlátásra a következő könyvben!

Vlagyimir Megre

Folytatása következik...

TARTALOM

Egy új zarándok	5
Pénz butaságra?	15
Hívatlan vendégek	19
A Világegyetem hangjai	33
Az Ősédesanya szelleme	38
A Fényes Erők	50
Anasztázia elfogása	55
A Poklok Pokla	62
Amikor a szavak megváltoztatják az ember sorsát	74
Alkosd meg saját szerencsédet!	84
Kik vagyunk?	95
Ember alkotta mutánsok	101
Új hajnal, új élet kezdete	116
Miben van az apa küldetése	126
Madár a lélek tanulásához	138
A rendszer	147
Az életben valósítsátok meg a boldogság képeit!	153
Scsetyinyin akadémikus	165
Mivel értsünk egyet, mit higgyünk el?	172
A kontaktörökről	184
Költözzön ki mindenki az erdőbe?	189
Az „Anasztázia” központokról	192
Keltsétek újra életre Sambalát!	199
Ki vagy te, Anastázia?	211

Vlagyimir Megre

Oroszország Zengő Cédrusai

Sorozat

1. könyv **Anasztázia**
2. könyv **A Zengő Cédrusok**
3. könyv **A Szeretet Tere**
4. könyv **A Teremtés**
5. könyv **Kik vagyunk?**
6. könyv **A Család Könyve**
7. könyv **Az Élet Energiája**
8. könyv **Az Új Civilizáció**
- 8A. könyv **A Szeretet Szertartásai**

**Sok szeretettel várjuk
leveleiket, hozzászólásaikat:**

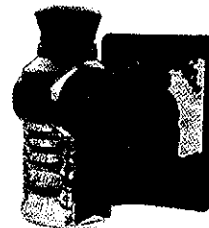
Magyarországon:	Szlovákiában:
Dömötör Boglárka,	Bartkó Edith
2083 Solyvár,	Letná 38
Bocskai u. 10.	040 00 Košice
06 20 324 5382	tel: 0905/475 859

www.anasztazia.hu
anasztazia@anasztazia.hu

„Oroszország Zengő Cédrusai” Cédrustermékek

Kedves olvasók!

Van a szibériai tajgában egy parányi falucska, ahol a helybeliek cédrusmagvakat gyűjtenek és Anasztázia tanácsai szerint olajat készítenek belőlük. Az így nyert cédrusolajat egy natúrtermékek előállítására szakosodott novoszibirszki gyógyszergyár palackozza és csomagolja. A csomagoláson díszleg logónk az „Oroszország Zengő Cédrusai”.

A cédrusolaj nagyon magas minőségi színvonalát és erős energiatartalmát tudományosan már többször bebizonyították ezért természetgyógyászok és alternatív orvostudománnyal foglalkozók melegen ajánlják annak használatát.

Manapság Oroszországban sokan gyártanak cédrusolajat és engem személy szerint nagyon elsomorít a tény, hogy azt Európa-szerte Anasztázia nevében forgalmazzák. Sajnos ezen termékeknek egészen más a minősége és a hatása is.

Ezekért a termékekért semmilyen felelősséget nem vállalok, mert főtjták Anasztázia gondolati világának a hitelét és gátolják a pozitív változások folyamatának erejét.

Bármilyen kétség felmerülése esetén forduljanak az „Oroszország Zengő Cédrusai” termékek hivatalos európai képviselőjéhez, Jan Vladimírhez (Jan Vladimír, Import-Export von Naturprodukten, Schützerbergstr. 43, 67468 Frankeneck, Deutschland, Tel: +49 6325-183859, Fax: +49 6325-183859, E-mail: info@zedernprodukte.de, www.zedernprodukte.de)

Szívélyes üdvözléssel

Vladimír Megre

A termékek megrendelhetőek és megvásárolhatóak

Szlovákiában:
Bartkó Edith
Letná 38
Košice
Tel/Fax: 055/6322730
Mobil telefon: 0905/47 58 59

E-mail:
anasztazia@anasztazia.hu
www.anasztazia.hu

Magyarországon:
ETHERIKOSZ Alapítvány
Csaba Attila
Budapest
Fax: 272-0896
Mobil telefon: 06 30 518-1265

CÉDRUSAI

Vlagyimir Megre
ANASZTÁZIA

Fordította: Bartkó Edith

Lektorálta: Kemény Zoltán és Csapó Mária

A borítóterv Bachnyák Péter fényképének felhasználásával készült.

Nyomdai előkészítés és nyomtatás: Pauker Nyomdaipari Kft.

Kiadta: Silvana, Bartkó Edith

Kassa

2007

ISBN 978-80-969539-2-9

Vlagyimir Megre

A sorozat
magyarul megjelent könyvei

Első Könyv
Anasztázia

Második Könyv
A Zengő Cédrusok

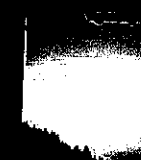
Harmadik Könyv
A Szeretet Tere

Anasztázia

A Zengő Cédrusok

A Szeretet Tere

Negyedik Könyv
A Teremtés
(előkészületben)